DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AŞK. KABUSLAR. MELEKLER. SAVAŞ.

"Gizem, aşk ve soluksuz macera."
THE READER'S DEN

IŞILTI

PAULA WESTON

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gaby Winters hayatının daha karmaşık hale gelebileceğini sanmıyordu, fakat fazlasıyla yanılıyordu.

O, sandığı gibi on dokuz yaşındaki kaygısız genç kız değildi. O bir Refaim'di, düşmüş meleklerin soyundan geliyordu. Öldüğünü sandığı ikiz kardeşi hayattaydı. Şimdiyse Rafa; seksi ve sinir bozucu Rafa, Gaby'nin peşindeki iblislere tutsak düşmüştü ve acı çekiyordu.

Gaby'nin tek seçeneği kendi içinde ikiye ayrılan Düşmüşlerin birlikte hareket etmesini sağlamaktı, yoksa Rafa'nın hiç şansı kalmayacaktı.

Bu zamana ve tarihin gerçeklerine karşı bir yarıştı ve şimdiden çok geç kalınmış olabilirdi...

BECCA FITZPATRICK'İN *HUSH, HUSH* SERİSİNİ SEVDİYSENİZ, BU SERİ TAM SİZE GÖRE.

THG
0841843
EPA
0841843 EPA

Çeviren: İnci Nazlı

YABANCI
9 786050
23 TL
www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Işıltı
Özgün Adı | *Shimmer*
Paula Weston

YABANCI

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Merve Süzer
Düzelti | Tuğçe Aysu
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Getty

1. Baskı, Nisan 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-82-1

Türkçe Çeviri © İnci Nazlı, 2015
© Yabancı Yayınları, 2016
© Paula Weston, 2014

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Paula Weston

IŞILTI

Çeviren

İnci Nazlı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

REFAİM – KARAKTERLER

Gaby/Gabe: Son zamanlarda tamamen insan olmadığının farkına vardı ve cehennem yaratıklarını kılıçla nasıl öldüreceğini biliyor.

Jude: Gaby'nin ikizi. Ayrıca eskiden olduğunu düşündüğü kişi değil. Bir gezginden daha fazlası olduğunu keşfetmesine üzülmenin lüzumu yok.

Rafa: Jude'un en iyi arkadaşı. Gabe'le karışık bir geçmişi vardı. Şimdiyse Gaby'yle karışık bir ilişkisi var.

Jason: Gaby ve Jude'un kuzeni. Sır tutucu. Refaim'in geri kalanına pek hevesli değil.

TAPINAK'A SADIK OLANLAR

Daniel: Beşler Konseyi'nden biri. Gabe'in eski sevgilisi. Nathaniel'ın sağ kolu. Zarif giyimli.

Taya: Kafa tekmelemek için tasarlanmış. Önce yumruklar, sonra sorgular.

Malachi: Taya'nın savaş ortağı. Boş konuşmaya eğilimli.

Daisy: Gabe'in yakın bir arkadaşı. Dürtüsel, sadık. Mya'dan pek hoşlanmıyor.

Micah: Gabe'in bir başka eski arkadaşı. Tasasız. Savaşta aldatıcı bir şekilde etkin.

Calista: Beşler Konseyi'nin bir üyesi. Eski asker. Mizah anlayışı kıt.

Uriel: Beşler Konseyi'nin bir başka üyesi. Ayrıca eski bir asker. Hâlâ fırsat olduğunda münakaşanın ortasına atlar.

Magda: Beşler Konseyi'nin akademisyeni. Savaşçı değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DIŞLANMIŞLAR

Mya: Dengesiz, ne yapacağı belli olmaz. Otoriteye karşı. Göz kalemini aşırı kullanmaya meyilli.

Ez: Sakin ve aklı başında. Duygusal zekâsı yüksek ve keskin silahları ölümcül derecede iyi kullanır. Refaim'in ilişkilerini sürdürebilen tek çiftinin yarısı.

Zak: Fazla konuşmayan dağ gibi adam. Jude ve Rafa'ya sorgusuz sualsiz güvenir. Yukarıda bahsedilen çiftin diğer yarısı.

Jones: Rahat, öldürücü. Kin tutmaz. Mya'ya karşı çoğu insandan daha sabırlı.

Seth: Her zaman savaşa hazır. Uzun ve güçlü. Refaim için bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Hayatım hakkında bilmediğim çok şey var. Ama bildiklerim işte şunlar:

On bir gün öncesine kadar Pandanus Beach'te en iyi arkadaşım Maggie'yle birlikte yaşıyor, kütüphanede çalışıyor, ikiz kardeşim Jude'un yasını tutuyordum. Sırt çantalı bir gezgin olduğumu, Jude'un gözlerimin önünde bir metal, petrol ve toz yığını içerisinde öldüğünü sanıyordum. Cehennem yaratıkları ve parçalanmış cesetlerle dolu korkunç rüyalara rağmen hayata geri dönmeyi öğrendiğimi sanıyordum.

Sonra kasabaya Rafa geldi. Ardından da şiddet ve bazı akıl almaz haberler. On dokuz yaşında değilmişim. Yüz otuz dokuz yaşındaymışım. Ailesinden kopmuş bir lise terk değilmişim. Refaim üyesiymişim: yarı melek, yarı insan yaratıklardan oluşan bir topluluk. Babam, insan kadınlara karşı koyamadıkları için binlerce yıl önce cehenneme gönderilmiş olan iki yüz bir Düşmüş melekten biriymiş. Yüz kırk yıl önce Semyaza önderliğinde kaçıp aynı şeyi tekrar yapmışlar ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlar. Olaya karışmayan tek Düşmüş melek Nathaniel'mış.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düşmüşler'in piçlerini bir araya toplayan ve bizi bir topluluk haline getiren oymuş. Bizi yetiştirip bir ordu kurmuş. Bize Refaim adını vermiş.

Tabii ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum.

Nathaniel kaderimizin Düşmüş babalarımızı bulup Melekler Konseyi'ne teslim etmek olduğunu iddia ediyor. Ama onları arayan sadece biz değiliz. Cehennemin Kapı Bekçileri olan iblisler de onların izini sürüyor ve bu yolda Refaim'i de yok etmek için can atıyorlar.

Peki ben tüm bunlara hangi noktada bulaştım?

Yaklaşık on yıl önce Refaim içerisinde, babalarımızı bulunca ne yapmamız gerektiğine dair büyük bir ayrılık yaşanmış. Jude ve Rafa da dahil olmak üzere yirmi üç kişi isyan etmiş. Benim de onlarla gitmem gerekiyormuş ama kalmışım. Onlar Dışlanmışlar grubunu oluşturmuş.

Sonra bir yıl önce Jude ve ben barışmışız. Meğerse bunun nedeni, tüm bu yıllar boyunca Nathaniel'dan saklanmakta olan kuzenimiz Jason'ın bize ulaşmasıymış. Bize akrabası olan, durugörüler gören küçük bir kızdan bahsetmiş. Kız, ben ve Jude'la ilgili önemli bir şey görmüş ve bu yüzden onu görmeye gitmişiz. Sonra da ortadan kaybolmuşuz. Refaim'in iki grubu da kendilerine ihanet ettiğimizi düşünmüş, Düşmüşler'i bulduğumuzu ve bu nedenle öldürüldüğümüzü.

Ama ikimiz de hayattayız ve ne Refaim olduğumuzu ne de ne yaptığımızı hatırlıyoruz. İkimiz de diğerinin öldüğünü sanıyorduk.

Rafa, Jude'u bulmama yardım etti. Kardeşim gerçeği benden daha iyi karşıladı ve Refaimli olmaya benden çok daha çabuk alışıyor.

Tüm bunlar sırasında yeni bir tehlike keşfettik. Iowa'da içinde demir bir oda barındıran bir çiftlik evi var. Bu oda imkânsız olması gereken bir şeyi yapıyor: Refaimlileri hapsetmek. Düşmüşler'den ve Refaim'den haberi olan ve biz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

den nefret eden bir aile tarafından inşa edilmiş. Dünyayı bizden nasıl koruyacakları hakkında semavi bir rehberlik aldıklarını iddia eden bir aile.

Kapı Bekçileri bir şekilde bu odadan haberdar oldular ve burayı kullanmaya başlamak için hiç vakit kaybetmediler. Ama bunun öncesinde on altı yaşındaki bir kızı ve annesini katledip mısır tarlasında çürümeye bıraktılar.

O eski hayatımı hâlâ hatırlamıyorum. Veya Jude'la bir yıl önce ne yaptığımızı. O da hatırlamıyor.

Ama Rafa'nın izimi sürüp beni bulduğu günden beri geçen on bir günü çok net bir şekilde hatırlıyorum. Ve şimdi beni ayakta tutan da bu hatıralar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

NEŞELİ DÜŞÜNCELER

"Sana şunu kaşımamanı söylememiş miydim?"

Hâlâ parmaklarımla köprücük kemiğimin üzerindeki yarayı kurcalarken başımı kaldırıp baktım. Rafa'nın bungalovdan dışarı çıktığını duymamıştım.

"Kaşınıyor."

"İyileştiği için kaşınıyor." Verandanın merdivenlerinin başında yanıma oturdu. "Bakayım."

Delik izlerini görebilsin diye tişörtümün yakasını esnettim: Pazartesi gecesi zebaniyle yaptığım kafes dövüşünden yadigâr köpekbalığı ısırığına benzeyen yara. O yarayı incelerken ben de kasabanın ilerisindeki denizi seyrediyordum. Güneş bir bulutun arkasına girmiş, denizi gri bir gölgenin içerisinde bırakmıştı. Tepenin aşağısındaki dalgaların hafif vuruşlarını, sokağın başındaki ağaçlardan gelen papağan ötüşlerini dinliyor, keskin tuz ve okaliptüs kokusuyla dolu sabah havasını içime çekiyordum

"Çok kötü görünmüyor. Yine de nemlendiricinin faydası olur," dedi Rafa.

"Nemlendirici demek? Bir de eşarp bağladığı için Jason'ın üzerine gidiyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Hayır," dedi Rafa başparmağıyla yaranın üzerine dokunurken, "mankafa olduğu için." Dokunuşu ve o sandal ağacı kokusu her zamanki gibi dikkat dağıtıcıydı. Tişörtümün yakasını bıraktım. "Mankafa demişken," dedi, "gitmemiz gereken bir yer var."

"Güne başlamak için Imperial'ın ön barında Butlerlarla buluşmaktan daha iyi fikirler var benim aklımda."

"Uzun bir ziyaret planlamıyorum."

"Ben de onu diyorum."

"İşçi botlu birkaç mankafayla baş edebilirsin." Bir kolunu benim aksi yönümde esnetince kasları ortaya çıktı.

"Rafa..."

"Yaralanmaya devam etmek mi istiyorsun?" Kolunu indirdi. "Çünkü seni acı içinde görmek izlemeyi sevdiğim bir şey değil."

İki papağan ağız dalaşı halinde önümüzden geçti. Yan taraftaki grevilyaya konup pembe bir çiçek için didişmeye başladılar.

"Gerektiğinde dövüşebileceğinden emin olman gerek," dedi Rafa. "Sadece savunma değil, saldırı da. Ve seni yaklaşan pisliğe hazırlamak için bir bar kavgası gerekiyorsa benim için sorun yok."

Nihayet ona baktım. Yeşil gözleri beni izliyor, bekliyordu. "Siz şiddetten başka bir yol bilmez misiniz?"

Tembel tembel omuz silkti. "Biz bunun için yetiştirildik."

Parmaklarımı uzattım. Üç gece önceki kulübe kavgasının sıyrıklarından ve morluklarından eser yoktu ama ben hâlâ hissediyordum. "Ama bütün Refaimliler savaşçı değil, değil mi?"

"Âlime benziyor muyum?" Bir parmağını çıtlattı ve tatsız tatsız güldü. "Ne komiktir ki Nathaniel kariyer dağılımımızı yaparken o seçenek yoktu."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Güneş bulutun arkasından çıktı ve denizi gümüşe çevirdi. "Hiç bıkmıyor musun?" Unuttuğum o hayatın nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edemiyordum. Sürekli savaşmanın ya da savaş için eğitim yapmanın.

"Kavgadan mı? Yoo, fit kalmamı sağlıyor."

"Ben ciddiyim."

Omuzları gerildi. Yansıma karşısında gözlerini kısarak denize baktı.

"Fark ettin mi, bilmiyorum Gaby ama şiddet benim başarılı olduğum tek şey."

Şiddet, başarılı olduğum tek şey...

Pan Beach sabahı solarken onunla birlikte papağanların gürültüsü ve dalgaların vuruşları da dindi. Ve güneşin sıcaklığının yerini iliklere işleyen bir soğuk aldı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GÜNÜN SOĞUK IŞIĞI

Soğuk. Tanrım, çok üşüyorum.

İki battaniyeye sarınmış, dizlerimi çenemin altına sıkıştırmış, bekliyordum. Kayıp giden düşüncelerimin tutunmasını bekliyordum. Ezici paniğin geçmesini. Rafa'nın bu antik toplantı odasmm ortasmda ortaya çıkmasını. Kanlar içinde, yaralı, kızgın. Canlı.

Ama Rafa gelmiyordu.

Nefeslerim sıklaştı; başım yasemin, tütsü ve küflü yün kokusundan dönüyordu. Gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım. Gözlerim beyaz mermer sütunlar, yüksek kemerler, ağır cam pencereler ve pürüzlü yağlı boya tabloda iblisleri parçalayan meleklerin üzerinde gezindi.

Kanatlı figürler bulanıklaştı. Tek gördüğüm şey iblisin Rafa'nın karnından çıkan kanlı kılıcıydı. Rafa'nın gözleri karanlıkta beni arıyordu. Siyah noktalar görüşümü lekeledi. Yanağımın iç kısmını ısırdım; bakır tadı geldi.

"Gaby, dur." Jude parmaklarını kürek kemiğime bastırdı. "Yine yapıyorsun."

Derin, titrek bir nefes aldım. Noktalar geri çekildi. Jude hâlâ benimleydi. Rafa, Iowa'daki iblislerin merhametine

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kalmıştı ve bense Refaim'le birlikte İtalya'daki bir manastırdaydım. Ama kardeşimi geri almıştım.

Bu da bir şeydi. Büyük bir şey.

Yüzümü sildim. Parmak uçlarım soğuktan uyuşmuştu.

Rafa kaçırılalı yirmi dakikadan fazla olmamıştı. Hayatımın en uzun yirmi dakikası. Gözlerim üzerimizdeki kubbeli tavana gitti. Kemerlerin birleştiği nokta gölgeler ve örümcek ağlarıyla örtülüydü.

Burada olmak istemiyordum. Nathaniel'la ve onun Beşler Konseyi'yle uğraşmak zorunda olmak istemiyordum. Göğüs kafesimin altında parlayan öfke, bir an için korkuyu yakıp kül etti.

Siktir et Nathaniel'ı.

Düşmüş melekleri de, beni bu kan gölüne dönen melekler ve iblisler pisliğinin içine düşüren Refaim'i de siktir et. Beni kendi dünyalarına sürükleyip dünyamı paramparça ettikleri için hepsini siktir et. Dokundukları her şey şiddete dönüşüyordu ve bu bir şekilde diğer hayatımın, Refaim'le olan hayatımın hatıralarına mal olmuştu. Bunun bedelini Judesuz bir yılla ödemiştim ve bana armağanı içimi kemiren bir kederle ve boşlukla geçen bir yıl olmuştu. Şimdi de Rafa'yı kaybetmek olacaktı bedeli.

Tırnaklarımı yıpranmış ahşap sıraya batırdım.

"Gaby."

Jude hâlâ beni izliyordu. Kendimi ona odaklanmaya zorladım. Benimkilere çok benzeyen kahverengi gözleri endişeyle bakıyordu. Kokusu kamp ateşi ve deniz gibiydi.

"Burada olmak istediğinden emin misin?"

"Başka bir yer yok," dedim ve bu sözlerdeki gerçeklikten nefret ettim.

"Bu, Nathaniel'ın külliyen yalan söylemediğini varsaymak oluyor. Ama fikrini değiştirirsen, buradan gitmek istersen gideriz." Gözlerime baktı. "Bu çocukları buradan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gitmeye ikna etmek fazla sürmez." Başıyla, birkaç metre ötede kafa kafaya vermiş bir şekilde dikilen Ez ve Zak'i gösterdi. Mya, Nathaniel'la tartışmaktan halen yanakları kızarık bir şekilde onların arkasında volta atıyordu. Gömleği ve kot pantolonu kurumuş kan ve çimen içindeydi; saçı açık ve darmadağındı.

Ez baktığımızı görüp yanımıza geldi. "Hazır mısın?" Dudakları solgundu, yanağındaki ve boynundaki yara karamel tonlu teniyle kontrast oluşturuyordu.

Doğrulup oturdum. "Evet." Bu Ez'e ilk yalanımdı. Fark etmemiş gibi yaptı.

"Beşler'in zayıflığını görmesine izin veremezsin," dedi. "Unutma: Buraya son gelişinde bir cehennem yaratığı öldürmüştün."

O kana bulanmış talaş ve tel örgülerin görüntüsünü aklımdan uzaklaştırdım. Odaklanmaya çalıştım.

"O kafesteki Gabe, bugün görmeleri gereken kişi o." Ez dediğini anlayıp anlamadığımı kontrol etti. Anlıyordum. Bir asırdan fazladır tanıdıkları o savaşçı olmam gerekiyordu. O kişi olduğumu hatırlayıp hatırlamamın bir önemi yoktu. Saygı duyacakları tek versiyonum oydu. Son on dakika içinde Nathaniel'ın beni perişan halde görmesine müsaade etmiştim zaten. Bu konuşma farklı gitmeliydi.

Zak beni çabucak süzdü. "Bunu yapabilirsin." Her zamanki gibi sağlamdı ama o bile bu koca yerde daha küçük görünüyordu. Sırf burada bulunmak bile onu bir şekilde eksiltiyormuş gibi mavi gözleri normalden daha solgun, siyahi teni daha mattı.

Mya toplantı odasının orta yerinde durdu. "Zaman kaybı bu." Jude'la konuşuyordu ama herkese kızgındı. Bana, burada kalıp yardım istemeyi seçtiğim için, Ez ve Zak'e de bunu kabul ettikleri için. "Nathaniel çiftlik evine saldırmamak için bir bahane bulacaktır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Belki de," dedi Jude. "Ama denememiz gerek."

Rafa ve Taya için bir kurtarma operasyonu düzenlemek tartışma konusu bile olmamalıydı. Ve bunu tartışan da ben olmamalıydım. Daniel olmalıydı. Yirmi dakika önce dağlarda pusuya düşürülenlerimiz arasında Beşler Konseyi üyesi olan sadece oydu.

Gözlerimi kapattım ve tekrar oradaydım. Ağustos böcekleri korosu, okaliptüs ve nemli toprak kokusu, mazot ve kamp ateşi dumanı. Sıcacık gece havası. Butler kardeşlerle tayfalarına iblislerden ve zebanilerden söz ettiğimiz için tartışan Rafa ve Daniel. Dışlanmışlar'la birlikte Los Angeles'a yaptığım seyahat yüzünden tartışan Taya ve Rafa.

Kılıcın Rafa'yı yarıp geçtiğini gördüm, sonra karanlıkta alev alev yanan gözleri. Ve sonra kaos. Kan. Dehşet.

"Burası pis kokuyor." Mya tekrar voltaya başlamıştı. Keşişler gelişimizden kaynaklanan pisliği büyük oranda temizlemişlerdi ama havada halen yanmış et ve kusmuk kokusu vardı. "Bir pencere açmamız lazım."

Zak başını iki yana salladı. Uzun, siyah bukleleri hâlâ kafasına yapışık haldeydi ve neredeyse hiç kıpırdamıyorlardı. "Dışarısı buz gibi." Katanasını uzatıp üzerimizdeki pencerelerden sızan zayıf ışığın altında kontrol etti. İblis kanından yapış yapıştı. Kullanılmamış bir sargı bezi alıp kılıcını sildi. Etrafa bakındım; kılıcımın Jude'unkinin yanında, sıranın ucuna dayalı olduğunu gördüm. Birisi almış olmalıydı, çünkü ben dağdan ayrıldığımızda onu aldığımı hatırlamıyordum.

Mya nihayet yanımıza geldi.

"Jones ne zaman geliyor?" diye sordu Zak.

"Yakında." Ona katanasını verdi. O da silip geri verdi. "Tayfanın geri kalanını bekliyor. Çoklukta kuvvet vardır."

Sıraya yaslandım. Nathaniel her an Beşler Konseyi'yle birlikte dönebilirdi. Burası kalabalıklaşmak üzereydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

Jude kapıyı gözlüyordu. "Bu kapıdan giren herkes bizi tanıyor olacak, değil mi?"

"Evet," dedim. "Ama hepsi o kapıdan girmez. Dışlanmışlar yer değiştirme yoluyla girer."

Nefesini üfledi. Refaimlilerin göz açıp kapayıncaya kadar herhangi bir yere gidebilme özelliği onun için hâlâ yeniydi. "Biz de bunu yapabiliyor muyduk gerçekten? Kendi başımıza?"

Başımla onayladım ve gözümde Melbourne'da, karanlığın içindeki ağaçlar canlandı. Tenimdeki serin hava. Cırlayan böcekler. Rafa bana yer değiştirmeyi öğretmeye çalışıyordu. Girdabın içine çekiliyormuş gibi korkunç bir his. Ve sonra başladığım yerden bir metre ötede beton patikaya çarpışım.

"Öyleyse yine yapabiliriz," dedi. "Diğer herkes gibi kolaylıkla girip çıkabilirsek burada kendimi daha iyi hissedeceğim."

Mya beni görmezden gelip Jude'un diğer yanına oturdu. "Peki, plan nedir?"

"Nathaniel'ın ne diyeceğini dinleyeceğiz. Yardım etme ihtimali varsa burada biraz daha kalmakta fayda var. İhtimal yoksa sizin tayfanın geri kalanını alıp..."

"Bizim tayfanın," diye düzeltti Mya.

Jude durakladı. "*Bizim tayfanın*... Ve planımızı yapacağız. Anlaştık mı?"

Liderliğin Jude'da olması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, "Anlaştık'," dedi Mya, Ez ve Zak birlikte.

Taş zeminde güçlü bir sürtünme oldu. Koca ahşap kapılar açılıyordu. Daha dik oturdum ve nabzımı düzenlemeye çalıştım.

Zaman gelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

SUÇLAMA: AİLENİZİN OYUNU

İlk giren Daniel oldu. Siyah saçları her yöne dağılmıştı ve bir çizgi halinde kurumuş kan lekesi boynunda hâlâ duruyordu. Bu darmadağın görüntüsü, bunun tamı tamına bir kriz olmadığına dair her türlü umudu yıkıyordu.

Yanında yetmişler tarzı favorileriyle kısa saçlı bir kızıl duruyor, peşlerinden de tanımadığım iki kadın ile bir tutam kalmış beyaz saçlarıyla bir keşiş geliyordu. Ve sonra da Nathaniel. Çok geçti; kılıcımın elimin altında olmadığını fark ettim. Silahlı olsaydım daha iyi hissederdim ama şimdi gidip kılıcımı almak provokasyon gibi görünecekti.

Onlar odaya girerken biz de ayağa kalktık. Daniel haricinde hepsi gözlerini Jude'a dikmişti. Daniel'sa bana bakıyordu. Birkaç metre ötemizde durdular. Nathaniel ortalarındaydı. Zak'ten bile daha uzundu. Gözlerinde o doğaüstü mavi kıvılcımlar parlıyordu.

"Sanırım bunlar Beşler Konseyi oluyor," dedim Jude'a. Gerçi, yaşlı keşişin aralarında bulunması beni afallatmıştı. "Şu Uriel. Uri." Kızıl saçlıya işaret ettim. "Diğerlerini tanımıyorum."

"Bu Magdalena," dedi Daniel göstererek, "bu da Calista."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir ona bir diğerine bakarak Rafa'nın Beşler Konseyi hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştım... *Nathaniel üç Refaim disiplinin hepsini bir arada bulundurmayı seviyor: askeri, dini, akademik.* Mutfağımdaki sandalyede oturmuş, bir yandan gazete okuyor, bir yandan da güzelce bağladığı eşarplar nedeniyle Jason'ı kızdırıyordu. Paniklemeye başlamadan bu anıyı hemen aklımdan attım.

Calista'nın her hali ben askerim diye bağırıyordu: geniş omuzlar, kısa saç, yara izleriyle dolu kollar. Kömür karası gözleri ihtiyatlı bir şekilde üzerimizde gezindi. Benim gözlerimle buluşunca o sertlik biraz yumuşadı. Onu hatırlamamı istiyordu.

Magdalena, Rafa'nm deyişiyle Magda geride duruyordu. Dirseklerini tutmuştu. Elleri solgun, tırnakları kısa ve manikürlüydü. Bir tutam siyah saç yüzüne düşüyordu. Elindeki tespihle oynuyor, boncuklar tuhaf bir ritimle birbirlerine çarpıp tıkırdıyordu.

"Diğeri nerede?" diye sordum.

"Zebediah yazıhanede. Keşiş ona brifing verecek." Daniel'm sesi inceydi. "Neye karar verdiniz?"

Mya'ya göz attım. Benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Kalıyoruz. Şimdilik."

"Ya diğerleri?"

"Birazdan burada olurlar."

Jude dört konsey üyesini hâlâ dikkatle inceliyor, ölçüp biçiyordu. Diğer Refaimliler gibi onlar da yüz otuz dokuz değil, yirmili yaşlarda görünüyorlardı. Yarı melek piçlerden oluşan bir topluluğun yönetici kısmına benzemiyorlardı.

"Jude." Konuşan Uri'ydi. "Buraya kavgaya mı geldin?"

Kardeşim omuz silkti. Rahat görünüyordu ama ben öyle olmadığını biliyordum. Boyun kasları gergin, gözleri ihtiyatlıydı. "Bu olacaklara bağlı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mya tehditkâr bir şekilde kılıcını döndürdü. Nathaniel ile Beşler silahsızdı ve daha diğerleri buraya gelemeden durumun raydan çıkabileceğini fark ettim. Kalbim göğüs kafesime çarpmaya başladı. Durumu kontrol altında tutmalıydım.

"Çiftlik evine ne zaman saldırıyoruz?"

Tüm gözler bana yöneldi. Tepemizde bir yerde rüzgâr pencerelerden birini tıngırdattı. Magda'nın tespihi bir kez daha takırdadı ve sonra sustu.

"Gabriella." Adım, payandalı tavandan yankılandı. "Herkesi buraya güvende olmaları için çağırdım. Bu duvarlar..."

"Biliyorum biliyorum, iblislere karşı korumalılar. Ama ya Rafa ve Taya?"

"Oraya da geleceğiz. Senin ve kardeşinin başına gelenlerin ehemmiyetini göz ardı edemeyiz."

"Benimle kafa mı buluyorsun?" diye çıkıştım Daniel'a. "Sırf hepimizi buraya getirebilmek için o saldırıyı tezgâhlamadığını söyle bana."

Çenesini sıktı. "Bizi ne tür canavarlar sanıyorsun sen?"

"Beni bir zebaniyle birlikte bir kafese koymanın iyi bir fikir olduğunu düşünen türden canavarlar."

"*Bir* zebaniydi sadece. Ve onu öldürdün. Arkandan bir Kapı Bekçisi ordusu salmadım."

"İstediğin buydu gerçi, değil mi? Jude ve benim buraya gelmemiz?"

"Bu şekilde değil. Asla bu şekilde değil."

"Lütfen," dedi Nathaniel. "Zachariah, Esther, Mya. Diğerleri gelmeden önce Judah ve Gabriella'yla özel görüşmemiz gerekiyor."

"Hayır dedim ya." Battaniyelerimi bıraktım; soğuk zemine düştüler. Ez, Zak ve Mya bana yaklaştı. Bu hareket

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

birlikten çok savunma amaçlıydı ama elimdekiyle idare edecektim.

Nathaniel'ın gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. "Neden bizimle yalnız konuşmuyorsun?"

"Çünkü size güvenmiyorum." Gözlerimi kıstım. "Ve biz yer değiştiremediğimize göre..."

Alınmaya hakkı varmış gibi alınmışa benziyordu. Yanında duran Calista omuzlarını dikleştirdi. Benim, hatırladığı Gabe olmadığımı bilecek kadar çok şey duymuş gibiydi.

Nathaniel dikkatini Jude'a yöneltti. "Geçmişini hatırlamadığını söylüyorsun. Zihnini okumama izin verir misin?"

Jude bana baktı.

"Düşüncelerimizi okuyabiliyor ama eğer uyuşturulmuş veya dövülerek bayıltılmış değilsek ona izin vermemiz gerekiyor," dedim.

Alaycı bir şekilde güldü. "Siksen olmaz."

"Biraz saygılı ol." Calista'nın yüzü asılmış, öfkeden kızarmıştı.

"İşte onu kesinlikle hiç öğrenemedi," dedi Daniel. Uri öne çıkıp onun yanında durdu ve parmaklarını esnetti. Serin hava öfkeyle dolmuştu.

İşte tam o sırada Jones ve Dışlanmışlar'ın geri kalanı toplantı odasının orta yerinde maddeleştiler.

Silahlıydılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ASİ PİÇLER

Refaimliler her yer değiştirdiğinde olduğu gibi yine midem çalkalandı. Nathaniel ve Beşler döndüler ve sabahın donuk ışığında parlayan bir kılıç ormanıyla karşılaştılar. Zak, Ez ve Mya yer değiştirip neredeyse anında diğer on sekiz Dışlanmış'ın önünde belirdiler.

Keşiş Stephen ve Magda yoldan çekildiler ama Jude ve ben kıpırdamadık. İki grubun arasında, duvarın yanında kalmıştık. Kılıçlarımızdan çok uzaktaydık. "Silahlarınızı indirin." Calista'nın sesi duvarlardan yankılandı.

"İndirin yoksa bunu bir saldırı eylemi olarak kabul edeceğiz."

"Buraya silahsız geleceğimizi mi sandınız?" dedi Mya tüm şiddetiyle. Bunu bekliyormuş gibi bir nevi neşelenmişti. Öyle saf ve ani bir yılgınlık hissettim ki yere kaplanacaktım. Bu insanlar kavga çıkarmadan aynı odada bulunamazken Rafa'yı nasıl geri alacaktık?

Jones gidip Mya'nın yanında pozisyon aldı. Örgü beresinin altından siyah, düz saçları çıkıyor ve köşeli yüzünü çevreliyordu. Üzerinde siyah kot pantolon ve siyah yün kazak vardı. Dışlanmışlar, Tapınak'tan ayrılırken pek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok şeyi reddetmişlerdi ama Refaim'in siyah üstüne siyah tutkusundan vazgeçmemişlerdi. Bana baktı. Onu son gördüğümde bacağıma saplanmış bir bıçakla birlikte LA'deki kulübün önündeydim. Derken gözleri Jude'a çevrildi. Kardeşimin sağ olduğunu öğrendiğimizden beri ilk kez. Yüzü biraz buruştu.

"Sizler misafirsiniz," dedi Calista. "Biraz saygılı olun."

"Yoksa ne olur?" dedi Mya.

"Yoksa kılıç sallamakta ilerleme kaydetmiş misiniz diye bakacağız."

Nathaniel'a baktım. Neden araya girmiyordu? Ama sonra anladım: Saymakla meşguldü. Dışlanmışlar'ı gözden geçiriyor, herkes burada mı diye kontrol ediyordu. Yine yüreğim ağzıma geldi. Dışlanmışlar yekvücut pozisyon alıp silahlarını kaldırmışlardı.

Nathaniel ve Beşler'in arkasında küçük bir ordu duruyordu. En az otuz Refaimli. Bazılarını geçen haftaki dağ gezimden tanıyordum. Çoğunu ise tanımıyordum. Askeri bir disiplinle sıraya dizilmişler, kılıç ve balta kuşanmışlardı. Dağdaki o gece, Taya beni yakalamak için Maggie'yi kaçırdıktan sonra Maggie'yi geri aldığımız gece Rafa, Ez ve Zak bir avuç Tapınak Refaimlisiyle dövüşmüşlerdi. En azından Kapı Bekçisi iblisler gelene kadar. Sonra kinlerini bir kenara bırakıp omuz omuza dövüşmüşlerdi. Şimdi, üçüncü bir taraftan kaynaklanan bir tehlike olmayınca iki grubun arasındaki gerginlik geri gelmişti.

Malachi önde ve ortadaydı. Gözleri bendeydi. Öfke dolu. Taya'ya olanlar için beni mi suçluyordu? Yoksa kendisini mi? Orada olmuş olsaydı savaş partneri, iblislerle savaşırken korkunç bir şekilde yaralanmış ve Rafa ile tutsak alınmış olmayacaktı...

Hayır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Çekilmeyecektim, zaten en ufak bir hareket iki gruptan birini harekete geçirebilirdi. Her iki tarafın da gözleri Jude ile bana yöneldi. Silahsızdık. Jude kaşlarını kaldırdı ve ben de ne yapacağımı bilmiyordum. Dışlanmışlar'ı buraya getirmekle ne olacağını sanıyordum ki?

Refaim kalabalığında kızıl saçlara bakınarak Daisy'yi buldum. Dışlanmışlar'a gözlerini dikmişti ama çilli yanağından bir damla yaş süzülüyordu. Jude'u görmüştü. Son on yıldır düşman olabilirlerdi ama hayatta olmasının onun için çok anlamı vardı şüphesiz ki. Uzun ve sarışın Micah da oradaydı, katanasının sapını dalgın dalgın döndürüyordu. Benimle göz göze geldi, başıyla çabucak selam verdi ve sonra dikkatini tekrar Mya'ya verdi. Onun ve Daisy'nin odada olmasından memnundum: Son hafta içerisinde Tapınak Refaimlilerinden bana bir düşmanmışım gibi davranmayan bir tek onlar vardı.

"Herkesin sakinleşmesi gerek," dedi Daniel. Malachi'ın uzattığı kılıcı aldı. Calista ve Uri de silahlanmıştı.

"Sakinleşmemizi mi istiyorsun?" Mya katanasını Calista'ya doğrulttu. "Daha şimdi iki birlik çağırdınız."

Calista Mya'nın kılıcını vurup fırlattı. "Ses tonuna dikkat et."

Mya'nın kılıcının yerini anında başka üç kılıç aldı. Jones, Ez ve Zak kılıçlarını Calista'nın boğazına dayamışlardı.

"Silahlarınızı indirin."

Nathaniel. Nihayet.

"Önce onlar indirsin." Mya, Nathaniel'ın arkasındaki Refaimlilere işaret etti.

"Silahlarınızı indirin," diye yineledi Nathaniel.

Kimse kıpırdamadı. Nathaniel Dışlanmışlar'ın itaat etmemelerine şaşırmamalıydı: On yıldır ona karşı açık bir isyan içerisindeydiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Size girişmeyeceğimizi sanmayın," dedi Calista. "Bunun vakti geldi de geçiyor bile."

Tanrım, bunun sonu katliam olacak gibiydi. Nabzım şakaklarımda atıyordu. "Sizin sorununuz ne?"

Odadaki kızışmış öfke yön değiştirip benim üzerimde toplandı. Kendi bedenime tam sığamıyormuş gibi bulanık, dağınık hissediyordum. Sıranın üzerine zıpladım; hepsine tepeden bakıyordum. "Siz sidik yarıştırmakla meşgulken Rafa ve Taya o çiftlik evinde Zarael'in elinde." Sesim fazla yüksek çıkıyordu ama elimde değildi. Korku, öfke ve panik doluydum. "Onları kurtarmak için yarışıyor olmalıydınız. Yoksa bu saçmalık, Kapı Bekçileri'nin onlara ne isterlerse yapmalarına izin verecek kadar mı önemli?"

"Sen artık talepte bulunacak pozisyonda değilsin, Gabe," dedi Calista.

"O iblisler on altı yaşındaki bir kızı ve annesini öldürdüler. Talep etmem bile gerekmemeliydi."

Calista başını iki yana salladı. "İçinde bulunduğun karmaşayı göremiyor musun? Bize ihanet ettiğini hiçbir zaman kabul etmemiştim ama sen şimdi kalkmış, ısrarla Dışlanmış tarzı bir saldırı isteyen bu grupla buraya geliyorsun..."

Jude yanıma fırladı. "İhanet, öyle mi? Geçen sene ne yaptığımız hakkında ne biliyorsunuz gerçekten? Kesin bir şey biliyor musunuz? Herhangi biriniz?" Gözleri odanın her iki tarafındaki Refaimlilerin üzerinde dolaştı. Bekledi. Kimse konuşmuyordu. "Öyleyse geri çekilin. Sizinle sıkı fıkı olduğumu hatırlamıyorum çocuklar." Jude odanın Tapınak tarafına işaret etti. "Ve sizinle de," dedi Dışlanmışlar'a işaret ederek.

Calista ağırlığını bir bacağından diğerine verdi ve bu hareketteki bir şey gözüme takıldı. Sol baldırının etrafında pantolonu tuhaf bir şekilde boldu; sanki o bacakta bir farklılık vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve kesinlikle, on yıl önce kardeşimi terk ettiğimi de hatırlamıyorum." Sesi dalgalanıyordu ama gözlerini yüzlerinden ayırmıyordu. Toplantı odası karşılıklı suçlamayla kaynıyordu ama her iki taraf da kılıçlarını bir nebze indirmiş, onun devam etmesini bekliyorlardı. Gurur duymuştum ve bana bu şekilde tepki vermedikleri için de bir parça özlem. "Geçen sene her ne yapmışsak bu bizi bir araya getirdi. O yüzden yakın zamanda ikimizden de bir özür beklemeyin."

Bir an için bedenime tekrar uyum sağladım.

"Ve Rafa'yı geri alana kadar bu konu hakkında daha fazla konuşmuyoruz," diye ekledi Jude.

"Ve Taya'yı" dedi Malachi. Hâlâ öfkeliydi.

"Ve Taya'yı."

Toplantı odasındaki tek ses taş zemin üzerindeki botların sesi ve çelik şıngırtısıydı.

"Sen de talepte bulunacak pozisyonda değilsin." Daniel'ın gözlerinin etrafındaki deri gerilmişti: benim de hakkında çok fazla şey duyduğum, Jude'la arasındaki eski rekabetin izleri.

"Hangi pozisyonda olduğum umurumda değil. Durduğumuz yer burası."

Birbirlerine dik dik baktılar.

Soğuğa yenik düştüm. Titredim ve anında pişman oldum. Daniel gözlerini Jude'dan çekti. Bir nefes süresince bekleyip kılıcını Malachi'a uzattı. Sonra yanıma geldi ve yerden bir battaniye alıp bana uzattı. Tereddüt ettim. Bu bir test miydi? Uzattığı battaniyeyi alırsam ne mesaj vermiş olacaktım? Tekrar titredim. Kahretsin.

"Donuyorsun," dedi Daniel düz bir şekilde. "Hastalanırsan kimseye faydan olmaz."

Refaimlilerin hasta olabildiklerini fark ettim. Mantıklıydı: Hastalanmıştım. Battaniyeyi alıp tek kelime etmeden

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

omuzlarıma attım ve sıcaklığını hissetmeyi beklemeye koyuldum. Daniel, Nathaniel'ın yanına döndü.

"Nathaniel," dedi Jude. Çıplak kolları diken diken olmuştu ama üşüme emaresi göstermiyordu. "Kararın nedir?"

Düşmüş melek heykel gibi hareketsizdi; keskin hatlı yüzünde hiçbir duygu yoktu. "Konsey ve ben toplantı yapacağız. Sonra sizi çağıracağız." İki gruba da işaret etti. "Hepinizi."

Battaniyemi daha sıkı sardım. "Ne kadar sürer bu?"

"Gerektiği kadar. Bu sırada siz de duş alıp yemek yiyebilirsiniz. Keşiş Stephen size misafir odalarını gösterir."

"Bunun için vaktimiz yok..."

"Gabriella."

Devamında söyleyeceklerimi yuttum.

"Bu bir avuç Kapı Bekçisi'yle çatışmaya benzemez. İstediğiniz şey Zarael ve tüm ordusuna karşı topyekûn bir savaş. Biz saldırmayız, Gabriella. Eğer geçmişin senden çalınmış olmasaydı bunu bilir ve anlardın her zaman yaptığın gibi. Gerektiğinde kendimizi savunma yetkimiz var ama iblislerin peşine düşüp çatışma çıkarmak bizim görevimiz değil. Refaimlilerin hayatlarını rasgele riske atamam."

"Peki ya Rafa ve Taya'yı savunmak ne olacak? Bir asırdan fazladır Zarael ve ordusunun nerede olduğunu ilk kez bilme fırsatını boşa harcamamaya ne olacak?"

Toplantı salonunda etrafa bakındı. "Kayıp Refaimliyi çağırdınız mı?"

Afalladım. "Jason'ı mı?"

"Evet. Onu aradınız mı?"

"Henüz aramadık."

"Şimdi arayın lütfen. Burada olmadığı her saniyede hayatı risk altında."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu da demek oluyordu ki Maggie de risk altındaydı. Tanrım, Maggie. Ne yaparsam yapayım, onun güvenliğini sağlayamıyordum. Ona Simon ve Butlerları da anlatmak zorundaydım. Cebimdeki telefonuma dokundum. En iyi arkadaşımı bu pisliğin içine tekrar sürüklemekten nefret ediyordum. Ama tercih hakkım var mıydı ki?

Önemsediğim insanların zarar görmesine daha fazla izin vermeyecektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TOPLAŞAN BULUTLAR

Nathaniel'ın işaretiyle birlikte Tapınak Refaimlileri kırgın bir şekilde toplantı odasından çıktılar. Sıraya oturup telefonumu avuçlarıma aldım. Soğuk ve cansızdı. Ya da belki de telefon iyiydi, sorun bendeydi. Daisy ve Micah gitmeden önce benimle göz göze geldiler; ikisi de Jude'a son bir kez baktı.

"Keşiş Stephen'ı takip edebilirsiniz," dedi Nathaniel, Dışlanmışlar'a ve kapıda bekleyen keşişe işaret etti. Başı eğik, boğumlu elleri kahverengi cübbesinin üzerinde, el pençe divan duruyordu. Magda çoktan gitmişti.

"Biz Gabe'i bekleyeceğiz," dedi Ez.

Nathaniel, tuzak bir soruya ne cevap vereceğini düşünüyormuş gibi çenesini hafifçe eğdi. "Nasıl isterseniz." Gitmeye niyetlenmedi. Daniel, Uri ve Calista da yerlerinde kaldılar; Dışlanmışlar da saflarını korudu. Nathaniel'ın dikkati sık sık onlara gidiyordu. Dışarıda bir rüzgâr daha koptu. Cereyan kulağıma çarparak geçti. Boynuma yapışan bir saç teli kıpırdadı.

Mya, sinirlendiğini saklayamayıp ofladı. "Odalarımızın yolunu biliyoruz. Bize bakıcılık yapmanıza gerek yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Odalarınızın hâlâ durduğunu mu sanıyorsun?" dedi Calista. "Cidden Mya, hayalciliğin sınır tanımıyor."

Malachi kılıcının ucunu Mya'ya doğru kaldırdı. Bakışları sert, simsiyah keçi sakalının altında benzi solgundu.

"Bu senin suçun."

Mya tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Nasıl karar verdin buna?"

"Ayrılığa sen neden oldun: Gabe ile Jude'u ayırdın. İkisi de hâlâ burada olsaydı, bir yıl önce her ne yaptılarsa o olmamış olacaktı. Bugünkü bu saldırı olmamış olacaktı."

Bir yıl önce her ne yaptılarsa.

"Zarael'i doğrudan onlara götüren ve bir grup köylüyü parçalatan ben değilim," diye çıkıştı Mya.

"Hayır, değer verdiğim insanları tehlikeye atıp duran sensin..."

"Yeter." Ez aralarına girerken saçının örgüsü sırtında sağa sola sallandı. "Bunu şimdi yapmıyoruz."

Jude diğer battaniyeyi aldı ve sırtını diğerlerine döndü. "Bu iş yine çirkinleşmeden şu görüşmeyi yapsan iyi olur."

Saatime baktım. Saldırıdan beri kırk yedi dakika geçmiş. Kırk yedi dakika içerisinde Zarael'in Rafa'ya yapabileceklerini düşünmemeye çalıştım. Nefesim yine sıklaştı. Jude dirseğimden kavradı.

"Çiftlik evinde ne olduğunu bilmiyorsun ve en kötüsünü düşünmek bunu değiştirmeyecek. Tek yaptığı seni felç etmek. Bunun da kimseye bir faydası yok."

Haklıydı, haklı olduğunu biliyordum ama artık korku iliklerime işlemiş, bir parçam olmuştu. Ve sonra bir şeyin farkına vardım. O odada neler olduğunu nasıl öğreneceğimi biliyordum. Derin bir nefes aldım ve Maggie'nin numarasını tuşladım. Jason'la konuşmadan önce onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Telefonu altı kez çaldı. Tam sesli mesaja geçecekken...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Gaby." Sesi canlı, sıcaktı. Arka planda hafif bir müzik ve kadeh şıngırtıları duyabiliyordum. Gözlerimi kapattım ve keşke bu ânı ondan çalmasaydım diye düşündüm.

"Mags..."

"Ne oldu?" Hemen korkmuştu. "Butlerlarla ne oldu?"

Ben haberleri verirken herkesin beni izlediğini görmemek için dikkatimi yıpranmış sıraya verdim. Oyalandım. "Jason yanında mı?"

"Tabii ki."

"Hâlâ Melbourne'da mısınız?"

"Evet bebeğim, sen neredesin?"

"Tapmak'ta."

Nefes alışını duydum. "Neden? Her şey yolunda mı? Jude..."

"Jude iyi." Tırnağımı tahtadaki bir oyuğa batırdım, Beşler'den üçünün hâlâ odada olduğunu hatırladım. "Zarael saldırdı. Taya'yı aldı... ve Rafa'yı." Dudağımın iç kısmını ısırdım. Jude telefonu elimden aldı.

"Hey, hey. Sorun yok Maggie, hayattalar." Duraksadı, başparmağıyla bacağına vurdu. Daniel'a bir baktı. "Evet, o ve Taya bizi takip etmiş. İblislerin onları koz olarak aldıklarını düşünüyor. Ya da yem." Bir süre dinledi. "Simon iyi. Burada bizimle. Butler kardeşler ve adamları da. Biraz bitkinler... Evet Maggie, yapacağız. Onları geri alacağız."

Rafa ve Taya'yı mı kastetti, yoksa Simon ve Butlerları mı bilmiyordum. Suçluluk içimi kemiriyordu. Rafa, Butlerları silahlarının iblislere denk olmadığı konusunda uyarmıştı ve artık bunu biliyorlardı. Şüphesiz.

Kendimi, burnuma ve ciğerlerime dolan serin havaya odaklanmaya zorladım. Nefes verdim. Tekrar derin bir nefes aldım. Daha sakin hissedince telefonu geri istedim.

"Ah Tanrım, Gaby..." Maggie'nin sesi titriyordu. "Sen iyi misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Buradaki herkes tartışmaya ara verip bir plan bulsa daha iyi hissedeceğim." Daniel'ın gözlerine baktım. Hiç renk vermedi.

"Güvende misin? Yani, oraya son gidişinde..." Cümleyi bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu.

"Jude burada. Ez ve Zak de."

"Tapınak bu, Gaby. Sana zarar veriyorlar."

"Biliyorum." Refaim'e ve Dışlanmışlar'a arkamı dönüp dizlerimi çenemin altına çektim. Keşke şu an Maggie'yle mutfağımızdaki eski masaya oturmuş, ellerimizde kenarları çentiklenmiş kahve kupalarımızla onun sevdiği kitaplardan, benim gittiğim yerlerden konuşup cumayı iple çekiyor olsaydık.

"Öyleyse neden..."

"Onlara ihtiyacımız var. Bizim sayımız tek başımıza Kapı Bekçileri'nin peşinden gitmeye yeterli değil."

"Neden gitmek zorundasınız?"

"Çünkü bahsettiğimiz kişi Rafa," diye fısıldadım. "Ve hayatım artık bu."

İç çekti. "Bebeğim... Ah, bekle. Jason seninle konuşmak istiyor." Kısık sesli konuşmalardan sonra telefonu verdi.

"Gaby, üzgünüm."

Yutkundum. "Ben de."

"Neye ihtiyacın var?"

"Sen ve Maggie'nin burada, güvende olmasına."

Uzun bir ara. "Gaby, ben Tapınak'a gelmiyorum."

Gözlerimi kapattım. Anlıyordum. Tüm hayatı boyunca Tapınak'tan uzak durmasını anlıyordum. Ama şimdi, ne kadar zor olsa da tüm bunların ötesini görmesine ihtiyacım vardı. Bu daha önemliydi. Rafa daha önemliydi.

"Nathaniel buraya iblislerin içeri girmesini engelleyen bir şey yapmış."

Bir duraksama. "Nasıl?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bilmiyorum, demir oda gibi bir koruma. Buraya gelince kendin sorarsın ona."

Jason cevap vermeyince yineledim. "Bak, kimseyle taraf olmak zorunda değilsin ve kimse seni burada kalmaya zorlayamaz."

"Düşüneceğim."

"Jason..."

"Şu an olduğumuz yerde güvendeyiz."

"Nasıl emin olabilirsin? Kapı Bekçileri lowa'daki evi buldular ve onları oraya götüren de biz değildik. Şu anda Pan Beach'e de dönemezsiniz."

"Biliyorum." Bıkkın bir iç çekiş duydum. "Bir düşüneyim."

"Bir şey daha." Yutkundum, sesimi alçalttım. "Dani'yi görmem gerek."

Cevap yok.

"Jason?"

Hâlâ yok.

Ayağa kalktım ve battaniyeme daha sıkı sarınıp toplantı odasının öte ucuna yollandım. "Jason." Takip eden var mı diye kontrol edip iyice karanlık, kuytu bir köşeye gittim.

"Onlara ondan mı bahsettin?" Sesi katı ve uzaktı.

"Tabii ki hayır ama..."

"O bu kâbusun bir parçası olmayacak."

Kalbim sıkıştı. Tabii ki buna karşı gelecekti ama neyin söz konusu olduğunu hatırlaması lazımdı. Kimin söz konusu olduğunu. "En azından seçimi ona bırak. Bana numarayı ver."

"Cevap vermeyeceğini biliyorsun."

"Öyleyse ben de mesaj bırakırım. Jason..."

"Benden bunu isteyemezsin. Bunca yıl ailemi, *ailemizi* Nathaniel'dan uzak tuttum. Dani'nin yapabildiklerini öğrenirse... Bunun geri dönüşü olmaz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Zarael de Rafa'nın kafasını koparırsa yerine geri takamayız." Sesimdeki zorlanmayı hissettim. Aşırı yüksekti. Arkamı kontrol ettim. Evet, herkes bakıyordu. Nefes aldım, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "O odada neler olduğunu öğrenmemiz gerek." Tekrar sesimi alçalttım. "Ve ona burada ihtiyacımız var. Onu koruyabiliriz. Lütfen."

"Gaby..."

"Dani içeri girip onları çıkarsın demiyorum ki."

"Hayır ama ölümüne veya daha kötüsüne neden olabilecek bir aile sırrını ifşa etmesini istiyorsun." Duraksadı. "Neden orada olması gerekiyor?"

"Çünkü kabul etse bile annesi muhtemelen onu alıp tekrar ortadan kaybolur ve bizi habersiz bırakır. Onu arayacak mısın?"

Yine sessizlik. Ve sonra: "Bir dakika."

Telefonun diğer ucundaki kısık sesli konuşmaları duymak için kulak kesildim.

Neden kararı Dani'ye bırakmıyorsun?

Bu on iki yaşındaki bir çocuğun vereceği bir karar değil.

Bana akıllı bir kız gibi göründü, Jason. Sor işte.

Telefon el değiştirirken bir cızırtı oldu. "Onu arayacak."

"Emin misin?"

Maggie tereddüt etti ve Jason'dan sessizce onay beklediğini gözümde canlandırabiliyordum. "Evet."

Soğuk taş duvara sırtımı yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Orası gerçekten güvenli mi?" Sesi tedirgin geliyordu.

Nathaniel'a ve Daniel'a baktım; ikisi de beni izliyordu. Jude'a baktım; kaskatı bir şekilde dikilmiş, arkasında toplanan Dışlanmışlar'la birlikte bekliyordu.

"Açıkçası hiçbir fikrim yok. Ama şu an hepimiz için en güvenli yer burası."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ATEŞ VE BUZ

Ben telefonu kapatır kapatmaz Nathaniel bana doğru hareketlendi. Bir saniye nefes almama izin veremez mi?

"Düşünecekmiş," dedim.

"Düşünecek ne var?"

Ona annelerimize yaptıkları yüzünden Jason'ın ondan ne kadar çok nefret ettiğini söylese miydim? Rafa'yı geri almamıza faydası olmazdı. Nathaniel'ın buz gibi bakışları parladı. Bildiğimi biliyor muydu?

"Senin ve Beşler'in bir köşeye çekilip Iowa konusunda bir karar veriyor olmanız gerekmiyor muydu?"

Bir süre daha beni seyretti. Otoyolda, kışın ortasında karşıdan gelen arabanın farları yüzünden yerinden kıpırdayamayan bir tavşan gibi hissettim. "Şimdi Keşiş Stephen sizi odalarınıza götürecek."

"Burada bir yatağa ihtiyaç duyacak kadar uzun süre kalmayacağız," dedim.

Nathaniel'ın yüz ifadesi değişmedi. "Hazır olduğunuzda yemekhanede yemeğiniz sizi bekliyor olacak."

Gitti ve Uri ile Calista da peşinden çıktı. Daniel kal-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dı. Kapı kapanana kadar bekledikten sonra yanıma geldi. Saldırı sırasında fiziksel hasar görmediğimi bilmesine rağmen beni baştan ayağa süzdü. "İyi misin?"

"Hayır Daniel, gerçekten iyi değilim."

Onun arkasında, Keşiş Stephen Dışlanmışlar'ı bekliyordu ama onlar Jude ile meşguldü. Ez, Zak ve Mya onun yaşadığını öğreneli birkaç saat olmuştu. Geri kalanlarsa sadece birkaç dakikadır biliyorlardı.

Daniel bakışlarımı takip ederek Jones'un Jude'u kendine çekip kucakladığını gördü. Uzun boylu İskandinav Seth sırada bekliyordu. Yine Ez, Zak ve Mya'yla olduğu gibiydi: Hiç kimse Jude'un bir yıl önce ne yaptığını umursamıyordu. Geri gelmesinden fazlasıyla memnundular.

Daniel tekrar bana döndü. "Gerçekten onlarla paralı askerlik işi yaptın ha?" Bu bir soru değildi.

"Yapma." Battaniyenin kâfur kokusunu içime çektim. "Sadece... yapma." Nasıl düşünmem ve davranmam gerektiği konusunda onun fikirlerini tekrar duymadan yaşayabilirdim. Hatırladığı Gabe gibi olmam gerektiğini duymadan. Yüzümde ne gördüyse, nutuğunu yarıda kesti. Yaklaşımını gözden geçirdi.

"Nathaniel'ı sıkboğaz etmeyi bırakman gerek."

"Neden? Sırf bana ders olsun diye Rafa ile Taya'yı Zarael'e bırakacak kadar uyuz mu?"

"Nathaniel bir melek Gabriella, ehemmiyetsiz insani duygulara meyilli değil."

"Öyleyse onu ne kadar sıkboğaz ettiğimin ne önemi var?"

"Refaim içindeki ayrılığın nedeni, şu grubun," başıyla Jude'un etrafında toplaşan gürültücü Dışlanmışlar'ı işaret etti, "danışmanımız ve koruyucumuz olan Nathaniel'a saygılarını yitirmeleridir."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ben nedeninin Nathaniel'in Başmelekler'in bizden Düşmüşler'i bulmanın ötesinde ne istediklerini açıklamayı reddetmesi olduğunu sanıyordum."

"Nathaniel bir bilgiyi paylaşmıyorsa bizim kendi güvenliğimiz içindir."

"Bu yüzden mi size bu yerin iblislerle karşı korunduğunu hiç söylemedi? Sizi korumak için mi?"

Daniel'ın burun delikleri hafifçe açıldı. "Ben Nathaniel'ın kararına güveniyorum."

"Peki, en azından birimizin güvenmesine sevindim, çünkü Rafa ve Taya'nın hayatı onun ellerinde."

"Nathaniel diktatör değil. Beşler'in de onun kadar söz hakkı olacak..."

"Öyleyse git ve doğru kararın verilmesini sağla."

Şimdi bu kadar yakında olunca ağzının etrafındaki çizgileri ve gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyordum. Buraya geldiğimizden beri gizlemek için çok uğraştığı stresini. Tanrım, berbat durumdaydı. Kötüydü bu. Sanki bir el kalbimi sıkıyordu.

"Onları kurtarmak zorundayız, Daniel. Lütfen."

Admı söylediğimde bir şeyler değişti. Şimdi beni görmüyor, eski Gabe'i, tanıdığı ve güvendiği Gabe'i görüyordu. Birkaç saniyeliğine Daniel ve anıları baş başaydı.

"Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim."

Etrafa bakındı. Benim Gabe olmadığımı ve yalnız olmadığımızı hatırladı. Omuzlarını ve gömleğini düzeltti. "Bu biraz zaman alabilir." Bunu diğerlerinin duyabileceği bir sesle söyledi. "Beladan uzak durun."

Bana mı demişti, Jude'a mı, yoksa hepimize mi bilmiyordum. Sorma şansım da olmadı, çünkü der demez yer değiştirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne kadar kontrollü olduğunu göstermek için her zamanki gibi odadan sakin sakin yürüyerek çıkmadı.

Yer değiştirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İSTEDİĞİNİZ ZAMAN AYRILABİLİRSİNİZ...

Keşiş Stephen bizi toplantı odasından soğuk, gri bir sabahın içine çıkardı. Alçak bulutlar dağları bir battaniye gibi örtüyor, önümüzdeki asırlık kum taşı binanın üzerine abanıyordu. Yüksek duvarlar etrafımızı sarmıştı. Çam iğnelerinin keskin kokusunu içime çektim. Soğuk hava burnumu ve kulaklarımı yakıyordu.

Ellerimizde kılıçlarla bir avludan geçtik. Oymalı sütunlar ve toplantı odasının kubbeli çatısı bizi çevreliyordu. Nathaniel'ın iki katı uzunluğunda mermerden bir savaşçı melek heykelinin yanından geçtik; yılların rüzgârı, karı ve güneş ışığıyla çizilmiş ve çatlamıştı. Meleğin kanatları açıktı. Kılıcını zaferle kaldırıyordu. Yüz ifadesi sertti. Duvarın ötesinde ağaçlar fısıldaşıyordu. Botlarımız mıcırların üzerinde gıcırdıyordu.

Jude yakınımda duruyor, arada bana bakıp duruyordu. "Sen iyi misin?"

"Şimdi hareket ettiğim için daha iyiyim." Öfke gitmiş,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

toplantı odasının ıssızlığında kalmıştı. Şimdi yine uyuşmuştum ve bu yine de paniğin ensemde dikilmesinden daha iyiydi.

Bir kemerin altından geçip her iki tarafı üç katlı binalar ve yürüyüş yollarıyla çevrili genişçe bir meydana girdik. Biçilmiş çimlerin üzerinde bir çeşme hüküm sürüyor; su, koca bir taş çanağın kenarından taşıp altındaki su birikintisine yumuşakça dökülüyordu. Meydan tanıdıktı; buraya son gelişimde camdan gördüğüm meydandı. Gerçi bu açıdan demir odadaki fotoğraflarda gördüğüme benziyordu daha çok.

Demir oda...

Bu düşünceyi bastırıp Keşiş Stephen'ın yürüyüş yolundaki ağır adımlarını takip etmeye odaklandım. Midemin çalkalanmasını hissetmemeye çalıştım. Daha hızlı hareket etmem, bulanık görene ve bacaklarım alev alana kadar koşmam lazımdı. Bu duygudan koşarak kaçamayabilirdim ama en azından acı beni oyalardı.

Bu yer çok... Orta Çağ'dan kalmaydı. Yukarımızdaki pirinç zincirlerden fenerler sarkıyordu. Duvarların dibinde, zaman ve pislikten matlaşmış pencerelerin altında çatlamış ahşap banklar duruyordu. Lavanta dolu kil bir saksının yanından geçerken bir yaprak kopardım ve parmaklarımın arasında ezdim. Koku neredeyse sakinleştiriciydi. Neredeyse.

Yürüyüş yolunun sonuna ulaştık ve Keşiş Stephen oymalı bir kapıyı açıp içeri girmemiz için eliyle işaret etti. Dışlanmışlar geniş merdivenin başında toplanıp tedirgin bir vaziyette oyalandılar. İçeride hava daha sıcaktı. Biz ilk kata çıkarken merdivenler gıcırdıyordu. Merdivenin en üstüne gelince midem düğümlendi. Burası geçen hafta beni sürükledikleri koridor olabilirdi. Çok benziyordu: bej duvarlar, bej halı. Hatta diğer ucunda bir asansör bile vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gaby?" Jude'un eli tekrar dirseğimdeydi. Yürümeyi kestiğimi fark etmemiştim. Merkezi ısıtmaya rağmen iliklerime kadar üşüyordum.

"Sorun yok... İyiyim," dedim. "Sadece buraya son gelişimi düşünüyordum."

"Bu kez öyle olmayacak. Bu kez arkanda biz varız." Etrafımızdaki Dışlanmışlar'a işaret etti.

LA'deki iş sağ olsun, Dışlanmışlar'ın arasında bir miktar lafım geçiyordu ama kendimi kandıramazdım: Rafa ve Jude için buradalardı, benim için değil. Ve Tapınak Refaimlilerinin arasında da beni seven yoktu. Belki Daisy hariç.

Keşiş Stephen Jude'la bana ilk iki odayı verdi. Jude kendi odasında kısa bir tur atarken bekledim. Keşiş diğerlerini koridora doğru yönlendirdi ama ben cübbesinin koluna dokununca tereddüt etti.

"Daisy'nin odası nerede?" diye sessizce sordum. Fazla uzakta olmadığını bilirsem kendimi daha iyi hissedecektim.

Soruyu düşündü. Gözleri soluk maviydi; yaşlılıkla solmuştu ama hâlâ keskin ve zekiydi. "Onun odası diğer katta. Ama boş vaktinin çoğunu spor salonunda geçirir."

Keşiş Stephen Dışlanmışlar'ın peşinden giderken ben de Jude'un odasmın yanındaki odaya girdim. Tıpkı geçen hafta Daniel'ın beni getirdiği odaya benziyordu: cilalı mobilyalar ve eski tarz ahşap çerçeveli pencerelerin üzerinde beyaz muslin kumaştan perdeler. Tertemiz.

Kılıcımı yatağa fırlattım. Battaniyeyi üzerimden attım ve pencereye gidip aşağıdaki meydana baktım. Buraya döndüğüme inanamıyordum. Bu kez Rafa beni kurtarmaya gelmeyecekti; bu kez ben onu kurtarmak zorundaydım. Pencere kenarına tutundum. Bunu yapabilirdim. Yapmak zorundaydım. Çetin ceviz Gabe'le bağlantı kuracaksam şimdi tam zamanıydı. Ama o da benden Rafa kadar uzaktaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biz burada mı yaşıyorduk?" diye sordu Jude yanıma gelerek.

"Herhangi bir şey hissediyor musun? Tanıdık bir şeyler?"

Asırlık binanın etrafını saran dağlara baktı. "Hayır. Neden?"

"Sadece... Belki diğer her şey gibi olur diye düşünmüştüm. Bilirsin, belki buradaki şey... doğru gelir."

Alnını hafifçe kırıştırarak bana baktı. "Buradaki hiçbir şey doğru gelmiyor."

Onun Nathaniel'a nasıl tepeden baktığını ve sonra Dışlanmışlar'ın onu grupça nasıl kucakladığını düşündüm.

"Ne?" dedi.

"Hiç." Yatağa çöktüm. Tişörtümü çekiştirdim; odun dumanı, çimen ve toprak kokuyordu. Gözlerim doldu. Yine.

Jude yanıma oturdu.

"Siz Iowa'da, o odadayken ne oldu?"

Gözlerimi kapattım ve yırtılan duvar kâğıdının altından çıkan demir duvara kazınmış koca kanatları gördüm. Dışlanmışlar bizi kurtarana kadar Rafa'nın yer değiştiremeyip kendisini geçit vermez metal duvara çarpıp duruşunu hatırlayınca midem düğüm düğüm oldu.

"Maggie'yi korumaya çalışıyordum. Rafa ve ben seni aramaya çıkmadan önce onun güvende olmasını istiyordum. Jason o kadınların yardım edebileceğini düşündü."

Jude'a o odada ne bulduğumuzu anlattım: Rephaim'in fotoğrafları. Refaim'den *çalınmış* fotoğraflar. Tapınak'ın kat planları ve çizimleri. Mısır tarlasında birini yakan adamları gösteren sepya tonlu fotoğrafların olduğu bir günlük.

"Rafa Tapınak'tan birinin o kadınlara yıllardır bilgi sızdırdığını düşünüyor, bu şekilde Refaim hakkında çok şey öğrenmişler."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bunu kimin yapmış olabileceği konusunda bir fikri var mı?"

"Hayır, bilmiyor."

Jude bir süre düşündü. "Şu Iowalı kadınlar o odanın işlevini biliyor."

Başımla onayladım.

"Ve Nathaniel onlardan birini burada tutuyor, değil mi?"

"Evet, Virginia. Sophie'nin büyükannesi." Mısır tarlasında, annesinin yanında iblislerce parçalanmış bir şekilde yatan Sophie'yi düşündüm. Midem bulandı. "Debra, Virginia'nın diğer kızı güvende. Mya onu Dışlanmışlar'ın tanıdığı, LA'deki bir polisin yanına götürdü."

Jude parmaklarıyla dizlerine vuruyordu. "O ailenin o odaları nasıl inşa ettiklerini ve oraya ulaşmamızın bir yolu olup olmadığını öğrenmemiz gerek."

"Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

Mya kapıdaydı, Ez ve Zak de arkasında. Jude'a bakıyordu, bana değil.

"Virginia'yla konuşmamız gerektiğini," dedim. "Ya da daha iyisi, Debra'yla. Sonuçta o odayı tasarlayan o."

Mya içeri girip Jude'un ayaklarının dibine bir kamp çantası bıraktı. "Jones'a senin için birkaç kıyafet getirttim."

"Peki ya Gaby?"

"Onun eşyaları burada zaten."

Ona ters ters baktım. "Nasıl alacağım peki?"

Omuz silkti. "Burada hiç arkadaşın kalmış mı diye bakmanın zamanı geldi sanırım."

Güzel. Görünüşe göre, Nathaniel'la tartışma sırasında desteğe ihtiyacı olduğunda aynı taraftayız sadece. Ez ve Zak kapıda duruyorlardı. Ez benimle göz göze geldi, özür diler gibi gülümsedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Debra'yla konuşmamız gerek," dedim tekrar Mya'ya.

"Konuşacağız."

"Ne zaman?"

"Gerekince."

"Şimdi gerekli."

"Burada kalmamızı istediğini sanıyordum. Bir karar ver, Gabe."

Çantayı ona doğru tekmeledim. "Senin derdin ne?"

Mya tepeme dikildi, öfkeden kızarıyordu. "Ne istiyorsun, Gabe? LA'e gidip Debra'yı sorguya çekmek mi, yoksa burada kalıp Nathaniel'dan yardım dilenmek mi?"

Anında ayağa fırlayıp onunla yüz yüze geldim. "Rafa ve Taya'yı geri istiyorum, istediğim bu."

"Sence ben istemiyor muyum?" Aramızda birkaç santimetre vardı. O kadar yakındı ki nefesindeki nane şekeri kokusunu duyabiliyordum. Öfke damarlarımda dolaşmaya başlamıştı. Tanıdık. Rahatlatıcı.

"Öyleyse kendi başımıza gidelim," dedi Mya. "Hemen şimdi."

"Hayır." Ez içeri girdi. "O odanın işleyişini öğrenene kadar olmaz. Belki daha fazla kişiye ihtiyacımız vardır, belki de yoktur. Ama Nathaniel gittiğimizi anlar anlamaz daha büyük bir kuvvetle hareket etme seçeneğimizi kaybederiz."

Gözlerimi Mya'dan ayırıp ne düşündüğünü görmek için Jude'a baktım. Elini saçlarının arasından geçirdi. Bende hep dağınık duran aynı gür siyah saçlar. Ondaki her şey aşina ama yine de farklıydı. Sahte hatıralarımdaki kardeşimden farklıydı: içmeyi, sörf yapmayı ve gülmeyi seven kardeşimden. Onda o Jude'u hâlâ görebiliyordum ama bu Jude daha kararlıydı. Daha lider özellikli.

"Öyleyse Virginia'yla konuşalım," dedi ve ben de başımla onayladım. "Kadın Tapınak'ta bir yerde. En bariz hareket bu olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mya sabırsız bir ses çıkardı ve arkasını döndü.

"Bunun daha iyi bir seçenek olduğuna katılıyorum," dedi Ez. "Ama henüz değil."

"Neden?" diye sordum.

"Eğer yakalanırsak işimiz biter. Bu riski alamayız." Bir an için bıkkınlıkla başını çevirdi. Tekrar göz göze geldiğimizde ne kadar tedirgin olduğunu görebiliyordum. "Ben de bundan senin kadar nefret ediyorum ama şimdi her şey farklı. Zarael bizi hapsedebilir."

Zak kapıda kıpırdandı. "Ez haklı. Çiftlik eviyle kendi başımıza yüzleşmek zorunda kalmazsak daha iyi olur. Beşler'e en azından yarım bir şans vermeliyiz. Kim bilir? Belki biraz cesaretleri vardır."

Jude dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onayladı ama çaktırmadan bana baktı. Başımı hafifçe iki yana salladım. Öylece oturup bekleyemezdik. Koluma bulaşan toprağı silktim. Belki o ve ben Virginia'nın nerede tutulduğunu öğrenebilirdik. Bilen biri olmalıydı...

Tabii ya. *Daisy*.

İtaat ve başkaldırı arasma yürüdüğü ince çizgiyi düşündüm. Benim için o çizgiyi henüz geçmemişti ama yardım isteyen Jude olursa belki cevabı farklı olurdu. Keşiş Stephen onun spor salonunda takıldığını söylemişti. Tel kafesi ve kana bulanmış talaşlarıyla o rutubetli antrenman odasını düşününce tüylerim diken diken oldu. Ama orası Daisy'nin gitme ihtimalinin en yüksek olduğu yerse, bizim de orada olmamız gerekiyordu. Jude ve ben onunla Dışlanmışlar'dan uzakta bir yerde konuşmalıydık. Mya'dan uzakta.

Tekrar pencereye gidip perdeleri çektim ve Jude'un yanma döndüm. "Gerçekten bir şeylere vurmam lazım. Hemen şimdi." Ona imalı imalı baktım.

Aklımı okumaya çalışarak kaşlarını çattı. "Aklında ne var?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kimse spor salonunun sınırlarımız dışında olduğunu söylemedi. Oraya gidip bir süre kum torbalarıyla çalışabiliriz. Sen ve ben."

"Tamam, olur." Rahat bir nefes aldım.

"Bu çok da aptalca bir fikir değil."

Lanet olsun.

Mya bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Ne? Biraz ter atması gereken bir tek sen misin?" Kapıya giderken benimle Jude'un arasından geçti ve geçerken de bana dik dik baktı. "Diğerlerini toplayacağım. Hepimiz aşağıda biraz çalışsak iyi olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HİÇBİR ŞEY "SANA DEĞER VERİYORUM" MESAJINI SURATINA BİR YUMRUK ATMAKTAN DAHA İYİ VEREMEZ

Spor salonuna Mya ve diğerlerinden önce ulaşmalıydık. Mya'nın haberi olursa Daisy'nin bize yardım etme ihtimali olmazdı. Nathaniel'ın güvenini kıracak değildi.

Ez'e döndüm. "Biz şimdi gidebilir miyiz? Diğerleriyle aşağıda buluşuruz."

Alnını kırıştırdı ama başını salladı. "Tabii."

"Yer değiştirebilir miyiz?"

Ez bir an tereddüt etti ama sonra Jude'la bana uzandı. İki boks ringinden birinin yanına geldik. Kendime gelmeden önce etrafımda bir döndüm. Etrafta bir hareket aradım, aktivite sesleri duymaya çalıştım. Acaba yer değiştirme duyularımı mı bozdu diye düşünerek salonu iki kez gözden geçirdim. Nefesimi düzenlemeye çalıştım ama sonuç aynıydı.

Salon boştu.

Tavandan floresan lambalar sarkıyordu; ağırlıklar ve halterler duvarların dibine istiflenmişti. Zemin egzersiz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

minderleriyle kaplıydı. Ama Daisy yoktu. Tüm gücüm kesildi. Hangi cehennemdeydi?

Çıplak kollarımı ovuşturdum. Bodrumda bir parça sıcaklık vardı ama havanın soğukluğunu gidermekte zorlanıyordu. Etraf deri, talaş ve ter kokuyordu.

Ez dirseğime dokundu. "Gerçekten burada olmaktan rahatsızlık duymuyor musun?" Soru ihtiyatlı, dikkatliydi. İşte o anda nerede olduğum gerçeği bana darbesini indirdi. Kafa derim karıncalandı. Odanın ortasına geri döndüm. Jude çoktan kafese yönelmişti bile ve kendime engel olamadım: Ben de oraya çekiliyordum. Talaşta ne benim ne de zebaninin kanından eser vardı ama safra boğazıma geldi. Cesedine ne yapmışlardı? Ya kafası? Kalbim tekledi. Ya Zarael o odaya Rafa ve Taya'yla birlikte bir zebani koyarsa? Ya da iki zebani? On? Talaş tozu üzerime geldi ve dengemi sağlamak için tellere tutundum.

"Vay anasını, Gaby," dedi Jude. "Seni o cehennem yaratıklarından biriyle buraya mı tıktılar?" Tellerin üzerinde parmakları parmaklarımla buluştu. "Pislikler..."

Kendimi çekip âna geri getirdim. Bu âna. "Daisy'yle konuşmamız gerek," diye fısıldadım. "O Virginia'nın nerede olduğunu biliyordur."

"Bu yüzden mi buraya inmek istedin?" Ez ve Zak'e şöyle bir bakıp kaşlarını çattı.

"Yalnız olmamız gerek. Yakalanırsak başka kimse bu pisliğe bulaşmamalı. Jude." Tekrar bana bakana kadar bekledim. "Virginia'ya ulaşırsak onlara söyleriz. Ama önce Daisy'yle konuşmamız gerek. Yalnız."

Arkamızdan başka sesler duyuldu: Dışlanmışlar'ın geri kalanı gelmişti. Jude'un parmaklarını sıkıp benimle olduğunu görene kadar gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Ve sonra sırtımı tel kafese dayayıp yüzümü Dışlanmışlar'a döndüm. Mya, Jones, Seth. LA işinden tanıdığım diğerleri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Artık Jude'un tayfasıyla daha uzun göz teması kuruyor, birkaç ihtiyatlı baş selamı alıyordum. İki gün önce Dubai'deki açık düşmanlık içeren başlangıcımıza göre bu bir ilerleme sayılırdı. Burada olmak ağırlarına gidiyorsa bile kendilerine saklıyorlardı. Şu anda önemsedikleri tek şey Jude'du. Saniyeler içinde Jude'un etrafını sardılar. Yine sarılmalar, el sıkışmalar.

Kafesten ayrılıp Ez'e yöneldim. Zak'in bir kum torbasını asmasına yardım ediyordu. Telaşım hâlâ yerli yerindeydi ama hareket etmeye devam edersem bu hissi görmezden gelebilirdim. Daisy'ye ortaya çıkması için zaman vermem gerekiyordu.

"Gabe." Jones gruptan ayrıldı.

"Ah. Selam."

"Bacağın nasıl?" Bacağıma işaret etti. Elim, bir düzine yer değiştirme sayesinde tamamen iyileşmiş olan bıçak yarasına gitti. Jude'a olan sevgi seli arkamızda devam ediyordu, en ortada da Mya vardı.

"Hâlâ biraz kaşınıyor." Birkaç saniyeliğine yine kafese dayanmıştım. Sinir ve kasların arasından bıçağı Bel'in göğsüne saplayışımın yarattığı hasta edici hisse ve iblis yalpaladıktan sonra bıçağı çekip çıkararak bana fırlatmadan önce hissettiğim kısa zafer ânına dönmüştüm.

Jones ellerini ceplerine soktu. Başka tarafa baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Rafa... O..." Cümleyi bitiremedi.

"Rafa olacakları sezmedi. Hiçbiri sezmedi." Sesimdeki titremeye engel olamıyordum. Jones'a yumruk atmışım gibi oldu. Gözlerini kapattı; görüntüye karşı direndi.

"Zarael'e duyduğum nefretin artabileceğini hiç düşünmezdim."

"Böyle bir şey daha önce oldu mu?"

"Kapı bekçileri 1912'de Cass'i öldürdüler; başını koparmışlar. Ama o savaştaydı..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir Rephaimliyi mi kaybettiniz?" Bir an bacaklarımı hissedemedim.

"Biz ölebiliriz Gabe, tıpkı onlar gibi. Ama hiçbir zaman bizi tutsak etmeyi başaramamışlardı. Ve hiçbir zaman bu şekilde onların merhametine kalmamıştık."

"Onları yenebilir miyiz?"

"Bilmiyorum." Beresini çıkardı ve arka cebine tıktı. Uzun, siyah saçları başına yapışmış şekilde kaldı. "Ama şimdi sen ve Jude geri döndüğünüze göre yarım da olsa şansımız var."

Umarım haklıdır. Umarım Jude ve ben Rephaim'in ihtiyaç duyduğu kişiler olabiliriz. Rafa'nın ihtiyaç duyduğu.

"Biraz enerji yakmaya ne dersiniz?" Ez bunu herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle söylemişti. "Gabe, Jude, buraya." O ve Zak torbayı çoktan hazırlamıştı.

Dışlanmışlar Jude'un yanında birkaç saniye daha oyalandıktan sonra minderlere dağıldılar. Jude, odanın karşı tarafına geçerken bana yetişti. Birbirlerine karşı dövüş pozisyonu almış olan Jones ve Seth'e baktı. "Bu insanların bizim hakkımızda bizden daha çok şey bilmesinden nefret ediyorum." Yürürken bir kolunu göğsünün üzerinden esnetti. "Hâlâ şu karmaşayı çözmemiz gerek. Bulduğun laptopun faydası olabilir."

"Pan Beach'te o."

"Biliyorum."

Ben konuşmanın nereye gittiğini öğrenmeden Ez ve Zak'in yanma vardık. Zak torbayı itti ve zincir gıcırdadı. Torba geri sallandığında onu geniş göğsüyle durdurdu. "Gabe, önce sen."

Spor salonunun öte tarafındaki paslı bronz kapıya baktım. Hâlâ kapalıydı. Ez'in uzattığı parmaksız eldivenleri aldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jude kazağını çıkardı ve ısınmaya geçti. Zak'in torbayı sabit tutmak için arkasına geçmesini beklerken omuzlarımı esnettim. Başını torbanın arkasından uzattı. "Küçük vuruşlarla başla."

Odanın geri kalanı donup kalmıştı; herkes izlemek için durmuştu. Jude da izliyordu. Yalan söylememiştim: Bir şeylere vurmam lazımdı. İçimde gergin bir enerji kaynıyordu ama ilk yumruğum hafif, kendimde değilmişim gibi olmuştu. İkincisi de daha iyi değildi.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" dedi Zak.

Dişlerimi sıktım ve elimden geldiğince sert bir yumruk attım. Omzum çatırdadı ve Zak de torbayı zapt etmek için geri çekildi. "Bu daha iyi. Kombinasyon yap."

Dövüşmek gibiydi. İki yumruk daha attıktan sonra hareketler doğal bir şekilde, kendiliğinden gelmeye başladı. Kombinasyon yaparken yoğunluk artıyordu: hafif vuruşlar, kroşeler, güçlü yumruklar, önce sol sonra sağ. Ayaklarım sürekli hareket halinde.

"Gardını düşürme."

Yüzümü korumak için diğer yumruğumu kaldırdım. Zak ve torba dışında odadaki diğer her şey yok oluverdi. Yumruğumu deri torbaya geçirdim. Bir daha. Bir daha. Nefeslerim sıklaştı. El kemiklerim acıyordu.

"Döner tekme."

Hiç düşünmeden giriştim. Kaval kemiğimle torbanın orta kısmına tatmin edici bir vuruş indirdim.

"Diğer bacak," dedi Zak ve vuruşum için kendisini hazırladı.

Torbayı yumruklar, tekmeler ve dirsek darbeleriyle dövüyordum. Boynumdan aşağı terler akıyordu. Omuzlarıma hafif bir ağrı yayıldı. Daha sert vurmalıydım. Torbayı cezalandırmalı, Rafa ve o kılıcın görüntüsünü aklımdan çıkarmalıy...

"Bu kadar yeter," dedi Zak.

Şimdiden mi? Torbaya son bir yumruk kombinasyonuyla vurup nefes nefese geri çekildim; ellerimi indirdim. Nabzım şakaklarımda atıyordu. Bu kadarı yetmezdi. Yeterli olmaktan çok uzaktı.

"O kadar da paslanmamışsın," dedi Jones, Zak'le yerlerini değiştirerek. Torbanın arkasına geçti ve Jude'a ileri çıkması için işaret verdi. "Suratını kolla yeter."

Jude boynunu bir sağa bir sola oynattı. Ben ellerimi dizlerime koymuş bir şekilde nefeslenirken bana bir göz attı. Bir an tereddüt etti. Sonra işe koyuldu. Kılıç becerilerinde olduğu gibi tekniği yine kontrollü ve hassas, vuruşları da zaman zaman Jones'u nefessiz bırakacak kadar kuvvetliydi. Formunu koruduğu aşikârdı ama bundan daha fazlası vardı. Torbayı, bunu yıllardır her gün yapıyormuş gibi yumrukluyordu. Ben bu diğer hayatımı bir haftadır biliyordum, Jude'sa birkaç saattir. Neden tüm bunları benden çok daha çabuk bir şekilde kavrıyordu? Benim bedenimin dövüşmeyi hatırlaması için önce bir cehennem yaratığının saldırısına uğramam gerekmişti. Ve o zaman bile yarım yamalaktı. Gitgide daha iyi oluyordum ama şöyle böyle.

Mya birkaç metre ötede bacak bacak üstüne atıp oturmuş, Jude'u odada tek o varmış gibi izliyordu. Jude bundan habersizdi. Tüm dikkatini torbayı dövmeye vermişti.

Neden daha çok korkmuyordu? Burada olmaktan, Nathaniel'la tanışmaktan, bir Kapı Bekçisi ordusuna ve onların zebanileriyle boy ölçüşme muhabbetinden? Bu son düşünceyle donakaldım. Ya onu tekrar kaybedersem? Kardeşimin arkasındaki gölgeli duvar karanlık, tehditkâr bir görüntüye büründü. Kanım kulaklarıma akın etti. Ya onu ve Rafa'yı kaybedersem?

Gürültülü bir gıcırtı dikkatimi yeniden spor salonuna yöneltti. Eski bronz kapı açıldı ve damarlarım adrenalinle doluverdi.

Daisy ve Micah.

Nihayet.

Spor salonunu Dışlanmışlar'la dolu bir vaziyette bulduklarına şaşırmışa benzemiyorlardı. Seth ve diğerleri derhal saf sıklaştırıp Daisy ve Micah ile Jude ve benim aramda bir bariyer oluşturdular. Ağırlığımı diğer ayağıma verdim, omuz kaslarımın yine gerildiğini hissettim.

"Bırakın girsinler," dedi Zak.

Seth yanındakine bir şeyler mırıldanıp kenara çekildi. Diğerleri de takip edip ancak Daisy ile Micah'nın teker teker geçebilecekleri kadar bir boşluk açtılar. Micah, Zak ve Seth dışında herkesten uzundu ve ilerlemelerini diken diken sarı saçlarına bakarak takip ediyordum. Onunla son konuştuğumda Malachi ve Taya ile birlikte Maggie'ye gardiyanlık ediyordu. Kavga için gelmiş olsam bile beni gördüğüne sevinmiş gibi olmuştu. Ya da en azından Gabe'i gördüğüne. O ve Daisy kendilerini koruyabilecek kapasitedelerdi ama burada bizim sayımız ciddi derecede fazlaydı. Sükûneti sağlamam lazımdı. Daisy'yle göz göze gelmeye çalıştım ama o arkasını kollamakla meşguldü.

Sürüyü ilk geçen Micah oldu. "Biliyor musun Gabe, seni işler boka sarmadığı zamanlarda da görmek güzel olurdu."

"Bu herif kim?" diye sordu Jude.

"Micah."

Micah Jude'u tereddütle inceledi. "Hafızanı kaybetsen de kaybetmesen de seni görmek güzel, adamım."

"Gaby buradayken ona zarar verdin mi?"

"Dostum, öyle bir şeye *kalkışmak için bile* hafızamı yitirmiş olmam lazım."

Daisy beni süzdü. Düz kızıl saçları arkadan bağlanmıştı ve yüzü her zamankinden solgundu. Floresan ışıklarının altında dağınık çilleri daha da belirgindi. Gözleri gayri ihtiyari bir şekilde tekrar Jude'a çevrildi.

"Kapı Bekçileri sizi nasıl buldu çocuklar?" diye sordu.

"Salı gecesi Taya'nın kanını içen cehennem yaratığı var ya?" dedim.

Daisy şaşırdı. "Onu mu takip etmiş? Ama o olay beş gün önceydi."

"Demek ki kokusu hâlâ aklındaymış."

Boynumdaki zebani yarasına baktı. "Çok kötü müydü?"

Ve öylece, birdenbire boğazım düğümleniverdi.

"Rafa'nın karnından bir tane geçirdiler," dedi Zak. "Taya'nın da burasından." Eliyle omzuna doğru, köprücük kemiğini keser gibi yaparak gösterdi.

"Neden yer değiştirmediler?"

"Her şey çok hızlı oldu."

"Kaç kişilerdi?" diye sordu Micah.

"Çok fazla. Zarael dahil."

Zak ve Micah mana dolu bir şekilde bakıştılar. Onların korkusu benim kendi korkumu bastırdı.

"Kahretsin," diye fısıldadı Daisy.

Mya diğerlerini itiştirerek Jude'un önüne geldi. "Sanki Rafa'nın ölüp kalması umurunda da."

Daisy sertleşti. "Rafa hakkında ne hissettiğimi söyleme bana."

"Tabii ya, haşa! Kim yargılayabilir seni?"

"Tapınak'ın gösterdiği misafirperverliği takdir etmenizden memnun oldum."

"Burada olmak benim seçimim değildi."

"Ama yine de buradasın."

"Uzun kalmayacağım. Kıymetini bil."

Micah, Daisy'yi tutmak ister gibi kolunu uzattı. "Buraya kavgaya gelmedik."

Ez ileri çıkıp Mya'nın yanına geldi. "Bunu Daisy'ye söylesen?"

"Daisy bu mu?" Jude onu beğeniyle baştan aşağı süzünce Daisy'nin boynu kızardı. "Çift taraflı *sai** kullanan sen misin?"

Başını eğdi. "Benim."

O incecik hançerleri kastettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Son birkaç saat içinde Jude'a anlattıklarım arasından bu ayrıntıya takılmış olmasına inanamıyordum.

"O aleti bir de hareket halinde görmek isterim," dedi.

"Bu noktada artık şart oldu bence." Gözleri Jude'un üzerinde gezindi. "İyi görünüyorsun."

Mya diliyle cık cıkladı. "Buraya bunun için mi geldin, Jude'u süzmeye?"

"İster inan ister inanma Mya, buradakiler de Jude'u önemsiyor."

"Tabii." Mya alaycı bir şekilde gülümsedi. "Eminim öyledir."

Micah bıkmış bir şekilde ikisinin arasına girdi. "Neden bunu minderde halletmiyorsunuz?"

Daisy'nin yeşil gözleri parladı. "Harika bir fikir."

Benim aklıma buna engel olacak bir şey gelene kadar, "Hayır, değil," dedi Ez. "Bu adil bir dövüş olmaz."

"Kendimi koruyabilirim." Mya bileklerini salladı.

"Evet, koruyabilirsin ama Daisy'ye karşı değil. Bunu sen de buradaki herkes de biliyor. İşi tadında bırak."

Jones elini kaldırdı. "Daisy'yle ben karşılaşacağım. Tabii o hançerleri göremediğim bir yerine saklamadıysa."

Daisy onu süzdü. "Şuraya geçelim mi?" Boks ringine işaret etti.

Jones'un yüzü aydınlandı. Memnun mu olmuştu? "Tabii ki."

Jude bir Daisy'ye bir bana baktı. "İyi bir fikir mi bu?"

Ofladım. Değildi. Olmayan vaktimizi harcıyorduk ama sorduğu bu değildi. "Bunların arasındaki bir tartışma ne

---

* Bir Japon hançeri türü. –*çn*

kadar sağlıklı olabilirse o kadar. Sorun ne olursa olsun, çözüm genelde düellodur." Peşlerinden ringe gittim.

Jones ve Daisy iplerin arasından geçerek ringe girdiler ve kollarını, omuzlarını esnetmeye başladılar. Jones'un üzerinde zaten eşofman altı ve atlet vardı; Daisy kapüşonlusunu çıkarıp Micah'ya fırlatarak tişörtle kaldı. Dışlanmışlar tuhaf bir beklenti içerisinde iplerin etrafında toplandılar.

Daisy ve Jones dikkatli bir şekilde birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Ortadaki ipi sabırsız bir şekilde sıkıca tuttum ve bu ikisi en son ne zaman yüzleşmişlerdi diye merak ettim.

İlk Daisy saldırıya geçti. Çabuk ve hızlıydı. Jones eğilerek yumruktan kurtuldu ve peşinden gelen döner tekmeden kurtulmak için bacak açarak yere çömeldi. Jones'ta sadece bir dansçının vücudu değil, aynı zamanda bir dansçının kıvraklığı da vardı. Hâlâ yerdeyken bacaklarını makas tekme şeklinde salladı ama Daisy zıplayarak kurtuldu. Jones, üzerine basılmasın diye yuvarlanarak çekildi. Daisy tekrar üzerine atladı ama o yere inene kadar Jones gitmişti. Yer değiştirmemişti; sadece inanılmaz derecede hızlı hareket ediyordu. İkisinin de hareketleri agresif bir bale gösterisi gibi akıcıydı.

Bunu daha önce de yapmışlardı.

Daisy fırlayarak Jones'tan uzaklaştı, bir ayağını ikinci sıradaki ipe koyup döndü ve ona doğru fırladı. Jones çekildi. Daisy havada top gibi olup bir komando taklasıyla yere indi. Ringin etrafına baktım. Mya hariç herkes kendisini âna kaptırmıştı. O duygusuz bir ifadeyle dik dik bakıyordu.

Daisy ve Jones danslarına devam ediyorlardı. Birbirlerine değmeden bu hızda dövüşebilmek beceri ve konsantrasyon gerektirirdi. Refaim'i hiç böyle görmemiştim. Kabul etmeliydim ki büyüleyiciydi. Hatta güzel.

Bir an sonra ikisi de havadayken ve nihayet içlerinden biri diğerinin hamlesini yanlış değerlendirmiş gibi görünürken aralarında üçüncü bir kişi maddeye bürünüverdi birden ve Jones'un başına tekmeyi vurarak onu yere düşürdü.

Malachi.

Hiç düşünmeden iplerin arasından geçip içeri girdim. "Ne yapıyorsun sen?"

Jones çoktan ayağa kalkmış, ağzındaki kanı siliyordu. Sol tarafımdaki bir hareketlenme gözüme ilişti. Zak, Malachi'ı parçalamaya hazırdı.

"Dur," dedim tekrar Malachi'a dönerek. "Ben hallederim. Daisy, bir yere gitme."

"Öyle bir planım yok." Arkamda bir yerdeydi.

Malachi homurdandı. "Çık ringden, Gabe." Gözleri öfke ve keder doluydu.

"Biraz ter atıyorlardı sadece."

"Taya Zarael'in elinde. Oyun oynamanın sırası mı sence?"

"Buradaki birinin şu çiftlik evi konusunda bir karar vermesini beklerken yukarıdaki bej duvarlara baka baka kafayı yemekten iyidir."

Dudaklarını birbirine öyle bastırdı ki bembeyaz oldular. "Ringten çık, yoksa ikimiz kapışırız."

Dışlanmışlar donakaldı. Jones ve Daisy iplerin arasından geçip onlara katıldılar. Çekilmeli, Daisy'den ihtiyacım olan bilgiyi almalıydım ama Dışlanmışlar bunu nereye kadar götüreceğimi görmeyi bekliyorlardı. Şimdi hissedebiliyordum: korku, bilinmezlik. Onlarınkini de benimkini de. Hepsi orada, göğüs kafesimin altındaydı. Ani bir adrenalin dalgası kalbime vurdu ve güç, damarlarımda artçı bir sarsıntı gibi dolaşmaya başladı. Yere çömeldim ve Malachi'ın

bacaklarını yerden kestim. Tıpkı Rafa'nın Dubai'deki antrenmanda bana yaptığı gibi.

Malachi yere düştü. Neredeyse anında tekrar ayağa fırladı ve saçlarını suratından çekti. "Ucuz numara, Gabe."

"Sana hâlâ birkaç tane borcum var." Yerimde duramaz bir halde yan döndüm.

"Gaby..." Konuşan Jude'du ama şu anda onu düşünemezdim.

Malachi yaklaşıyordu. Onunla ilk kez kılıçsız ya da tuvalet fırçasız dövüşüyordum. Hareket halinde...

Ben bu düşünceyi bitiremeden Malachi'ın botları üzerime uçtu. Geriye sıçradım ve ben onun tekmesini bloke ederken yumruğu böbreğime geldi. Ne kadar hızlı olduğunu unutmuştum. Yanıma hafif bir ağrı yayıldı ama o doğrulmadan dizimi göğsüne geçirdim. Geri sıçradı.

Rafa gibi parmaklarımı çıtlattım. O sesi duyunca daha güçlü hissettim.

Malachi tekrar saldırdı. Önce sağdan sonra soldan vuracakmış gibi yapıp ardından şimşek hızıyla bir yumruk salladı. Gardımı yeterince hızlı kaldıramadım. Yanağıma geldi ve dünya o an için patlayıp saf acıyla cam gibi paramparça oldu. Ayakta kalmayı başardım ve Malachi'ın bir sonraki yumruğundan eğilerek kurtulup rasgele bir tekme salladım. Dizinin kenarına geldi. Yere düştü ve ben de dirseğimi burnuna geçirdim.

Yanağım zonkluyordu. Kanıyordum ama Malachi'ın da kanaması vardı. Keçi sakalı kandan parlıyordu. Ayağa kalktı. Pes etmeye niyeti yoktu. Kanlarımızı sildik, birbirimize dik dik baktık ve tekrar saldırdık. Ben nihayet onun zamanlamasına ve ritmine ayak uydurana kadar Malachi bir yumruk daha indirdi. Bu kez kaburgalarıma. Ve sonra tekmeler, yumruklar, blokeler ve vuruşlardan oluşan daha şiddetli balemizi sergilemeye koyulduk.

Odada nefeslerimiz, ayak seslerimiz ve tene çarpan yumruklarımızın sesinden başka ses yoktu. Ve bana hareket halinde kalmamı, gardımı düşürmememi hatırlatıp duran Zak'ten başka.

Malachi'ın bacağına tekme attım, o da dirseğiyle sırtıma vurdu. Ben kafasının yan tarafına yumruk attım, o da ayak bileğime tekme. Acı dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Saldırmaktan ve savunma yapmaktan başka bir şey düşünmüyordum.

Ne kadar devam ettik bilmiyordum. Kanımızın yüzümüzden çekilmesine yetecek kadar uzun olsa gerekti. Öfkemizin şiddeti dinene kadar. Bir şampiyonanın on ikinci raundundaki ağır sıkletler gibi birbirimize yumruk sallayıp duruyor, gözlerimizi birbirimizden ayırmadan gitgide yavaşlıyorduk.

Nihayet Zak ringe girdi. "Bunu berabere bitirmeye ne dersiniz?"

Malachi ve ben yumruklaşmayı bıraktık ama ayaklarımızı sürüye sürüye dönmeye devam ediyorduk. Kollarım, bacaklarım ağırlaşmıştı. Kalbim kan yerine pekmez pompalıyor gibiydi.

"Bu kadarı yeter," dedi Zak. "Zaten bizi bekleyen yeterince acı var."

Birimizin bırakması lazımdı ama Malachi'ın sıkıca kapalı çenesinden bu kişinin o olmayacağını görebiliyordum. Ve benim de Daisy'yle Virginia hakkında konuşmam lazımdı hâlâ. Ayaklarım durdu.

"Berabere?" dedim nefes nefese.

İki adım daha attı. Ona oyun oynamadığımdan emin olmak için bir saniye daha bekledi. "Berabere."

Aynı anda diz çöktük. Yere yığılıp gözlerimi floresanlara diktim. Her yanım acıyordu. Yanımdan tok bir ses duydum. Malachi de sırtüstü yatmıştı. Burnu şişmiş ve kanlıy-

dı, sol gözü morarmış ve kapanmıştı. Ağzı ve sakalı kanla kaplanmıştı. Saçı terden yapış yapıştı.

Başını bana doğru çevirip yorgun bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

Gözlerimi kapattım. Bedenime yayılan ağrı dalgalarını, yanağımdaki kemiğe kadar olan sızlamayı hissettim. Şiddetli ve yorucu olmuştu ama kısa bir an için dikkatimizi başka yöne çekmeye yetmişti.

"Rica ederim."

GEÇMİŞ ÖNEMLİ

"Lanet olsun Gaby, aklından ne geçiyordu senin?"

Jude elini omuzlarımın altına koyup beni kaldırdı. Ona yaslandım. Yer altında bile hâlâ okyanus kokuyordu.

"Hiçbir şey," dedim. "Amaç da buydu zaten."

Daisy geçerken omzuma dokundu ve kalkmasına yardım etmek için Malachi'a elini uzattı. Malachi geri çevirdi.

"Daisy," dedim. "Konuşabilir miyiz?"

"Önce şu aptalı halletmeme izin ver."

Jude yüzümdeki kurumuş kanı sildi. "Tanrım, berbat haldesin."

Elini ittim. "Kes şunu." Hafiften güldüm ama çok canım acıdı. Bir ara Malachi dudağımı yarmıştı.

"Şimdi bu halde Iowa'da nasıl dövüşeceksin?"

Ah. Refaim'in birbirlerini iyileştirebildiklerini bilmiyordu. Açıklamam gereken bir şey daha.

"Ben hallederim," dedi Ez. İplerin arkasında bekleyerek Jude'la beni yalnız bırakmayı seçmişti. Şimdiyse ringe girdi ve Jude'a beni ayağa kaldırmasında yardım etti.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Uzağa değil. Görürsün." Ez bir kolunu belime dolayıp ağırlığımı Jude'dan devraldı.

Ve birdenbire, incecik oluncaya kadar çekilip sonra tekrar eski halime geldim. Ve sonra odanın diğer tarafında, kapının yanındaydım. Elimi Jude'a doğru kaldırdım. O karşılık verene kadar biz tekrar ringdeydik. İrkildi, bize ters ters baktı. "Uyardığınız için teşekkürler."

Kendime geldim ve kas ağrılarımı kontrol ettim. Daha iyiydi. Jude dudağıma bakıyordu. Kontrol ettim ve artık şişik olmadığını, yarığın neredeyse tamamen iyileştiğini gördüm.

Ez'e baktı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Gabe'le onun doğal iyileşme sürecini hızlandıracak kadar kendi enerjimi paylaştım. Hepsi bu. Birlikte yer değiştirmenin faydalarından biri."

"Bu... yararlı."

Malachi iplere tutunarak kendisini kaldırdı ve ayakta sallandı. Gözleri bende odaklandı. Öfke kalmamıştı. Sadece acı ve endişe vardı artık.

"Nathaniel'ı fazla zorlama." Kelimeler boğuk çıkmıştı. "Eline onların peşinden gitmemek için bir bahane verme."

Başımla onayladım ama samimi olduğumdan emin değildim.

"Pekâlâ," dedi Daisy ona. "Sana yardım etmeme izin verecek misin, yoksa hödüklüğe devam mı edeceksin?"

Şişmiş gözüyle ona ters ters baktı. "Hazır olduğunda."

Daisy, "Yemekhanede görüşürüz," dedi bana. Sonra Malachi'ın kolunun altına girdi ve ben ona kalmasını sağlayacak bir şey söylemeyi akıl edemeden birlikte kayboldular. *Kahretsin.*

Dışlanmışlar dövüşmek üzere eşleştiler. Jude, Ez ve ben iplerin arasından çıkarken Mya bekliyordu. İlk kez Mya Jude'dan çok benimle ilgiliydi.

"Ne?" dedim ona.

Başını iki yana salladı. "Sen. Ne zaman eski Gabe olmaya geri döndüğünü düşünsem böyle bir şey yapıyorsun." Parmaklarını ringe doğru salladı. İfadesini okumaya çalıştım. Bir an, Refaim'deki her olumsuz şey için beni suçluyor, diğer bir an Bel'i kurşunlayıp LA'de hayatımı kurtarıyordu. Bu gelgitleri yorucuydu.

Ez kollarına masaj yaparak, "Hâlâ antrenman yapmak istiyor musun?" diye sordu Mya'ya. Onun da gerginliğini atmaya ihtiyacı vardı.

"Ya Jude?"

Jones avuçlarını ovuşturdu. "Onu ben alacağım."

"Ben sana ayak uyduramam dostum," dedi Jude.

"Sorun değil, eski yöntemle yaparız. Bilirsin, gerçekten birbirimize vurarak." Jude iyi miyim diye bana baktıktan sonra kendilerine minderlerde yer buldular. Etrafta Micah'ya bakındım ve onu bankta bacak bacak üstüne atarak oturmuş, elinde Daisy'nin kapüşonlusuyla Dışlanmışlar'ı izlerken buldum. Hâlâ biraz ağrım olduğundan yanına yavaşça oturdum.

"Birkaç raunt daha ister misin? Benimle."

Omzunu ittim.

"Yumuşaklar," dedi. Gözleriyle Dışlanmışlar'ı tarıyordu. Dövüş hızlı, coşkundu. Hepsi de benim kadar gergindi. Belki daha gergin. Daha önce hiç güçsüz olmamışlardı. "Antrenmanlarını aksatmamışlar, haklarını yemeyeyim," dedi Micah.

"Son on yıldır plajda tembellik etmiyorlardı."

Bana kısaca baktı. "Pardon, az önce Dışlanmışlar'ı mı savundun sen?"

"Hayır..."

"Ama dün onlarla birlikte bir iş yaptın, değil mi?"

Göz kapağımı ovuşturup başımla onayladım.

"Eee, nasıldı?"

Boşluğa bakarken gece kulübündeki baskını hatırladım. Bayat bira ve sigara kokusu. Yanıp sönen ışıklar ve gümbürdeyen müzik. Takım elbiseleri ve keskin dişleriyle Immundi iblisleri. Çığlık çığlığa çocuklar. Bel'in beni çitlere dayayıp yüzüme kan sıçratışı. Canımı yakmaya ant içişi.

"Çoğunlukla korkutucu." Micah'nın umduğu cevabın bu olmadığını bilmek için ona bakmama gerek yoktu.

"Emirleri kim veriyordu?"

"Planı Mya yaptı ama oraya varınca yönetimi Rafa ve Zak devraldı."

"Hah. Belki de Mya bizim inanmamızı istediği kadar da pervasız değildir."

"Ben o kadar ileri gitmezdim."

"Hepsi para için mi, yoksa dünyaya ayak basan her iblisi öldürmeye takmış durumda mı hâlâ?"

Dövüşen Dışlanmışlar'ın arasında Mya'yı buldum. Kendisini Ez'in tekmelerinden korurken sarı saçları gözlerine düşüyordu. LA'de Immundi iblislerini öldürmeyi kesinlikle istemişti ama yani, bodrumda neler döndüğünü anladığımda ben de istemiştim.

"İnsanları kurtarıyorlar. İblisleri öldürüyorlar. Para alıyorlar. Bunun neresi kötü?"

Micah ağzını açtı, afalladı. "Hiçbir yeri. Ama böyle dediğimi başkalarına söylersen bir daha böyle küçük sohbetlerimiz olmaz."

Artık sakinleşmeye, odadaki serinliği hissetmeye başlamıştım. Rafa'yla ilgili düşünceler yine aklıma doldu. Onları geri itip dikkatimi Micah'da topladım. Acaba ona güvenebilir miydim?

Siktir et, riske değer.

"Virginia'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Bana düz bir bakış attı. "Neden?"

"Onunla konuşmam gerek."

"Beşler'e onu sorgulamaları için bir şans ver."

"Kadın bir gündür burada, ellerinde şans vardı zaten."

"Nathaniel'ı karşına alarak Rafa'ya yardım edemezsin."

Ona doğru dönerek oturdum. "Peki ne yani, hep yapmanız gerekeni mi yaparsınız?" Cevap vermeyince yineledim. "Eğer öyleyse, neden kimseye Jason'dan söz etmedin? Onu ormanda yer değiştirirken gördün ama daha birkaç saat öncesine kadar buradaki kimsenin ondan haberi yoktu."

"Ne yaptığını bildiğini düşündüm."

"Neden öyle düşündün?"

Omuz silkti. "Çünkü seni kendimi bildim bileli tanıyorum ve sana güveniyorum."

"Öyleyse şimdi de güven. Virginia konusunda yardım et."

"Edemem."

"Neden?"

"Çünkü bu bizi aşar."

Gerçek bu muydu acaba? Saçımın dibine uzanıp ensemdeki kalın yara izine dokundum. "Gabe değilim diye, değil mi?"

Micah'nın bakışları karardı. "Bu doğru değil, sen de biliyorsun. O kulübede senin o aynı kişi olduğunu anlamam beş saniye sürdü. O aynı agresiflik, aynı içgüdüler. Aynı dövüş stili. Aynı taktik eksikliği."

Oturduğumuz yerden çıkmış ipliği çekiştirdim. Tapınak'ın üzerime üzerime geldiğini hissediyordum. Buradaki geçmişimin ağırlığını. Şu an hepimizin bu pisliğin içinde olma sebebimizi.

Sormak zorundaydım.

"Geçen sene herkese ihanet ettiğimi düşünüyor musun?"

Beni inceledi. "Jude'la kaçtığın için mi? Ne yaptığınızı

bilmiyorum ama sadece bir aptal bize zarar verebilecek bir şey yapacağını düşünebilir. Ve Jude da burada olmak istememiş olabilir ama bize zarar verecek bir şey yapmazdı asla."

"Şu sürekli sözünü duyduğum, son on yılda Tapınak tayfasıyla Dışlanmışlar arasındaki çatışmalar ne oluyor? Bilirsin, kılıçlı, baltalı? Sanırım o zaman birilerine zarar vermeye çalışıyordu." Ve az önce Micah Daniel'a aptal mı dedi?

"O sayılmaz. Kimse kimseyi *öldürmeye* çalışmıyor. Sen ve Jude ne yaptıysanız, sonucu ne kadar kötü olmuş olursa olsun, niyetlerinizden hiçbir zaman şüphe duymadım."

İpi çektim ve koptu. Yuvarlayıp küçük bir top haline getirdim ve bir fiskeyle başparmağımdan fırlattım. Spor salonu enerji ve hareketle, birbirlerine çarpan bedenlerle karmakarışıktı. Kollar, dirsekler, yumruklar, botlar. "Sen mi safsın, yoksa bana tamamen güvendiğin için gurur mu duymalıyım, karar veremiyorum."

"Gurur duy: Sana hayattaki herkesten daha çok güveniyorum."

"Neden?"

"Çünkü sen beni yıllarca beladan kurtardın. Hep kurtardın."

Merakla gözlerine baktım. "Bela derken?"

Duraksadı. "Daha önceleri gizlice barlara kaçardım. Sen hep beni idare ederdin, Jude ve Rafa'yla olmadığım zamanlarda bile."

Rafa'nın adı geçince nabzım hızlandı. Bir an için oda döndü ve düşmemek için parmaklarımı banka bastırdım. Soğuk, kemiklerime yeniden işledi.

"Doksanlarda bazı bağımlılık sorunlarım vardı." Micah mahcup bir şekilde bakışlarını kaçırdı. Yüzüne, berrak gözlerine ve pürüzsüz cildine daha yakından baktım.

"Şimdi izlerini bulmazsın. Yer değiştirme şişiklerden ve morluklardan daha fazlasında da etkili oluyor." Gülümseyişinin ardındaki hüznü gördüm. Daha önce fark etmediğime şaşırmıştım ya da belki de ancak şimdi görmeme izin veriyordu. "Bir kız yüzünden zor zamanlar geçirdim. Rafa, Jude ve Daisy olayı biliyordu ama sadece sen ilgilendin. Beni oradan çıkarmak için sahte bir görev uydurdun ve ben temizlenirken de Daniel'ı benden uzak tuttun. Yardım almamı sağladın. İyileşmemi kolaylaştırmak için her birkaç saatte bir benimle birlikte yer değiştirdin. Daniel bir şeyler olduğunun farkındaydı ama sen ona bir şey söylemedin. Onunla birlikte olmaya başladıktan sonra bile."

Ayaklarımın altındaki, yıllarca basılmaktan yıpranmış, çatlamış mindere baktım. İlk kez Gabe'le bir parça gurur duydum. Ve rahatlama. İyi bir arkadaşmışım. Bir-iki dakika sessizlik içinde oturup Jude'un Jones'un yumruklarını bloke edişini, bacağına sağlam bir tekmeyle karşılık verişini izledik.

"Sen ve Jude..." Micah başını iki yana salladı. "Sizi bir takım olarak görmek bir yana, ikinizi de bir daha canlı görebileceğimi bile düşünmemiştim. Siz ikiniz küsken dünya tepetaklak olmuş gibiydi."

Kaburgalarımdaki morluğu yokladım. Hâlâ acıyordu. Jude'la küs olduğumuzu düşünmek bile istemiyordum ama sormak zorundaydım. "Onların hepsi gittiklerinde benim neden onunla gitmediğimi biliyor musun?"

Micah başını iki yana salladı. "Ben cidden gideceğini sanmıştım. Ve anlıyordum, tamamen. Nathaniel'la işler fazla ileri gitmişti ve Jude'a cevap vermesi lazımdı. İşin sonu ya gitmeye ya da kalıp önemi yokmuş gibi yapmaya gelmişti."

"Sen neden onlarla gitmedin?"

Yine hüzünlü, hafif bir gülümseme.

"Çünkü sen kaldın."

Gözlerimi kapattım. Hep böyle oluyordu. Neden? Jude ve diğerleri Dışlanmışlar olurken ben neden arkada kalmıştım? Jude ve ben bizi tekrar bir araya getirecek ne öğrenmiştik? Ve geçmişlerimizin bizden alınmasına neden olacak ne yapmıştık? Bunun şu an Rafa ve Taya'yla olanlarla herhangi bir ilgisi var mıydı?

Micah saatine baktı ve ayağa kalktı. Parmaklarını dudaklarına götürüp kulak delici bir ıslık çaldı. Herkes durdu.

"Yemeğe yirmi dakika. Önceden duş almak isteyebilirsiniz." Dışlanmışlar'ın bitirdiklerinden emin olana kadar bekledi ve sonra tekrar bana döndü. "Yanınızda getirdiğiniz şu kabadayılar revirde yemek yiyecekler. Keşişlere zorluk çıkarıyorlar."

Butlerlar ve Simon.

"Kimse onlara nerede olduklarını ve gerçekte neler olduğunu anlattı mı?"

"Keşiş Ferro senden duymalarının daha iyi olacağını düşündü."

Tabii, bana çok güveniyorlardı çünkü. Ama benim değilse kimin sorumluluğundaydılar? Onları eli kulağındaki iblis saldırısı konusunda uyarmak isteyen bendim.

"İşte seni *o çocuklara* götürebilirim," dedi Micah.

Parmaklarımla saçlarımı tarayıp at kuyruğumu yeniden bağladım. Mick Butler'a, bir Düşmüş melek ve sayamayacağı kadar yarı melek piçlerle birlikte İtalya'daki bir manastırda olduğunu nasıl açıklayacağımı hayal ettim. Ve sonra Daisy'yi düşündüm ve onu bir daha görme şansımın yemekte olacağını fark ettim.

"Önce yemek yiyelim."

EKMEĞİ PAYLAŞMAK

Duştayken kendimi koyuverdim. Sıcak suyun basıncı iyi olduğum yalanını çözüp akıttı. Hakikatin ağırlığı altında diz çöktüm; yüzümün ve yüreğimin burkulduğunu hissettim. Ağlamamaya çalışırken omuzlarım sarsılıyordu. Yan odadan Jude'un beni duymasını istemiyordum.

Rafa'nın karnından çıkan iblis kılıcı gözümün önünden gitmiyordu. Karanlığın içinde Rafa'nın beni arayan, acı dolu gözleri. Korku dolu. Bir saat kırk beş dakikadır o odada hapisti. Zarael'in ona zarar verdiği bir saat kırk altı dakika...

Dur. Dur işte...

Rafa hayatta. Onu geri alacağız.

Kir ve kanın su giderinden döne döne gidişini izleyerek vakit geçirdim. Su nihayet berraklaştı. Ayağa kalkacak gücü bulup kendimi saçlarımı yıkamaya, cildimi keselemeye, tırnaklarımdaki siyah pisliği çıkarmaya zorladım.

Işıl ışıl beyaz banyo geçen pazartesi neredeyse boğulduğum banyoyla tamamen aynıydı. Tapınak'ta ağlamamı, dövüşmemi veya acıyla kıvranmamı içermeyen tek bir deneyimimim olmayacak mıydı benim?

Saçımı kuruladım ve nemli bir havluyla aynadaki buharı silip kendime iyice bir baktım. *Harika.* Yüzüm kızarmış ve gözlerim on iki saat boyunca rom içmişim gibiydi. Bitkin görünüyordum.

Birisi yatağın üzerine giysi bırakmıştı: kot pantolon, tişört ve kırpık kenarlı bir kapüşonlu. Giyindim, saçımı arkadan topladım ve yeni mantramı tekrar ettim: *Rafa hayatta. Onu geri alacağız.* Keşke gerçek gibi gelseydi.

Kapıya vuruldu. Jude. Tıraş olmamıştı ama saçı ıslaktı. Neredeyse omuzlarına geliyordu, taranmamıştı. Naneli diş macunu kokusuyla karşılaştım. Yüzümün durumunu inceledi. "Birkaç saniyeliğine kafanı dışarı çıkarmalısın."

Pencereye gidip açtım. Soğuk hava yanaklarımı sızlattı ve tüm nefesimi kesti. Bulutlar, Alplerin yalçın, engebeli simasını, karanlık çam öbeklerini ve karlı vadileri görebileceğim kadar dağılmıştı. Yukarıda açık mavi gökyüzü parça parça yüzünü gösteriyordu.

"Bu kadar yeter, yoksa donacaksın." Jude uzanıp pencereyi kapattı. Odanın ısısıyla titredim. Kahverengi gözler gür kirpiklerin arasından beni izliyordu. Kardeşim hayattaydı. Issız bir yolun kenarında başı kopmuş bir halde değildi. Sonsuza dek yitip gitmemişti. Kapı Bekçileri ve cehennem yaratıklarıyla karşılaşmaya hazırdı.

"Lanet olsun, prenses." Jude beni kendisine çekti. Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektim: çam ormanı ve deniz tuzu. Ben tekrar konuşabilene kadar bir süre o şekilde kaldık.

"Özür dilerim," diyebildim nihayet geri çekildiğimde. Tişörtünün boynu ıslanmıştı. "Tüm bu olanları anlayamıyorum. Ve sana bir şey olacak diye çok korkuyor..."

"Benim de seni tekrar kaybetmekten korkmadığımı mı sanıyorsun? O çiftlik hakkında ne kadar bilgi edindiğimizin veya içeri daldığımızda yanımızda kaç Refaimli olduğunun bir önemi yok, yine de iblislerle savaşıyor olacağız."

Başımı salladım ve yanağımı omzuna sildim. "Bizi isteyen iblisler. Rafa ve Taya'yı sırf bu yüzden aldılar. Geçen sene Düşmüşler'le bağlantı kurup kurmadığımızı öğrenebilmek için bizi ele geçirmek istiyorlar."

Jude pencereye gidip meydana baktı ama aslında görmüyordu. Geri döndüğünde dikkatini toplamıştı. "Şu yara izine tekrar bakayım."

Saçımı kaldırıp arkama döndüm. Ensemdeki pürüzlü deriye, onun ve diğer Refaimlilerin aynı noktasında bulunan hilal işaretini yok eden yaraya dokundu.

"Bel geçen sene boynumu kılıçtan geçirdiğini ve senin de benim hayatım için yalvardığını söyledi."

Jude on saniye kadar hiçbir şey demedi. "Öyleyse ya kafanı koparmadan geri çekti ya da birisi onu durdurdu." Parçaları birleştirmeye çalışırken bakışları etrafta dolaştı. "Sence seni kurtarmak için o iblisle bir anlaşma yapmış mıyımdır?"

Bunu ağzından duyunca tenim ürperdi. Ben cevap veremeden kapıya vuruldu.

Ez koridorda bekliyordu. Yüzüme baktı ve omzumu sıvazladı. "Yemek yiyelim." Jude ve Zak arkamızdan geliyordu. Burası ürkünçtü, klimanın sessiz mırıltısı ve sonsuz halılardaki kısık ayak sesleri dışında sessizdi.

"Herkes nerede?" diye sordum.

"Çoktan aşağı indiler. Buranın yemeklerini özleyen bir ben değilmişim." Ez hafifçe gülümsedi. Geçen hafta buradayken Tapınak yemeklerinin tadına bakmıştım. Mantarlı risotto. Ama Malachi tarafından yarı boğulmuş ve Daniel tarafından uyuşturulmuş durumda olduğumdan pek tadını çıkarma havasında değildim.

Ez bizi aşağı indirip duvarları devasa klasik tablolarla dolu bir koridordan geçirdi. Galeriler dışında gördüklerimin en büyükleriydi. Pan Beach'deki galerinin sergiledik-

lerinden çok daha etkileyici oldukları kesindi. Ve yine hepsi melekler ve iblisler arasındaki savaşlarla ilgiliydi. Yine katliam.

Sanki Refaim'e sözüm ona kehanet edilen meleklerle iblisler arasındaki savaş gerçekleşirse neler olacağının sürekli hatırlatılması gerekiyormuş gibi. Düşmüşler'i bulup Melekler Konseyi'ne teslim edemezlerse (edemezsek) neler olacağının hatırlatılması. Gerildim. *Tanrım, umarım Jude ve ben geçen sene Düşmüşler'le temas kurmamışızdır.*

Kazığa geçirilmiş, miğferi yamulmuş, kanatları kırılmış ve parçalanmış bir meleğin gerçek boyutlu bir resminin yanından geçerken, "Beşler'den ses yok mu?" diye sordu Jude, Ez'e.

"Henüz yok."

Bir çift oymalı ahşap kapıya vardık. Jude öne geçip yolu kapattı. Ez ve Zak'e, Daisy'yi yalnız yakalayıp kimsenin haberi olmadan ondan yardım isteme planımızı anlattı.

"Adımınızı dikkatli atmanız lazım, Jude," dedi Ez. "Daisy, seni gördüğüne ne kadar sevinmiş olsa da Nathaniel'a sadıktır."

Ama sormayın da demedi.

Bir binadan, bir koridordan daha geçtik. Mya koridorun sonundaki çiftli kapıların önünde, elleri deri ceketinin ceplerinde bekliyordu. Yaklaştıkça kapının ardından çatal bıçak sesleri ve kısık sesler duydum. Yemekhane.

"Demek hâlâ arkadaşların varmış," dedi başıyla temiz giysilerime işaret ederek. Jude'u süzdü, kısa bir an onunla göz göze geldi ve sonra kapıyı açtı.

Ben yatılı okul tarzı bir yemekhane bekliyordum. Şimdiye kadar Refaim hakkında varsayımlarda bulunmamam gerektiğini öğrenmiş olmalıydım. Jude ve ben kapıda durup kaldık. Onun ağzı biraz açık kaldı.

Oda modern, havadar ve büyüktü. Bir yanındaki, yerden tavana kadar olan pencerelerden net bir çam ormanı manzarası görünüyor, diğer yanındaysa açık bir mutfak harıl harıl çalışıyordu. Beyaz aşçı giysili adamlar ellerinde kepçelerle buharı tüten tencerelerin başında sıra sıra dizilmişlerdi. Beyaz laminat masalar uzun sıralar halinde gruplanmıştı ve üzerlerinde gümüş çatal bıçak takımları, şarap kadehleri, minyatür fenerler ve taze, mor çiçekler vardı. Sandalyeler şık oymalı ahşaptandı ve yer de koyu renk arduvaz döşemeyle kaplanmıştı. Odanın arka duvarını kaplayan şarapların yanında cilalı ahşap bar küçük kalıyordu. Havada kızarmış domates, fesleğen ve sarımsak kokusu vardı. Ağzım sulandı. *Görünüşe göre yüksek seviyede endişe bile iştahımı kaçıramıyormuş.*

Konuşmaların kesildiğini fark etmem de biraz zaman aldı. Tamamen kesilmişti. Bakışlarım, Refaimlilerin tanımadığım ama toplantı salonundan hayal meyal hatırladığım yüzlerinde dolaştı. Ve sonra Daisy. Tanrı'ya şükür. Ve Micah, Malachi... Yine yabancılar... Ve nihayet uzak bir köşedeki Dışlanmışlar kümesi. Üç masayı birleştirmişlerdi. Jones bize el salladı.

Sanki herkesin gözü üzerimizde değilmiş gibi davranarak odayı boylu boyunca geçtik. Parmaklarımı esneterek üzerimdeki bu daimi gerginliği atmaya çalıştım ama hâlâ her bir adımımı azami bir dikkatle atıyordum.

"Tüm bunları kim ödüyor?" diye sordu Jude.

"Nathaniel ve bir mali danışmanlar filosu." Mya son dört kelimeyi çok tatsızmış gibi söyledi. "Harcayamayacağı kadar çok parası var ve o parayla bunları yapıyor: Bu piçlere lüks bir dağ oteli sunuyor."

Dışlanmışlar'ın Dubai'deki karargâhlarını düşündüm: havasız, sıcak ve leş gibi ter ve yanık yemek kokusu. Buradan çok farklıydı. Bir zamanlar ev dedikleri bu yerden çok uzak.

Jones ve Seth yer açmak için masayı çektiler. Ben Ez ile Jude'un arasına, Zak'in karşısına oturdum. Omuzları o kadar genişti ki odanın çoğundan etkili bir şekilde gizlenebiliyordum. Mya masanın başına oturdu. Tabii ki.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Zak.

Jones başını salladı. "Şimdilik."

"Bu değişmek üzere olabilir."

Malachi elleri ceplerinde, omuzları hafif düşük, bize doğru geliyordu. Bir gözünün etrafındaki hafif morluk dışında dövüşten pek bir eser yoktu. Üç masayı süzdü. "Neden yemiyorsunuz?"

Jones, düşmancıl Tapınak Refaimleri topluluğuna doğru yan döndü. "Hepimiz aynı anda yemek almaya gidersek 'saldırı eylemi' olarak algılanır mı, algılanmaz mı, onu çözmeye çalışıyoruz. İyi bir meydan kavgasına hayır demezdim ama mutfakta iyi gitmez sanırım. Kurt gibi açım gerçi."

"Bir tabak kapıp tezgâha gidin sadece," dedi Malachi yorgun bir şekilde ve gitti.

Jones avuçlarını ovuşturdu. "Adamı duydunuz."

Sandalyeler yere sürtündü. Sürü halinde servis tezgâhına yanaşmadan önce kısa bir an Daisy'yle göz göze geldim. Tezgâhta şef başlığının altından çıkan kıvırcık siyah saçlarıyla genç bir adam her bir yemeğe işaret ederek bize ne olduklarını açıkladı. İtalyanca. Jude'a baktım. O da tek kelimesini bile anlamamıştı ki bundan tuhaf bir rahatlık duydum. Şef şimdi benimle konuşuyor, bir şey soruyordu. Gözlerinde bir aşinalık vardı. Beni tanıyordu. Utanç içinde başımı iki yana salladım.

"Şuradaki *pappardelle* makarnalı keçi güveci," dedi Ez yanımda. "Bu da *gnocchi tartufo*. *Gnocchi* parmesan peyniri, trüf mantarı ve patatesten yapılıyor. Şu da Fransız sınırının bu kısmında bulabileceğin en iyi soğan çorbası."

Bir tabak güveç aldım ve şef memnun bir şekilde gülümsedi. Jude da aynısını seçti ve masamıza geri döndük. Onun elinde ayrıca ince ekmek çubuklarıyla dolu uzun bir cam bardak ve bir sürahi kırmızı şarap vardı. Oturduk ve ikimize de birer kadeh doldurdu. Kaşlarımı kaldırdım.

Günün ortasında içmek çok normal bir şeymiş gibi, "Burası İtalya," dedi. Bir an için kendimi onunla birlikte tekrar Monterosso'da, sabahın onunda deniz kenarındaki bir kafede limoncello yudumlarken gördüm. Hiç çıkmadığımız o seyahatten bir anı daha. Bir yalan daha.

"Dikkatli olmalıyız," dedim.

"Diyor, az önce dayak yiyen kız." Zak'in arkasına doğru baktı. "Hay aksi. Adam inatçı."

Malachi geri geliyordu. Bu kez yanmda Daisy ve Micah da bulunuyordu. Üçünün elinde de yarısı yenmiş yemekler vardı. Jude masanın altından dizime vurdu. *Sabırlı ol.*

"Yer açmak ister misiniz?" diye sordu Malachi.

Zak onu ölçüp biçti, gördüğünden memnun kalmış gibiydi. "Olur. Ama her zamanki numaralarından birini çekmeye kalkışırsan burayı dağıtmayacağımızı sanma."

"Aklıma yazdım." Malachi, Zak'in yanındaki boş sandalyeye oturdu. Daisy tabağını masaya koydu ve bir sandalye çekip Jones'un yanına sıkıştı. Micah daha ileride bir yer buldu. Aralarına oturduğu iki Dışlanmış kız ona yer açmaktan gocunmuşa benzemiyorlardı.

"Hey," dedim Daisy'ye. "Bunları bana sen mi getirdin?" Kapüşonlumu çekiştirdim.

"Evet, eşyaların depoda kutulu duruyor."

İçimde bir şeyler kıpırdadı.

"Benim bir şeylerim de var mı?" diye sordu Jude ona.

"Hayır." Daisy kâsesine odaklanıp kıvamlı çorbayı karıştırdı. "Giderken çoğu eşyanı götürdün."

Tabii ki. Jude Tapınak'tan ayrıldığında geri dönmeye niyeti yoktu.

"Ne tür eşyalar?" diye sordu.

"Kitaplar, giysiler, silahlar." Patmos'taki kulübedeki şeyler. "Siz çocuklar giderken geride pek bir şey bırakmadınız. Rafa'nın motosikleti hariç."

"Rafa'nın motosikleti mi var?" Ez'e baktım. "Cidden mi?"

"Evet," dedi Ez. "Arabaların bir zaman kaybı olduğunu düşünen adam motosikletsiz yapamayacağına karar verdi."

"Neden?"

"Daniel'i kızdırmak için. Ve sonra da kullanmayı öğrendi ve hız yapmak hoşuna gitti. Tabii hiçbir zaman kask kullanmadı."

Başımı salladım. "Kontrolü kaybederse yere çakılmadan yer değiştirebilirdi, değil mi?"

Ez yemeğine bakarak gülümsedi, başını iki yana salladı.

"Ne?"

"İlk motosikletini hurda etmesinin sebebi sensin."

"Doğru," dedi Zak. "Sen Alplerde son sürat sürmesini istedin. Sınırın kuzeyindeki bir virajda kontrolü kaybetti ve bir yamaçtan yuvarlandı. Siz ikiniz bunun çok komik olduğunu düşündünüz."

"Onu bunu yapmaya ben mi cesaretlendirdim?"

"Gabe," dedi Ez adeta fırçalar gibi. "Sen onun arkasında oturuyordun."

Gözümün önüne getirmeye çalıştım: Ben Rafa'yla birlikte motosiklette. Korkusuz. Güle eğlene. O ve Jude Tapınak'tan ayrılmadan önce. Rafa ile aramızda her ne geçtiyse ondan önce. Her ne ise, bu Rafa'nın Pan Beach'teki yatak odasında başladığımız şeyi bitirmesine engel olmuş, o çizgiyi her geçmeye başlayışımızda onu durdurmuştu.

Ve şimdi, onu o odadan çıkaramazsak dudaklarını ve ellerini bir daha asla tenimde hissedemeyecektim.

"Başka bir tane satın aldı," dedi Daisy ve ben bulunduğumuz âna geri döndüm. Jude'la göz göze geldi. "Sen de kullanırdın ama deli gibi değil."

Çarpık bir gülümseme. Kendine engel olamıyordu. "Hâlâ burada mı?"

"Bildiğim kadarıyla garajda. Siz gittiğinizden beri kimse binmedi."

"Bir bakmalıyız," dedi bana.

Rafa'nın motosikletine bakmak mı? Onunla birlikte bindiğim? Düşüncesi bile içimi karartmaya yetiyordu. "Bir ara Simon ve çocuklara da bakmamız gerek."

Kimse bu konuda hevesli görünmüyordu. Oda yine sohbet mırıltıları ve ara sıra kadeh ile çatal bıçak şıngırtılarıyla dolmuştu. Hızlı bir rüzgâr dışarıdaki çam ağaçlarını rahatsız ediyor, tepelerini eğip sallıyordu.

Jude önce yemeğini bitirdi, tabağını sıyırıp bıçağını yalayıp temizledi. "Rafa ve Taya o demir odanın içinde yer değiştirebilirler mi?" diye sordu.

Malachi'm çatalı dudaklarında durdu. Soru sorar gibi bana baktı.

"Biz oradayken Rafa ancak duvara kadar yer değiştirebildi. Duvara çarpana kadar yok oluyordu." Yere kaç kere yapıştığını düşünmemeye çalıştım. Öfkesinin o ufak odayı nasıl doldurduğunu.

"Bu iyi," dedi Malachi dalgın bakışlarla. "Demek ki o ve Taya birbirlerini iyileştirebilirler teorik olarak."

Ufak bir umut parıltısı. "Sürekli yer değiştirip durabilirler mi? Yakalanmamak için?"

"Sonsuza dek değil."

Ez kendisine bir kadeh şarap doldurdu. "O kadınlar o odayı inşa ederken onu hesaba katmışlardır. Kapının müh-

rü kırıldığı anda kaçabileceksek bizi hapsetmenin ne anlamı olurdu ki? Bizi etkisiz hale getirmeleri gerekirdi."

"Belki de doğru düzgün ayarlanmamıştı. Çocuk sizi beklemiyordu sonuçta," dedi Zak.

Çocuk. Sophie. Bizden çok daha kötü bir şey çiftlik evine geldikten sonra ölen çocuk. Keçi güveci mideme oturdu.

"Yani Rafa ve Taya kendilerinde olmayabilir?" Jude bir Ez'e bir Malachi'a baktı.

Malachi çatalını indirip tabağını itti. "Şu noktada umabileceğimiz en iyi ihtimal bu."

GÜL KOKLAMA ZAMANI

Jude ayağımı dürtüp, "Daisy, bir saniyen var mı?" diye sordu.

Daisy başını kaldırdı. Jude'a göz kırptı ve başını salladı. Jude ayağa kalktı ve ben de takip ettim. Micah'ya bakmadım. Ne yaptığımızı biliyor olmalıydı. Mya da kalkıyordu ama Jude başmı iki yana salladı. Mya suratını astı ama masadan ayrılmadı.

Daisy koridora çıkana kadar bekledi. "Ne oldu?"

"Virginia'yla konuşmamız gerek," dedi Jude.

"İyi şanslar o zaman."

"Ben ciddiyim. O odanın nasıl çalıştığını biliyor. Bilgiye ihtiyacımız var."

"O buraya geldiğinden beri Nathaniel ve Beşler ondan neyi öğrenmeye çalışıyor sanıyorsunuz? Sizden birinin Nathaniel'dan daha ikna edici olacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Ondan daha sevimli olduğumu garanti edebilirim," dedi Jude.

Daisy onu uzun bir süre inceledi. Gözlerini, saçını. Ama bakışları dudaklarına geldiğinde kendi kendine kızmış

gibi başını iki yana salladı. "Buraya geleli beş dakika oldu ve şimdiden iş çevirmek mi istiyorsunuz?"

"Daisy," dedi Jude sessizce. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Vay. Benim üzerimde o bakışı kullanmayalı çok olmuştu."

"Ne bakışı?"

"*Daisy, beni kırma* diyen bakış. Mya'nın peşinden kapıdan çıkıp gittiğin günden beri o bakış bana işlemiyor." O da Jude da gözlerini kaçırmadı. Buna karışmamak için kendimi tutuyordum.

"Burada mesele Rafa ve Taya, benim eskiden kim olduğum veya sana nasıl baktığım değil," dedi Jude.

Boynu hafiften kızardı.

"Hey." Koluna dokundum. Kolunu çekti ama sonra mahcup oldu. Sanırım eski Gabe pek dokunan biri değildi. "Buna dahil olmak zorunda değilsin," dedim. "Sadece onu nerede bulacağımızı söyle bize."

"Yer değiştiremiyorsunuz. Biri sizi bulursa ne yapacaksınız?" Gözleri kısıldı. "Yoksa başkası da mı geliyor?" Mya'nın adını söylemedi ama onu ima ettiği aşikârdı.

"Hayır, sadece biz. Ve öyle kalmasını istiyorsan şimdi gitmeliyiz." Yemekhaneye doğru imalı bir bakış attım. Uğultular devam ediyordu. Sabırsızlık içerisinde tişörtümün ucunu çekiştirdim.

Daisy dilini dişlerinin üzerinden geçirip arkama doğru baktı bir anlığına. Derken dönüp koridorda yürümeye başladı. Jude'la kısaca bakıştık ve onu takip etmeye koyulduk. Bize yolu gösterirken konuşmuyordu. Binalardan geçip dışarı çıktık. Sessiz gökyüzü altındaki bir çeşmeden sular sıçradı; esinti lavanta ve biberiye kokuları taşıyordu. Ana verandaya geri dönmüştük. Açıklığa çıkıp yönümü anlamaya çalıştım. Her yanımız üç katlı binalarla çevriliydi. Bizim odalarımız da yukarıda, solumuzda kalıyordu herhalde.

"Bildiğim kadarıyla Virginia, Nathaniel'ın yerleşkesindeki misafir salonunda." Konuşurken gözleriyle kemerli yolları tarıyordu. Sesi alçaktı. Gergin.

"Peki ne tarafta o yer?" diye sordu Jude.

Çimenliğin öte tarafındaki binaya başıyla işaret etti. "Revirden sonra, toplantı salonunun yanında."

"Yalnız mı?"

"Sanmam. Ama en azından Nathaniel, Beşler'le birlikte kütüphanede." Başparmağıyla aksi yönü işaret etti. "Yani onunla karşılaşmazsınız."

Nabzım yükseldi. "Bizi oraya yer değiştirerek götürebilir misin?" diye sordum.

Daisy başını salladı. "Kötü fikir. Birisi hisseder."

Çimenlikten geçmek daha kısa sürerdi ama Daisy meydanın kenarlarından ilerleyerek kemerli yolların altında gizlenmeyi tercih etti. Diğer uca ulaştığımızda yüksek kapıların önünde durdu. Bronz kapılar yılların etkisiyle yeşil yeşil lekelenmişti ve ikisinde de oymalı süslemeler vardı. Birinde koca bir aslan arka ayakları üzerine kalkmış, uçuşan yelesiyle dişlerini gösteriyordu. Diğerinde de bir koyun sürüsü korkudan sinmişti. Ya aslan sürüyü görünmeyen bir düşmandan koruyordu ya da onları yemek üzereydi. Söylemesi güçtü.

"Nathaniel'ın bahçesi öte tarafta, yerleşkenin ortasında. Misafir dairesi zemin katta. O yüzden onun odasını ararken çalılıklara saklanabilirsiniz. Batı duvarında olmalı. Sonra da görünmeden içeri girmeniz lazım."

Kısa bir kahkaha attım. "Çok basitmiş."

"Hey, bu sizin planınız, benim değil." Daisy gidip duvarın dibindeki banka oturdu. "Görünmeyin."

Jude bana kaşlarını kaldırdı. "Hazır mısın?"

Nabzım şimdi daha yüksekti. Rafa'yı acı içinde, ormanda dizlerine çökerken gördüm. Başımı salladım. Jude ko-

yunların altındaki halkayı kaldırıp çevirdi. Diğer tarafta bir sürgü hareket etti. Sessiz meydanda fazla gürültülü oldu. Ağzım kurumuştu. Kötü fikir olsa da olmasa da keşke yer değiştirebilseydik.

Kapı yavaşça açıldı. Asırlık bronz, asırlık taş zemine sürtündü. Kısa, rutubetli geçide adımımı attım. Jude da arkamızdan kapıyı kapattı. Gözlerimin alışması kısa sürdü: bahçe diğer uçtaydı. Nemli duvara sırtımızı dayayarak çıkışa doğru yavaşça ilerledik. Artık Jude da hızlı hızlı nefes alıyordu.

Dışarıya gergin bir bakış attıktan sonra tekrar gölgeliğe girdim. Bahçe benim Pan Beach'teki ön bahçemin büyüklüğündeydi. Ferforjeden masalar ve sandalyeler orta yerde kümelenmiş, etrafları beyaz, pembe ve mor güllerden bir deryayla çevrilmişti. Yer yer yabani nane ve fesleğen, sırığa tırmanan domatesler, dört duvar boyunca sık yaban mersini çalıları bulunuyordu. Görünürde kimseler yoktu.

"Batı duvarı hangisi?" diye fısıldadım.

Jude soluna işaret etti. Güneş uçsuz bucaksız yağmur bulutlarının ardına saklanmışken yönünü nasıl anlıyordu, bilmiyordum. Çömeldi, ben de öyle yaptım. Bir nefeslik bekleyişten sonra ilk pencerenin önünü kapatan yaban mersini çalılarına koşup duvara sırtımızı dayadık. Kendimi hazırlayıp içeri bir göz attım. Misafir odasıydı. Boştu. Jude'a başımı salladım ve yarı çömelerek diğer pencereye devam ettik. Boştu. Sonraki ikisi de öyle. Hasta hissediyordum. Ve savunmasız. Bronz kapılardan çok uzaklaşmıştık.

Beşinci odayı kontrol ettim ve nabzım fırlayıverdi.

Oydu.

Virginia, pencereye dönük şekilde uzun arkalıklı bir sandalyede oturuyordu. Başı eğikti, dudakları kıpırdıyordu. Uzun, ince parmakları sandalyenin kolçağını sıkıca kavramıştı. Özel dikim takım elbisesi kusursuz, gri, küt

saçları düzgündü. Yüzü lekesiz. Nathaniel ona ne tür bir baskı uyguladıysa şiddet içermiyordu demek ki. Henüz. Oda antika doluydu: bir tüllü yatak, üzerinde bir leğen ve maşrapa olan bir tuvalet masası, siyah deri kaplı kitaplarla dolu yüksek bir kitaplık.

Tam oradaydı.

Jude ve ben aynı anda pencereye uzandık. Kapalıydı ama belki de kilitli değildi. Tutunacak bir yer bulmaya çalıştık. Pervaz çatırdadı.

Virginia başını kaldırdı. Biz donup kaldık.

Hayretle ağzını açtı ama kalın camdan ses geçmedi. Odada hâlâ yalnız olup olmadığına bakmak için sandalyesini çevirdi. Başını hızla sağa sola çevirdi, göğsü inip kalkıyordu. Soluk mavi gözlerinin altındaki çizgileri şimdi fark etmiştim ve ağzının kenarlarındaki çizgiler de bir gün öncesine göre daha derin görünüyordu.

Adrenalin yükseldi. Çok yakındık. Pencereye işaret edip, "Aç," dedim.

Bana baktı ve sanki yine çiftlik evini yaşıyorduk: korku, nefret ve keder.

"Canınız cehenneme." Dudaklarını okuyabileyim diye yavaşça söyledi bunu.

Jude yere çömeldi. Bense Virginia'yla göz temasımı bozmadım. Bir ses duydum ve bir saniye sonra Jude dönmüştü. Kopardığı bir ağaç dalının yapraklarını yoluyordu. Dalın ucunu camla çerçeve arasına sokup açmaya çalıştı. Virginia ayağa fırlayıp tekrar arkasını kontrol etti.

Dal kırıldı. "Hassiktir," diye homurdandı Jude ve başka bir tane almaya gitti.

Virginia şimdi kocaman açılan gözleriyle sandalyenin arkasına geçmişti. Ama omurgası ve omuzları dimdikti. Hâlâ muhalif. Rafa ve Taya'nın demir odada iblislerle birlikte hapis olduğunu biliyor muydu? Umurunda mıydı?

Jude daha kalın bir dalla geri geldi. Bu kez pencere açılmaya başladı. *Hadi, hadi.* Jude tüm gücüyle bastırıyordu.

Çakıllı patikada ayak sesleri duyuldu. *Kahretsin.* Jude'u çalıların arkasına çektim ve sırtlarımızı duvara dayadık. Taşların aralarındaki sıva parmaklarımın altında pürüzlüydü. *Belki de sadece yoldan geçen biridir.* Ya da belki de Uri veya Calista. Ya da bize girişmek için can atan herhangi bir Refaimli.

Her kimse şimdi daha da yaklaşmıştı. Adımları yavaş, tereddütlüydü. Jude ve ben göz göze geldik. Ne yapmak istediğini biliyordum ve bu, yaban mersini çalılarının arkasına saklanmış bir şekilde yakalanıp sessiz sedasız teslim olmak değildi. Baş salladım.

Aynı anda ayağa fırlayıp çalılığın etrafında pozisyon aldık...

Derken Keşiş Stephen'la yüz yüze geldik.

Aniden durduk. Keşiş geriye sendeledi. Elindeki nane demetini atıp boğumlu eliyle cübbesinin yakasını tuttu.

"Merhaba keşiş," dedi Jude nefes nefese. "Ödümüzü patlattın." Bahçeyi taradı.

"Burada olmamanız gerekiyor." Keşiş Stephen'ın soluk gözleri arkamızdaki pencereye gitti.

Kalbim yine güm güm çarpıyordu. "Sadece konuşmak istiyoruz. Ona zarar vermeyeceğiz."

"Mesele o değil, Gabriella. Nathaniel o kadınla konuşmayı herkese yasakladı."

"O, Rafa ve Taya'ya nasıl yardım edebileceğimizi biliyor."

"Endişenizi anlıyorum. Ben de onlar için korkuyorum ama şu an itaatsizliğin zamanı değil."

Parmaklarımı sıkıp yumruk yaptım. Virginia'ya ulaşamazsak elimizde Nathaniel'ın bir karar vermesini beklemekten başka bir çare kalmazdı. Gözlerimin ardında basınç yükseldi.

"Lütfen, Gabriella. Bu kadın ne Nathaniel'a ne de konseye tek kelime etti. Sizinle de konuşmayacak ve bu meselenin üzerine giderek neden olacağınız karmaşaya değmez bu." Omuzları düşük, bakışları sertti. "Hemen giderseniz kimseye bundan bahsetmem."

Pencereyi kontrol ettim. Virginia hâlâ sandalyenin arkasındaydı, izliyordu. Çok, çok yakınımızda.

"Keşiş..."

"Lütfen." Keşiş domates sarılı bir sırığa tutundu. Sırık dokunmasıyla sallandı.

Jude bileğime dokundu ve ona baktım. Tüm nefesim gitti.

Zamanımız azalıyordu ve zaman kazanmak için yaşlı bir keşişi dövmeyeceğimizi ikimiz de biliyorduk.

AVUSTRALYALI HASTA

Geldiğimiz yoldan sessiz sessiz geri döndük. Ben her adımda yakalanmayı bekliyordum. Arkama dönüp bir kez baktım sadece ve Keşiş Stephen'ın endişeyle bizi izlediğini gördüm. Ona güvenebilir miydik, hiç bilmiyordum ama burada bir kez daha yakalanırsak bu kadar bağışlayıcı olacağından şüpheliydim.

Kemerli yola geri girdik. Daisy bıraktığımız yerdeydi.

"Evet?"

Başımı iki yana salladım ve ona olanları anlattım. Gözleriyle meydanı taradı ama hâlâ boştu. Yağmur bulutları alçalmış, rüzgâr sertleşmişti. "Keşiş Stephen olduğundan emin misiniz?" diye sordu. "Bu saatlerde genelde mabette olur."

Jude ona boş boş baktı. "Kısa süreli hafızam yerinde. Bizi odalarımıza götüren keşişti."

"Şanslıymışsınız. İkiniz fırsatınız varken vazgeçmelisiniz."

Panikledim. "Ne yapalım?" diye sordum. "Oturup bekleyelim mi?"

Daisy ayağa kalkıp avuçlarını kotuna sildi. Beklerken ne kadar da gerilmişti böyle? En yakınımızdaki binaya işaret etti. "Pandanus Beachli dostlarınızı kontrol edebilirsiniz."

Jude botlarının tabanlarındaki toprağı kaldırımda sildi. "Hazır gelmişken bir bakalım."

Gözümün kenarını ovuşturup odaklanmaya çalıştım. Mick ve arkadaşlarını görmeyi ertelemek için bir bahane bulamadım. Ve Simon'ı. Bir saç teli dudağıma yapıştı ve onu oradan çekip Daisy'ye önden gitmesi için işaret ettim. Çiftli kapılara neredeyse varmıştık ki kemerli yolun öte ucundan Ez köşeyi dönüp çıktı. Daisy içeriye devam etti ama Jude ve ben kapıda durup bekledik. Ez sessiz bir soru mahiyetinde kaşlarını kaldırdı. Başımı iki yana salladım ve yüzünde bir parça hayal kırıklığı gördüm.

Daisy huzursuz bir şekilde koridorda bekliyordu.

"Kardeşlere bir merhaba diyeyim dedim," dedi Ez. Daisy bir ona bir bana baktı ve sonra tek kelime etmeden yürüdü.

Revir kapısına birkaç adım kala antiseptiğin tiksindirici kokusu burnuma gelince hepsi zihnime akın etti: bembeyaz duvarlar, mide bulandırıcı korku, zebaninin dişlerinin ve pençelerinin hatırası olan parçalanmış deri. Durup nefes aldım. Dilime dezenfektan tadı geldi. Daisy bana baktı, eli kapıdaydı. "Tamam mı?"

Yutkundum. Baş salladım.

"O lanet iğneyle biraz daha yaklaşırsan onu kıçına öyle bir sokarım ki öksürürsün." İçeriden Mick'in sesi geliyordu. Hırlaması öyle tanıdıktı ki neredeyse rahatlatıcıydı.

Daisy gözlerini devirdi ve kapıyı açtı. Kendimi bir anı saldırısına daha hazırladım ama tek gördüğüm üzerinde beyaz bir hastane elbisesi olan, odanın ortasındaki Mick'ti. Bir kolu göğsüne dayanmıştı. Toplantı odasında ona yardım eden keşişlerden birine sağlam eliyle neşter sallıyordu. Keşiş, çılgın bir atı sakinleştirmeye çalışır gibi avuçlarını uzatmıştı.

Odanın yarısında durdum ve duvar dibindeki sedyeyi görmezden gelmeye çalıştım. Daha birkaç gün önce üzerinde yatıyordum onun. Ez, Mick'i izliyordu ama dikkati keşişe kayıp duruyordu.

Mick bize döndü. Yarım sakalı hâlâ çimen ve çamurdan yapış yapıştı. Odanın havasında biçilmiş çimen ve mercankösk gibi ağır bir koku vardı.

"Hangi cehennemdeyiz?"

"İtalya'da," dedim.

Mick bir bana bir keşişe, sonra tekrar bana baktı. "Saçmalık."

"Evet, haklısın. Besbelli ki hâlâ Pan Beach'teyiz. Diğerleri nerede?"

Mick çenesiyle arkasındaki sallanan kapıları işaret etti. Revir hatırladığım gibiydi. Steril, soğuk ve beyaz ama kapıları hatırlamıyordum. Tabii ki o sırada işkencevari ağrılar çekiyordum.

"İyiler mi?"

Mick neşteri indirdi. "Joffa'nın bacağı kötü, Woosha'nın bir başparmağı koptu ve Rusty'nin de göğsüne yirmi dikiş atıldı. Sence nasıllar?"

"Ya Simon?"

"Hâlâ korkudan altına yapıyor."

"Ama iyi, değil mi?"

"Kurtulamayan çocuklardan daha iyi."

Dudağımı ısırdım. "Kimler?"

"Maxie. Hawk. Gus. Tank." Adları kurşun gibi yağdırdı.

Tank, boğazında Güneyli haç dövmesi olan. İki gün önce Imperial'da Rafa onun bileğini kırmıştı. Diğer üçünü tanımıyordum ama şimdi hepsi ölmüştü.

"Üzgünüm." Kelime kifayetsizdi. Mick'in adamları sertlerdi ve şiddeti seviyorlardı ama ölmeyi hak etmemişlerdi.

"Sert herifler. Savaşarak gittiler." Mick yüzünü çevirdi ama yüzündeki acıyı gördüm. Avucunu tıraşlı kafasında gezdirdi, tekrar bana baktı. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Önce bıçağı bırak," dedim.

"Önce şu Orta Çağlı serseri o iğneyi benden uzaklaştırsın."

Elinde şırınga olan keşiş Daisy'ye baktı. "Hafif bir ağrı kesici."

"Umurumda değil. O şeyi bana batırmayacaksın."

"Bırak çeksin ağrıyı," dedi Daisy. "Ve sen." Parmağını Mick'e doğrulttu. "Biraz minnettarlık duy."

Jude paslanmaz çelik bankın yanına gitti. Üzeri sargılar, temizleme bezleri ve cerrahi aletlerle doluydu. "Doktor nerede?"

"Keşiş Ferro'nun tıbbi eğitimi var," dedi Ez. "Keşiş, hâlâ sadece sen misin, yoksa Benigno eğitimini bitirdi mi?"

Zeki gözleri olan orta yaşlı keşiş başını salladı. "Keşiş Benigno sertifikasını beş yıl önce aldı." Güçlü bir İtalyan aksanıyla konuşuyordu. Ez'i bir süre inceledi, yanağındaki ve boynundaki yaralara bakıp kaldı. "Yaralandığını duyunca üzüldüm, Esther. Nasılsın?"

"İyiyim keşiş, teşekkür ederim." Ne yüzünü çevirdi ne de yara izlerini kapama girişiminde bulundu.

"Seni özledim, Gabriella. Judah." Keşiş Ferro başıyla selamladı. "Saçlarını kestirmeye ihtiyacın var."

Jude'un parmakları saçına gitti. Ne yaptığını fark edip elini indirdi.

"Hey!" diye çıkıştı Mick ve boştaki eliyle neşteri aldı. "Birinin bana ne haltlar döndüğünü anlatması lazım."

Sallanan kapılara işaret ettim. "İçeride, diğerlerinin yanında."

Mick, Keşiş Ferro'ya nahoş bir bakış attı ve topallayarak gitti. Hastane elbisesi açıldı ve bizi çıplak kıçının şok edici görüntüsüyle baş başa bıraktı. Omuzlarının arasında siyah-gri bir Azrail dövmesi gördüm ve daha aşağılardaki tuhaf kıl öbeklerine bakmamaya çalıştım.

"Tanrım, daha şimdi yemek yedim," dedi Daisy ve gözlerini sıkıca kapadı.

Mick kapıyı çarparak açtı ve her iki duvar dibinde dörder olmak üzere sekiz hastane yataklı büyük odaya topallaya topallaya girdi. Woosha ve Joffa, Mick'in iki diğer adamıyla birlikte soldaydı. Biri sarı, aslan yelesi saçlı, diğeri de kabile dövmeli. Rusty ve Simon da sağdaydı. Çimen ve mercanköşk kokusu burada daha keskindi.

Mick abartmıyordu. Joffa berbat haldeydi. Yanık bacağı, benim bıçakladığım bacak ağır şekilde sargılıydı. Burnu vurduğum yerden bantlanmıştı ve serum takılıydı. Kızarmış gözlerle bana öfkeyle bakıyor, kel kafası terden parlıyordu. Yanındaki yatakta Woosha'nın omzu sarılmış, sol eli sargılar içerisinde tamamen gözden kaybolmuştu. Dudağı önceden gümüş bir halka olan yerinden yırtılmıştı.

"Yeni saçmalıklar duymaya hazır olun, çocuklar," dedi Mick kardeşinin yatağına otururken. Rusty'nin üzerinde beyaz bir boxer vardı ve göğsündeki dikişler geniş, beyaz bir bezle sarılmıştı. Simon sırtı bize dönül şekilde üstsüz yatıyordu. Omurgası boyunca uzanan ince kaplan dövmesi sargıyla ikiye bölünmüştü. Dikkatli bir şekilde bize doğru döndü ve oturdu. Bir bez tomarını kaburgalarına bastırıyordu.

"İyi misin?" diye sordum yaklaşmadan. Şu anda, Jude ondan bizi dağa götürmesini rica ettiğinde hayır demiş olmayı diliyordu herhalde.

Simon'ın bakışları beni atlayıp Mick'te durdu. Cevap vermedi.

"Simon sizin yarı melek ya da öyle bir bok olduğunuzu düşünüyor," dedi Mick.

Kimse karşı çıkmadı.

"Biliyordum. Hiçbir insan o Rafa herifi gibi dövüşemez."

Nefesim tutuldu. Melbourne'deki hastanenin önünde Rafa'nın bana söylediği sözleri duydum: *Sert ol.* Neredeyse felaketimdi bu. Bir nefes aldım.

"O yarı meleklere Refaim deniyor..."

"Sen de onlardan biri misin?"

Tereddüt ettim. "Evet."

Mick beni süzüp başıyla onayladı. "Benim oğlanları devirebilmiş olmanın tek açıklaması bu."

Yorumunun üzerinde durmadım.

"Onlar, *biz* göz açıp kapayıncaya kadar bir yerden başka yere gidebiliriz." Etrafımızdaki duvarları gösterdim. "Şu anda, iblislerin giremeyeceği bir yerdeyiz. Kuzey İtalya'da."

Mick başparmağının tırnağını kemirdi. Kopardığını yere tükürdü. "Tutsak mıyız?"

"Teknik açıdan hayır. Ama bir süreliğine bizimle birlikte burada kalacaksınız."

"Ne kadar süreliğine?"

"Bilmiyorum."

Rusty kirli sakalının üzerinden çenesini ovuşturdu. "Bu gösteriyi kim yönetiyor?"

"Nathaniel. Kendisi bir Düşmüş melek."

"Siktir git," dedi Mick ama Rusty bu ona mantıklı gelmiş gibi yavaşça baş salladı. Her zamanki gibi kardeşinden daha çabuk kavrıyordu.

Başımızın üstündeki floresanlar uğulduyordu. Simon kaburgalarına bastırdığı tomarı kaldırdı ve burnunu kırıştırdı. Yara lapası. Bu, kokuyu açıklıyordu.

"Taya..." Simon'ın gözleri gözlerimle buluşmuyordu. Taya'nın bıçak yediğini görmüştü. Yenilmez, sinsi Taya. Belalı bir Rephaimli. Bardaki o kavgayı ayırıp kendisine saldıran sarhoşların canına okuduğundan beri Simon'ın Taya'ya karşı bir zaafı vardı.

"Taya ve Rafa yaşıyorlar." Sesimin titremesine engel oldum. "Ve sayımız yeterli olur olmaz peşlerine düşeceğiz."

Rusty bacaklarını yatağın kenarından sallayıp Mick'in yanına oturdu. "Sizin Düşmüş melek neden peşlerinden gitmedi?"

"Harika bir soru."

Daisy bana sinirli bir bakış attı. "O kadar basit değil, Gabe. Kendimizi savunmak üzere talimat aldık, saldırmak üzere değil."

"Kimden?" diye sordu Rusty.

"Melekler Konseyi'nden."

"Neden? İblislerden korkuyorlar mı?"

"Onlar Başmelekler, seni moron. İblisler onlardan korkuyor. Kapı Bekçileri'ne saldırmak büyük bir karar. Nathaniel bizim hayatlarımızı rasgele riske atmaz."

"Hadi ama Daisy," dedi Ez. "Sen de biliyorsun ki bu daha çok kendisini affettirme ihtimalini riske atmama meselesi. Bunun için Düşmüşler'i bulmaya ihtiyacı var. Ve bunun için de bize ihtiyacı var."

"İşte yine başladık."

Bıkkın bir vaziyette birbirlerine döndüler.

"Nathaniel'ın konsey ile görüştüğüne cidden inanıyor musun?" dedi Ez.

"Mesele bu değil. Mesele sizin tayfanın kendi isteklerinizi bize dayatmaya çalışmadan burada bulunup bulunamayacağınız."

"Daisy, bizim tek isteğimiz Rafa ve Taya'yı kurtarmak. Nathaniel bu işte ya vardır ya da yoktur."

Simon'ın yatağı gıcırdadı. "İblisler seni istiyor," dedi bana. "Bunu kendin söylemiştin."

Jude üç adımda Simon'la aradaki mesafeyi kapattı ve önüne dikildi. "Kardeşimi iblislere teslim etmek mi istiyorsun?"

Simon ondan uzaklaşmak içim mümkün olduğunca geriye yaslandı. "Hayır, tabii ki hayır. Sadece diyorum ki..."

"Onların istediği şey kardeşimde olsaydı bile ki yok, böyle bir şey asla olmayacak. Böyle konuşmaya devam edersen Ez'den seni derhal o kampa geri bırakmasını isteyeceğim. Bakalım tek başına ne yapacaksın?"

Simon'ın yüzünün rengi attı. "Lanet olsun, rahat bırak beni. İblisler Mick'in tayfasını gözümün önünde paramparça ettiler. *İblisler*." Sesi titriyordu.

"Oradaki tek kişi sen değildin," dedi Jude.

"Evet ama senin için farklı. Sen onlardan birisin."

"Onlardan biri olmayı hatırlamıyorsam bunun hiçbir anlamı yok," diye çıkıştı Jude. "Hatırlasaydım, belki o kavgada daha çok faydam dokunurdu."

"Hey." Onu çekip Simon'dan uzaklaştırdım. "Zırvalamaya başlama. Zor durumdayız ve elimizden geleni yapıyoruz. O dağda olanlar bizim suçumuz değildi." Bunu söylerken bile buna inanıp inanmadığımdan emin değildim.

"Hafızamızı değiştiren bensem benim suçumdur. Bizi olmamız gerekenden daha düşük bir duruma getirdi bu."

"Ne dedin sen?" Daisy, Jude'a bakıyordu. "Bunu sen mi yaptın?"

"Bilmiyoruz," dedim. "Sadece bir teori. Çok zayıf kanıtlara dayalı."

Daisy konunun üstüne gidecekken telefonu titredi. Sabırsızlıkla açtı. Ekranı okudu.

"Pekâlâ, misafirlerimiz var." Ez'e döndü. "Tayfanızı toplantı salonuna getirin ve sonra emir almadan hiç kimse oradan bir yere kıpırdamasın."

Tenim ürperdi. "Ne oldu?"

Daisy telefonunu arka cebine soktu. "İblisler kapıda. Gerçek anlamda."

TIK TIK

Yukarıda rüzgâr kemiklerime işliyordu. Ya da belki de manzaradandı. Tapınak'ın çatısında, aşağıda ağaçların kenarındaki Zarael'e bakıyordum. Kalbim matkap gibi çalışıyordu. Yanında ceset getirmiş miydi? Ya da bir baş?

Dudağımın içini ısırdım. Ayağımı bastığım yere dikkat etmeliydim.

Kendini kaybetme.

Kapı Bekçileri'nin lideri rüzgârda uçuşan siyah, uzun saçlarıyla iki iblisin önünde dikiliyordu. Yüzü yara izi doluydu. Onu son görüşümde aramızda santimetreler vardı. Ez, Jude'la beni alıp toplantı salonuna yer değiştirmeden hemen önce suratıma sülfür nefesini üflüyordu. Şimdi ondan üç kat yukarıdaydım. Yine de yeterince uzak değildi.

Diğer Kapı Bekçileri rahatsız edici derecede tek tipti: siyah trençkotlar ve uzun, beyaz saçlar. Buradan bile Zarael'e en yakın duranın Bel olduğunu biliyordum. Duruşunda, çenesini eğişinde bir şey vardı. Bu da demekti ki Bel'in diğer yanındaki iblis büyük ihtimalle Leon'du. Neden buradalardı? Rafa'yı getirmişler miydi? Orman yitip gitti.

Jude dirseğimden tutup beni dengeledi. Her şey tekrar yerine geldi.

"Teşekkürler." Kelime ağzımdan bir buhar bulutuyla birlikte çıktı.

Dışlanmışlar'la birlikte Tapınak'ın en batı kanadının çatısındaydık. Çam iğneleri, sedir ve odun dumanı kokusu havayı kesiyordu. Dinmek bilmeyen rüzgâr manastırdan daha yaşlı ve yüksek ağaçları sallayıp duruyordu. Sıkı giyinmiştik, eldivenli parmaklarımız kılıçlarımızı kavrıyordu. Çatının eğimi yerden göründüğünden daha dikti ve kirli kerpiç tuğlaların üzerinde dik durmaya çalışmaktan bacaklarım ağrıyordu.

İblisler bizi görmüşlerdi. Biliyordum, çünkü yüzlerini yukarı çevirmişlerdi ve parlayan turuncu gözlerini görebiliyordum.

"Nathaniel'ın koruma alanının çatıyı kapsayıp kapsamadığını öğrenmek üzereyiz," dedi Zak ortaya.

Kılıcı tutan elimi değiştirdim. "Neden gelmişler?"

Ez başını iki yana salladı ve saç örgüsü siyah kayak ceketinin üzerinde sallandı. "Hiçbir fikrim yok."

Tekrar iblislere baktım ve sonra yönümü tayin etmeye çalıştım. Üzerinde bulunduğumuz çatı her iki yöne doğru yüz metreden fazla uzanıyor ve uzun Tapınak yerleşkesinin bir yanını oluşturuyordu. Arkamızda odamdan görebildiğim meydan vardı. Kuzeyimizde revirin bulunduğunu düşündüğüm başka bir kanatlar ve avlular topluluğu bulunuyordu. Solumda, binaların arasından boyu Tapınak'ı geçen koca bir ağaç göğe uzanıyordu. Bu yer bir üniversite büyüklüğündeydi. Toplantı salonu karşı uçta, dağlara daha yakındı. Bulunmamız gereken yer. Brifingi es geçmiştik: Jude'un odasında kendi brifingimizi yapmıştık. Ve Daniel ayağını dışarı atar atmaz bizi burada görecekti.

Jude yine dirseğime dokundu. Ağaç hattında, onun baktığı yere baktım. İblislerin arkasında bir zebani hantal hantal dolanıyordu. Koca, şekilsiz kafasıyla iki metre boyunda vardı. Zincir zırhlı. Arkasından iki tane daha göründü; birinin bir kolunun yarısı yoktu.

"Vay anasını..." diye fısıldadı Jude. Bir cehennem yaratığını ilk kez kâbuslarının dışında görüyordu. "Sen bunlardan birini mi öldürdün?"

Boynuma gömdüğü dişleriyle canavarın kanımı emişini, beni ezişini hatırlayarak ürperdim. Yan tarafımı yırttığında duyduğum dayanılmaz acı. Kan ve talaş kokusu, o ani enerji dalgası, Refaim olduğumu ilk hissedişim ve canavarı üzerimden atabilmemin şoku. Kılıcımı boğazına sapladığım o an...

"O tecrübeyi tavsiye etmem."

Mya tuğlaların üzerinden ilerleyip dumanı tüten bir bacanın etrafından dolandı.

"Aşağıda daha fazlası var mı, öğrenmemiz gerek," dedi.

"Hayır, yapmanız gereken emirlere uymayı öğrenmek." Daniel.

Dönünce onun da çatıda bizimle olduğunu gördüm. İki yanında Daisy, Malachi ve Micah dahil bir düzine Tapınak Refaim'i duruyordu. Öyle gergindim ki yer değiştirmelerini hissetmemiştim.

"Size toplantı salonuna gelmeniz söylenmişti." Daniel'ın gözleri Mya ve Jude'dan geçtikten sonra benim üzerimde durdu.

"Buradaki hiç kimse sizin ordunuza yazılmadı." Mya'nın yüzü soğuktan pembeleşmiş, sarı saçları arkadan bağlanıp montunun sahte kürklü boynundan içeri sokulmuştu. "Tehlike varsa harekete geçeriz, emir beklemeyiz."

"İşte bu yüzden yaralanıyorsunuz." Ez'e bakmadan söylemişti. Bakması da gerekmezdi.

"Orada ne olduğunu başka nasıl görecektik? Bu tarafta pencere yok."

"Talimattaki gibi toplantı salonuna gelmiş olsaydınız Mya, duvarlarımızın dışında neler olduğunu görmenin başka yolları olduğunu da öğrenmiş olacaktınız." Daniel'ın elleri süet ceketinin ceplerindeydi. "Güvenlik sistemimiz son on yılda ilerledi."

"Belki de biri bize bundan bahsetmel..."

Güçlü bir çatırtı dikkatimizi tekrar ağaçlara çekti.

Zarael ve Bel bir sedir ağacının üzerine çıkmış, bizden birkaç metre ötede göz hizamızda duruyorlardı. Bel'in dalı kırılmıştı, yapraklar yere yağmur gibi yağıyordu. Kırılan dal kopar kopmaz diğer dala zıpladı. Leon ve bir zebani dal üzerlerine düşmeden kenara çekildi.

"Bu bir mucize." Zarael'in sesi de Bel'inki gibi buğulu ama daha derindi. Daha tehditkâr. "İkizlerin ikisi de burada, hayatta."

Yüzündeki birbiriyle çapraz kesişen derin kırmızı izleri görebileceğim kadar yakındaydı. Diğer Kapı Bekçileri soluk tenliydi; korkutucu bir güzellikleri var denebilirdi ama Zarael öyle değildi. Rafa bana Düşmüşler cehennemden firar ettiklerinde Zarael'in paramparça olup sonra yeniden birleştirildiğini söylemişti. "Yeniden birleştirilme"nin mecazi olmadığını fark etmemiştim.

"Meğerse ölümlerine dair dedikodular abartıymış," dedi Daniel. Ses tonunda bir şeyler eksikti. Kibir mi? Her zamanki özgüveni mi? Bu bana Kapı Bekçileri'nin Tapınak'a ilk kez bu kadar yaklaşmaya cesaret ettiklerini düşündürmeye yetmişti.

Zarael gülümsüyordu. Trençkotunun bir kenarı belindeki ağır kılıcın arkasına sıkıştırılmıştı. Jude'a mı bakıyordu, yoksa bana mı, ayırt etmesi güçtü. Jude uzun, yavaş bir nefes aldı. Şimdi benim onu sakinleştirme sıramdı.

Ordusunun geri kalanı ormanda saklanıyorsa ve çatıya yer değiştirebilirlerse bizim sayımız Zarael'i durdurmaya yeter miydi? Bizim tarafımızda kimse konuşmuyordu. Belki de Refaim, onu öldürmeye çalıştıkları zamanlar dışında Zarael'e hiç bu kadar yakın olmamıştı. Ya da belki de Zarael bana korkutucu geldiği kadar onlara da korkutucu geliyordu.

Rafa olsa ne yapardı?

Kendimi Bel'le yüzleşmeye zorladım. "Sana yakışmış." Ağzım kurumuştu ama onun duyabileceği bir sesle söylemiştim.

İblis kaşlarını çattı ve ben de parmağımın ucunu alnımın ortasına vurdum. Boştaki elini kaldırdı. Oradaki yaraya dokunur dokunmaz dudakları kıvrıldı. Mya'nın LA'de alnına sıktığı iki kurşunun hatırası.

"Bekle de gör bakalım, Rafael'e neler yaptım."

Tüm bedenime birden ateş basıp sonra soğudu. "Ona zarar verirsen kafanı kopartırım."

"Çok geç," deyip bana doğal olmayan beyazlıktaki dişlerini gösterdi. "Siz piçlerin bu kadar kan kaybına dayanabilmesi çok şaşırtıcı. İnsan bedeninde ölümsüz olmanın mutlak dezavantajları var."

"Ne istiyorsun, Zarael?" diye sordu Daniel.

Bel'in gözdağındaki korkunç ihtimaller yerine kendimi soruya odaklanmaya zorladım.

Zarael uzun, siyah tırnağıyla çenesini kaşıdı. "Şu ikisinin ne yaptıklarını bana söylemelerini istiyorum ve Bel ile Leon'un onları öldürdüklerinden neden bu kadar emin olduklarını."

"Vaktini boşa harcıyorsun. İkizler bir yıl önce ne yaptıklarını bırak, kim olduklarını bile hatırlamıyorlar."

"Benim sorgulama yöntemimin sizinkinden daha etkili olacağından eminim. Şimdi o ikisini bana verirseniz, diğer ikisinin başları hâlâ yerindeyken size iade ederim."

Zak ve Malachi kılıçlarını çekip birlikte ileri çıktılar.

"Hayır," dedi Daniel. "Yerinizde kalın."

Zarael parlak gözlerini çatıda gezdirdi. Aç, yırtıcı. "Günleriniz sayılı, hepinizin. Düşmüşler'i bulacağız. Cehenneme geri dönecekler. Hepsi. Sizi koruyacak bir Nathaniel kalmayacak. İşte o zaman sizi tarla fareleri gibi toplayacağız."

"Gabriella hariç," dedi Bel kemikli parmağını bana doğru uzatarak. "Zebanilerin seni parçalamasına izin vermeden önce seninle biraz eğleneceğim."

Korkmamı istiyordu. Bu istediğini ona vermemeye çabaladım. "Başın olmadan o biraz zor olacak."

"Kimin başı en uzun süre yerinde kalacak, göreceğiz." Zarael üzerindeki dalı tuttuğu elini değiştirdi. "Şimdi çocuklar, bu nadir hakaretleşme ne kadar hoşuma gitse de burada görmemiz gereken başkaları var."

Ve sonra o ve Bel yok oldular. Artlarında koca sedirin sallanan yaprakları kaldı.

GÜLÜMSEYİN...

"Kütüphane," dedi Daniel. "Hemen."

Arkasındaki Refaimliler kayboldular.

Mya diretti. "Bu nasıl..."

"Kameralarımız var. Tartışmayı kes."

Mya'nın buna verecek karşılığı yoktu.

Yer değiştirme, Ez'le her zaman olduğu gibi kısa ve hafif oldu ama yine de ürperdim. Burnuma gelen ilk koku küflenmiş kâğıt kokusu oldu. Sonra da taze espresso. Uzun, dar bir odadaydık. İki yanımızdaki duvarlara raflar sıralanmıştı. O kadar uzunlardı ki en tepedekileri seçemiyordum. Burada tüm hayatımda gördüğümden daha çok kitap vardı, hem de bir halk kütüphanesinde çalışıyor olmama rağmen. Odanın ortasında masalar, sandalyeler ve bilgisayar ekranlarından uzun bir sıra vardı.

Daniel ve diğer üç Refaimli en büyük bilgisayarın etrafına toplanmışlardı. Kütüphane Orta Çağ ve modernizmin tuhaf bir karışımıydı: masalar antika, sandalyeler ergonomik; parke döşeme zamanın etkisiyle yıpranmış, ekranlar ince ve parlak. Muhtemelen Refaim Rafa'yı buradan çevri-

miçi takip edip benim kısa hikâyemi buldular: tüm bunları başlatan hikâye.

"Bizim gidişimizden beri teknoloji ilerlemiş," dedi Ez Mya'ya. Mya cevap vermedi.

Daisy gelişimizi fark etti ama dikkati ekranda her ne varsa ona odaklanmıştı. Biz geride bekledik. Diğer Dışlanmışlar arkamızda sabırsızlık içinde kımıldanırken Jude hâlâ kütüphaneyi inceliyordu. Bizim tarafımızdaki ekranlar kapalıydı.

Ceketimin fermuarını açtım. "Zarael kimi görecek?"

"Turistleri," dedi Ez. Omuzların üzerinden başını uzatmış, Daniel'ın önünde ne olduğunu görmeye çalışıyordu. "Haftada iki kez otobüsle yüzlerce turist gelir."

Ona bakıp kaldım. "Nathaniel neden böyle bir şeyi teşvik ediyor?"

"Tapınak bin yıllık. Hacılar Nathaniel taşınmadan önce de buraya geliyorlardı."

"Ama içerisi Refaimli kaynıyor."

"Turlar hiçbir zaman ön mabetten ileriye gitmez. Dünyanın geri kalanı burayı inziva alanı sanıyor. Otobüslerin geldiği günlerde herkes içeride çalışır."

Ve belli ki otobüsler şu an buradaydı.

Magda, Daniel'ın etrafındaki gruptan ayrılıp ihtiyatlı bir şekilde yanımıza geldi. Kahverengi zeki gözleri benden Ez'e, sonra Mya'ya ve tekrar Ez'e gitti. Tespihi hâlâ elindeydi.

"Sizin için bunu açayım da neye baktıklarını görün."

Ez önünden çekildi. Mya kıpırdamayıp Magda'yı etrafından dolaşmak zorunda bıraktı. En yakındaki ekranı açıp her biri ön girişi farklı bir açıdan gösteren dört kameranın görüntülerini ekrana getirdi.

"Canlı yayın." Magda ekranın etrafına toplanabilelim diye kenara çekildi.

"Aman Tanrım, tam ana baba günü," dedi Ez.

Çakıl taşlı otoparkta çoğu beyaz saçlı, omuzları çökmüş yüz kadar turist olmalıydı. Bazıları otobüslerden inip rehberlerinin etrafında toplanıyor, bazıları da mabede girmek için sıraya giriyordu. İki keşiş ziyaretçileri ana merdivenlere doğru yönlendirirken diğer bir keşiş fotoğraf için poz veriyordu.

Kapı Bekçileri görünürde yoktu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Bekliyoruz." Daniel başını ekrandan kaldırmadı. En azından burada olduğumuzu fark etmişti.

"Neyi?" diye sordu Mya. "Zarael'in bir zebani göndermesini mi?"

"Zarael insanlara saldırmaz. O şekilde dikkat çekmeyecek kadar zekidir."

"Tabii ki saldıracaklar. Bu onların işi."

Daniel nihayet başını çevirdi. "Hayır Mya, onlar sizi yemlemek için insanları kullanıyorlar. Siz de yemi yutunca iblisler saldırıyor ve sonra tanıkları öldürüyorlar. Sen ve tayfan yakınlarda olmadıkça Kapı Bekçileri asla açık bir şekilde insanlara saldırmadılar."

"Bu doğru değil," dedi Jude. "Gemiye ne diyeceksin? Zarael zebanileri yardım çalışanlarının üzerine salmıştı..."

"O vakayı hatırlıyor musun?" Daniel masadan doğruldu.

"Rüyamda gemide bir zebani gördüm. Bugüne kadar ne olduğunu bilmiyordum."

"Yani senin rüyaların Gabriella'nınkilerden farklı?"

"Kimin umurunda?" Mya ağırlığını diğer ayağına verip parmaklarıyla yıpranmış masanın kenarına vurdu. "Dışarıda olanlar konusunda daha çok endişelenmelisin." Çok gergindi. Fazla gergin. LA'ye gitmeden önce bile böyle değildi.

Daniel'ın gözleri bir an için benimle buluşup tekrar Mya'ya döndü. "Ön otoparkta bir savaş başlatacak değilim. Kaçınmak imkânsız hale gelene kadar Kapı Bekçileri'yle temas kurmayacağız."

Jude katanasının sapıyla çenesini kaşıdı. "Başlarına bir şey gelmeden turistleri içeri almak daha kolay olmaz mıydı?"

"Keşişler öyle yapıyor zaten."

"Belki de daha az poz verip süreci hızlandırabilirler."

"Tabii, şu anda orada bir panik yaratmak mükemmel olurdu." Daniel tekrar ekrana döndü ve bir saniye sonra klavyedeki çocuk şöyle dedi: "Başladık."

"İşte." Jude sağ alttaki görüntüye işaret etti. Kırmızı paltolu bir kadının dikkatini ekranda görünmeyen bir şey çekmişti ve kadın gruptan ayrılmıştı. Arkamda Magda'nın tespihi tıkırdıyordu.

Zarael, Bel ve Leon görüntüye girdiler. Üç iblis ağaçların gölgesinde durup kameraya baktılar. Bir an sonra onlardaki değişikliği fark ettim: Güneş gözlüğü takmış, kılıçlarını trençkotlarının altına saklamışlardı. Ne çığlık atan vardı ne de kaçan. Demek ki cehennem yaratıkları henüz kendilerini göstermemişlerdi.

Zarael kadına seslendi. Rüzgâr kadının kısa, gri saçlarını karıştırıyordu. Pan Beach'teki Bayan Williamson kadar fit olmasa da onun yaşlarındaydı. Kadın onu duymak için başını çevirdi. Güvenlik kameralarından ses gelmiyordu ama yine de hepimiz sessiz kaldık.

Kadın korkmuş gibiydi ama sonra başını sallayıp arkasına, bizim göremediğimiz birine baktı. Diğer kamera açılarını taradım ve genç sayılabilecek, belki yirmili yaşların ortasında bir keşiş fark ettim. Keşiş, üç iblisi gördü ve başını hızla kameraya çevirdi. Kocaman açılan gözlerle uzun, acı verici bir süre yalvarır gibi bize baktı. Sonra döndü ve

grubun geri kalanını mabedin merdivenlerine ve oradan da Tapınak'ın güvenli duvarlarından içeriye yönlendirdi.

Paltolu kadının elinde şimdi bir şey vardı: bir telefon. Grubun içeri girdiğini gördü ama peşlerinden gitmedi. Zarael yaklaştı. Bel ve Leon ağaçların yanında bekliyordu. Bel trençkotunun üzerinden kılıcının kabzasına vuruyordu. Yüreğim ağzımdaydı.

"Burada sinip bunun olmasına müsaade mi edeceksin?" Mya'nın sesi son kelimede titremişti.

"Henüz bir şey olmadı," dedi Daniel. "Ayrıca Nathaniel izliyor."

"Burada duracağımı sanıyorsan..."

"Bu odadan ayrılmayacaksınız. Hiçbiriniz." Sertçe söylemişti.

Arkamda Ez'in gerildiğini görmekten çok hissettim. *Tanrım, umarım Daniel ne yaptığını biliyordur.* Zarael şimdi kadının yanındaydı, başında dikiliyordu. Kolunu kadının omzuna attı ve kadın da onunla bir selfie çekmek için telefonunu uzattı. Gergindi, parmakları titriyordu. Gülümsemesi bozuldu. Yara izlerini görmüştü. İblis, turistlerle fotoğraf çekilmek dünyadaki en sevdiği şeymiş gibi sırıttı.

Gözüme bir hareket ilişti. Daha yaşlı başka bir keşiş onlara doğru yürüyordu. Bir tutam kalmış beyaz saçı rüzgârda uçuşuyordu.

"Keşiş Stephen," diye fısıldadı Jude gözlerini ekrandan ayırmadan. "Yaklaşıyor."

"Ne yapıyor bu?" Mya'nın sesi incecik olmuştu.

Keşiş Stephen böldüğü için özür diliyormuş gibi ellerini kaldırdı. Kadın uzaklaşmaya çalıştı. Zarael kadını tutup çekti, sanki ikisi birlikte bir şaka yapıyorlarmış gibi güldü. Keşiş telefonu almak için elini uzattı. Kadın tereddüt etti ama sonra telefonu ona verdi. Keşiş, onu ve Zarael'i kadraja sığdırmak için geri çekildi.

"Biraz daha yaklaş," dedi Daniel. Önündeki bilgisayardaki Refaimli üç kez tıkladı ve kamera zoomladı. Magda'nın tespihi şimdi iki kat daha hızlı, kalbimle senkronize bir şekilde tıkırdıyordu.

İblis kadının saçını öyle sert okşadı ki kadının başı geriye gitti. Keşiş Stephen kadına bir şey dedi. Kadın hevesli bir şekilde başını sallayıp Zarael'den uzaklaştı. Zarael bu kez kadını bıraktı.

"Yapma..." diye fısıldadı Mya.

Ama Keşiş Stephen çoktan kadının yerini almak üzere ileri çıkmıştı bile. Tenim ürperdi.

Yaşlı keşiş ve cehennemin eski baş Kapı Bekçisi yan yana durmuş, kadına poz veriyorlardı. Zarael kolunu Keşiş Stephen'm etrafına dolamadı. Parmaklarını boynuna doladı. Kadın çabucak bir fotoğraf çekip hızla mabede yöneldi. Kırmızı paltosu çakıllı parkta çok belirgindi. Arkasına bakmadı. Zarael, kendisinin ve Keşiş Stephen'ın yüzü mabede dönük olmayacak şekilde döndü. Keşişin kolunu arkasma büktü ve Keşiş Stephen'm yüzü acıyla buruştu.

"Daniel..." Ağzım öyle kuruydu ki ismini zar zor söyleyebilmiştim.

Ve sonra iblis başını kaldırıp güvenlik kamerasına baktı, gülümsedi ve yaşlı adamın kolunu kırdı.

OLTAYA GELMEK

Yüreğim ağzıma geldi ve yarım saniye sonra Mya ekranda göründü.

"Başka kimse ayrılmasın!" diye emretti Daniel.

Ez telaşlı bir şekilde Jude'a ve bana baktı. Biz de aynı anda ona uzandık. Bir an için bir girdabm içindeydim ve sonra tekrar ayağım yere bastığında soğuk rüzgâr beni tokatlıyordu. Havada yoğun çam ağacı ve otobüs egzozu kokusu vardı.

Zarael kılıcmın ucunu keşişin çenesinin altına dayamış, onu ormana doğru sürüklüyordu. Keşiş Stephen bize doğru inledi. Dehşet içindeydi. Boğazmdan aşağı kan akıyordu.

"Bu kadar tahmin edilebilir olmanıza bayılıyorum," dedi Zarael. Şimdi tüm Dışlanmışlar buradaydı. Zarael'in gözleri hâlâ güneş gözlüklerinin ardında gizliydi. Bize sırıttı ve kayboldu. Keşiş Stephen çakılların üzerine yığıldı. Ağaçlara göz attım. Bel ve Leon da gitmişti.

Mya keşişe doğru koştu ama o oraya varmadan Daisy ve Micah belirdi. Micah çömelip Keşiş Stephen'ı nazikçe kaldırdı, kolunu tutup kanayan boynuna baskı uyguladı.

Ben, Jude ve Dışlanmışlar'la birlikte tetikte duruyor, ormanda bir hareketlilik var mı diye bakıyordum. Nabzım şakaklarımda atıyordu.

"Yardım edebilirim," dedi Mya nefes nefese.

"Yeterince ettin," diye çıkıştı Daisy. "Biz hallederiz." Micah ve Keşiş Stephen kayboldular.

"Yer değiştirmek onu iyileştirir mi?" diye sordu bana Jude.

"Hayır. İnsanlarda işe yaramıyor. Dikiş atılması ve o kolun oturtulması gerekecek."

Jude bir elini saçında gezdirdi. "O pisliğin keşişi yanında götüreceğini sandım."

"Ben de."

"Neden kalıp dövüşmedi?"

"Çünkü buraya bunun için gelmemişti," dedi Daisy. Sayıca fazla olmalarına aldırmadan Dışlanmışlar'a döndü. "Buraya size yem atmaya geldi, açık ve net."

"Kapa çeneni, Daisy." Mya bileğini sert bir şekilde kıvırarak saçını topladı.

"Bir düşünün: Zarael tayfanızın burada olduğunu biliyordu. Sizin birincil içgüdünüzün saldırmak, bizimkininse beklemek olduğunu biliyor. Sadece buraya gelmekle ortalığı karıştırabileceğini biliyordu." Daisy kılıcını elinde döndürdü. "Daniel herkesin kütüphaneye dönmesini istiyor. Hemen. Ve sakın başka bir yere gideyim deme, seni pislik." Katanasını Mya'ya doğrulttu.

"Hey." Ez, Daisy'nin daha fazla yaklaşmasına engel oldu. "Bu kadarı yeter."

Daisy, Ez'e bir saniye kadar ters ters baktıktan sonra yok oldu.

"Siktirsin gitsin," dedi Mya. "Ben Keşiş Stephen'a bakmaya gidiyorum."

Ez iç çekti. "Sence bu akıllıca bir fikir mi?"

"Umurumda değil, gidiyorum ben." Ve gitti. Az önce dikildiği yerde kuru çam iğneleri dönüyordu.

Zak, Jude ve bana baktı. "Oraya geri dönüyor muyuz?"

"Değişen bir şey yok," dedi Jude. "Onlara hâlâ ihtiyacımız var. Gaby?"

Aklım yine Rafa'ya kaydı. Şimdi ne kadar olmuştu? Saatime baktım. Üç saat dört dakika. *Üç saat dört dakika.* Onu düşündüğümde içimdeki her şeyi allak bullak eden o hasta edici his hep oradaydı. Şu anda ne oluyordu? Bilinci yerinde miydi? Karşı koyuyor muydu? Hatta hayatta mıydı?

Düğüm sıkılaştı. "Evet," dedim. "Dönüyoruz."

Daniel ve Daisy dışında herkes kütüphaneden çıkmıştı. Ez, Zak ve Jones Jude'la benim yakınımda duruyordu. Dışlanmışlar'ın gerisi de arkamızdan geldi. Daniel'ın göğsü inip kalkıyordu. Gözleri gözlerimle buluştu. Öfkeliydi.

"Burada kalmaya niyetliyseniz emirlere uymanız gerek." Sözlerini ölçüp biçerek konuşuyordu. "Eğer herhangi biriniz böyle bir numara çekerse..."

"Yaşlı bir keşişi bir iblisten kurtarmaya numara mı diyorsun sen?" diye meydan okudu Jude.

"On yıl önce çekip gittiğinde buradaki herhangi biri için endişelenme hakkını kaybettin sen. Sen ve senin tayfan..." Daniel durup yavaş bir nefes aldı, kendisini toparladı. Kontrolünü kaybetmek mi? Tanrı korusun.

Jude Daisy'ye döndü. "Zarael bizi kışkırtmaya geldi diyorsun. Peki neden turistler hâlâ otoparktayken daha fazla zarar vermedi? Neden zebaniler ortaya çıkmadı?"

"Kapı Bekçileri'nin kendilerini ve evcil hayvanlarını insanlara göstermek gibi bir alışkanlıkları yoktur," dedi Daisy.

"Neden? Neden korkuyorlar?"

Daisy, Jude'un bu sorunun cevabını bilmemesi onu hâlâ şaşırtıyormuş gibi duraksadı. "Melekler Konseyi'nden."

"Tamam. Peki Başmelekler neden onları hâlâ haklamadı? İblislerin dünyada dolaşmalarına neden izin veriyorlar?"

Daisy Daniel'a döndü.

"Çünkü kızışmakta olan daha büyük savaşlar var." Daniel'm sesi şimdi daha sakindi. "Cennet ve cehennem arasmda sınırlar vardır, zamanın sonuna kadar var olacak sınırlar."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bazı bilgiler bizim için değildir demek oluyor."

"Cevabı bilmediğinizde başvurduğunuz doktrin saçmalığına benziyor bu."

Daniel kendine engel olamayıp küçük, tatsız bir kahkaha attı. "Bazı şeyler değişse de bazı şeyler aynı kalıyor."

Şakaklarıma masaj yaptım. Bu yine bir atışmaya dönüşmeden bunu durdurmalıydım.

"Daniel."

Dikkatini Jude'dan bana yöneltti.

"Tapmak'ta bir köstebeğinizin olduğunu biliyor muydun?"

Daniel şaşırdı. "Saçmalama."

"Iowa'daki şu oda var ya? Üzeri buranın kat planlarıyla kaplı bir çizim tahtası vardı ve planların üzerinde de kimin nerede yaşadığına dair notlar. Duvarlar da Refaim fotoğraflarıyla kaplıydı..."

"Kimin fotoğrafları?"

"Sen, ben, Jude, Rafa, Mya, Nathaniel... Herkes hâlâ bir aradayken çekilmiş fotoğraflar. Rafa fotoğraflarda herkesin olduğunu doğruladı. O demir odayı inşa eden kadın burada hiç bulunmamış birine göre Tapınak hakkında çok fazla şey biliyor."

"Bundan dün bahsetmemiştin."

"Fırsatım olmadı."

"O kadınlarla iletişimi olan tek kişi arkadaşın Jason."

Başımı iki yana salladım. "Bu kişi yıllar boyunca bilgisayarlara, telefonlara ve fotoğraf albümlerine erişim imkânı olan biri. Bizim gördüğümüz o güvenlik kamerası fotoğraflarının çekilebilmesi için Refaimlilerin ne zaman nerede olacağını bilen biri olması gerekiyor. Nathaniel'ın nerede uyuduğunu bile biliyorlar, Daniel."

"Buradaki hiç kimse Nathaniel'a ihanet etmez."

"Harika. Öyleyse hiç düşünme. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya devam et. Ya da gidip bu köstebeğin kim olduğunu bilen tek kişiyle konuşabilirsin. Misafirinizle."

Daniel yavaşça nefes alıp daha da yavaşça verdi. Gözlerimde bir şeyler aradı. Ve sonra tek kelime etmeden yürüyüp gitti.

LAMALAR HAKKINDAKİ ŞU ŞEYİ DUYDUN MU?

Kütüphanenin öte ucundaki kapı arkasından kapandı ve Daisy'nin gözleri Dışlanmışlar'ın üzerinde gezindi.

"Sıradaki dâhice hamleniz nedir?"

Jones bir masanın kenarına oturup beresini düzeltti. "Şey, öncelikle Daniel'ı üzdük diye ah vah edeceğiz." Cevap versin diye durakladı ama cevap gelmedi. "Ve sonra da oyun odası sınırlarımızın dışında değilse Beşler'in bir karar vermesini beklerken kendimizi eğlendirebiliriz."

Onayladıklarını bildirenler ve birkaç da başını sallayan oldu. Zak, Jude'u kenara çekti ve ikisi benim duyamayacağım kadar sessiz bir şekilde kısa bir sohbet ettiler. Sonra Zak kayboldu.

Daisy Jude'a kaşlarını kaldırdı. "Nereye gitti o?"

"Pan Beachli oğlanlara bakmaya." Jude bana bakmıyordu ve bu da beni rahatsız etmişti.

Ez koluma dokundu. "Bizimle bilardo oynamaya geliyor musun?"

"Aslında," dedi Daisy, "eski eşyalarını görmek istersen şimdi muhtemelen tam zamanı."

Ah. Düşüncesi bile ciğerlerimdeki tüm havanın boşalmasına neden oldu. Eski hayatımın kanıtlarını görmek istiyor muydum? Yutkunup Jude'a baktım. "Sen de gelir misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki geliyorum."

Fayans döşeli bir antreden geçtikten sonra çeşmeli meydandan daha küçük, daha bakımlı olan başka bir meydana girdik: biçilmiş çimler, budanmış çalılar, duvarlar boyunca cilalı ahşap banklar. Şimdi burada ayaz daha güçlü, daha yoğundu. Rüzgâr dinmişti ve hafif bir yağmur çiseliyordu. O kadar ince ince yağıyordu ki hiç ses yapmıyordu. Jude yakınımda yürüdüğünden omuzlarımız arada birbirine çarpıyordu. Zak'in nereye gittiğini sormak istiyordum ama cevaptan hoşlanmama ihtimalime karşı Daisy'nin önünde soramazdım.

"Daniel benden pek hoşlanmıyor gibi," dedi Jude, kemerli yoldan geçerken.

Daisy kısa bir kahkaha attı. "Hoşlanmıyor kelimesi az kalır. Sen son yüz otuz dokuz yıldır onun bir numaralı rakibiydin."

"Neyin rekabeti bu?"

"Refaim'in kalplerini ve akıllarını kazanmanın. Ve sen kazanıyordun, ta ki istediğini elde edemeyince evden kaçıp gidene kadar."

Jude'un kendisini suçlu hissettiğini görebiliyordum. Daisy de görmüş olmalıydı ki bir parça yumuşadı. "Mya olmasaydı Nathaniel'a bir Başmelek çağırması için meydan okumazdın asla. Ortalığı o karıştırdı."

Tatsız bir şekilde gülümsedi. "Kendi başıma da gayet güzel ortalığı karıştırabiliyormuşum sanırım."

Yıpranmış bir kapıya kadar sessizlik içerisinde yürüdük. İçeride, ufak bir uçak hangarının boyutunda, iyi ışıklandırılmış bir garaj vardı. Beton zemin üzerinde, duvar

kenarına yarım düzine araba sıralanmıştı. Çoğu en az on yıllıktı. Ortalık motor yağı ve pas kokuyordu.

"Bunları kim kullanıyor?" diye sordu Jude.

"Çoğunlukla keşişler."

Uzak bir köşede üzeri örtülü daha küçük bir nesne fark ettim. "Şuradaki Rafa'nın motoru mu?" diye sordum.

Daisy bana yandan bir bakış attı. "Binmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

"Asla."

Ona ilk Jude ulaştı ve üzerini açıp alçak sesle bir ıslık çaldı. İnce, parlak ve ölümcüldü. Jude parmaklarını gidonda gezdirirken ben de kendimi ona uzanırken buldum. Gümüş deponun yan tarafında köpekbalığı solungaçları gibi çıkıntılar vardı. Rafa'ya ait olmasa motosiklet hiç umurumda olmazdı. Onun hakkında çok az şey biliyordum. Neden Patmos'taki odasına bakıp daha çok eşyasını görmemiştim? Bir an için nefes alamadım. *Tanrım, lütfen hayatta kalsın.*

"Vay canına," dedi Jude. "Bu ne, biliyor musun?"

"Ölüm dileği mi?" dedi Daisy.

"Bu bir Kawasaki Ninja ZX-11. Gezegendeki en hızlı yol motosikleti. En azından birkaç yıl öncesine kadar öyleydi." Motoru incelemek için çömeldi. "On bir saniyede yarım kilometre yapar."

"Ne zamandan beri motosiklet uzmanı oldun?"

Jude deri selenin üzerinden bana baktı. "Ben hep..." Durdu, kaşlarını çattı. "Hıı." Ayağa kalkıp kenara çekildi. Daisy motosikletin üzerini tekrar örttü.

"Motosikletleri seversin sen," dedi Jude'a. "Sen ve Rafa hıza dair her şeye takıntılıydınız."

Örtünün üzerinden gidona dokundu. "Sence ben..."

"Benim gözetimimde olmaz." Garajın diğer tarafına gidip bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Bir taraftan eski

versiyonumun geride ne bıraktığını öğrenme merakı, bir taraftan da bunun eskiden kim olduğuma dair neler söyleyebileceğinin endişesiyle tereddüt ettim.

Daisy dar bir depoda bekliyordu. Raflardan yarım düzine kadar kutuyu çekip yere koydu. Biri zaten açıktı. Şallar, bereler ve kazaklar, birisi giysi bulmak için içini karıştırmış gibi kutunun kenarından sarkıyordu ki zaten öyle olmuştu. Bu hafta içinde iki kez. Son gelenin Daisy olduğu aşikârdı; Daniel giysileri asla böyle dağınık bırakmazdı.

Soğuk betona oturdum ve diğer kutuları birer birer açıp eşyaları yerde etrafıma dağıttım. Bu başka birinin zaman kapsülünü izinsiz açmak gibiydi. Üç kutu kitap doluydu. Birincisinde biyografiler vardı: Aung San Suu Kyi, Nelson Mandela, Che Guevara, Gandhi. İkincisinde silah ve savaş sanatları kılavuzları, asırlar boyu birebir dövüş, geleneksel katana nasıl bilenir kitapları, üçüncüsünde okuyamadığım dillerde romanlar ve Avrupa'daki en iyi espresso içilecek yirmi beş yere dair İngilizce bir rehber. Diğer bir kutuda, gerçek kehribardan yapılmışa benzeyen bir kâğıt ağırlığı, muhtemelen otantik olan küçük bir Grek vazosu, tespih, bir buğday paketi, haritalar ve Monterosso fotoğrafları. Başka bir tanesi de tıka basa ayakkabılarla doluydu. Asker postalları, yürüyüş botları, koşu ayakkabıları ve rahat yürüyüş ayakkabıları.

Uzaktan yakından feminen olan hiçbir şey yoktu. Maggie bunları görmeliydi; moda anlayışımı bayağı açıklıyordu bunlar.

Jude başka bir kutuyu karıştırıyordu. "Bu ne be?" Eski püskü, el yapımı bir oyuncak köpek çıkardı. İçinin dolgu maddeleri kulaklarının arasından çıkıyordu.

Daisy gülümsedi, bıkkınlığı o an için gitmişti. "Çocukken hepimizde bir tane vardı. Sen seninkini sakladın." Elini uzatıp uzun kulaklı köpeğin başını okşadı. "Silahların cephanelikte."

Köpeği Jude'dan alıp alaycı sırıtışını görmezden geldim. "Ne tür silahlar?" diye sordum.

"Üç katana, bir düzine kadar bıçak, bir yay, bir sopa, gürz..."

"Gürz mü?"

"Bir ara Orta Çağ'a merak salmıştın. Üç eğitim kuklasının sonunu getirmiştin."

"Bilgisayarım var mıydı?"

Daisy başını salladı. "Laptop. Ne yapmaya gittiysen o zaman yanında götürmüşsün herhalde. Ben bunları toplarken burada yoktu. Ama bu vardı."

Henüz bakmadığım bir kutuyu karıştırdı ve bir fotoğraf albümü çıkardı. Dolgulu kapağı solmuş, spirali lekeli ve soyulmuştu. Isırabilirmiş gibi dikkatlice alıp yavaşça açtım.

İlk resim Jude'la benim bir kafede yan yana otururken çekilmiş yakın çekim bir fotoğrafımızdı. İkimiz de bronz tenliydik ve sırıtıyorduk. Bir kolunu boynuma atmış, boştaki eliyle bir kadeh şarap tutuyordu. Omzumun üzerinden kafasını uzatan bir eşek vardı ve birinin hasır şapkasının ucu görünüyordu. Başımda püsküllleri omuzlarıma kadar sarkan, kırmızı, mavi ve yeşil renkte örgü bere vardı. Fotoğraf plastik bir koruyucunun altına sıkıştırılmıştı.

"Şuna bak," dedi Jude yumuşak bir sesle. "Peru'ya gitmişiz." Beni dürttü. "Chullo'yu da takmışsın."

Birbirimize gülümsedik. Bu fotoğrafta derinden teselli edici bir şey vardı. Hatırladığımız her şey tamamen yalan değilmiş.

"Sayfayı çevir."

Çevirdim ve kalbim tekledi.

Rafa. Ve ben. İkimiz de siyah atlet ve eşofman giymişiz. Ellerimiz dizlerimizde, iki büklüm olmuş nefesleniyoruz. Beni görebilmek için başını kaldırmış, muzaffer bir edayla sırıtıyor. Bu ifadeyi biliyordum: Beni bir koşu yarışı veya bir tür kuvvet ya da beceri testinde yenmiş olmalıydı.

Bu beni Pan Beach'e geri götürdü, kumsaldaki yarışımıza. Rafa'nın başı çekişi, beni yenmek için kendisini zorlayışı. Benim nefeslenip sonra ona sarılıp tişörtünü yukarı sıyırırken kendimden geçişim. Göğsüme vuran çarpıntı arzudan çok daha keskindi.

Sayfayı çevirdim, sonra bir sayfa daha. Jude'un bir sürü fotoğrafı vardı. Piramitlerin önünde, antik harabelerin önünde, koskoca ağaçların önünde ama çoğu da kafelerde veya barlarda üzeri yiyecek dolu bir masada kameraya sırıtırken çekilmişti. Ve hemen hemen hepsinde Rafa ya kafasını çerçeveye sokuyor ya da Jude'un arkasından komik surat yapıyordu.

İşte, sürekli duyduğum şeyin kanıtı: Rafa, Jude ve ben ayrılmaz üçlüymüşüz. Bir takım. Ne olmuştu da bunu değiştirmişti? Şu diğer versiyonuma onlar yerine Tapınak'ı tercih ettirmişti?

Rafa Tapınak'ı terk ettiğinde ona ne kadar kızmışsam da, onun canını yakmayı ne kadar çok istemişsem de bu, fotoğrafları yok etmeye yetmemiş. Hepsi solmuş ve eski tür fotoğraf kâğıdına basılmıştı. Albümün durumuna bakılırsa, dijital çağdan on veya yirmi yıl öncesine aitti.

"Bu..." Jude bitiremedi. Söylenecek söz yoktu.

Devam ettik.

Yine fotoğraflar: Ez ve Zak, Daisy, Micah, Jones. Hatta Malachi ve Taya. Bir zamanlar onların da hayatımın bir parçası olduğuna dair bir hatırlatma. Fotoğraflar muhtemelen Kapı Bekçileri'nin izini sürüp onlarla savaşmaya ara verdiğimiz zamanlarda çekilmişti. Ez'in yara izsiz bir fotoğrafı vardı. Bir ağaç gövdesinin önünde kollarını iki yana öyle genişçe açmıştı ki kareye sığmıyordu. Bir fotoğrafta da yıkık dökük bir taş duvarın önünde Malachi, Micah'nın boynuna sarılmıştı, ikisi de gülüyordu.

Ve işte antrenman giysisi içinde Daniel. Refaim'in stan-

dart siyah atlet ve eşofmanı. Onu ilk kez yakalı gömlek dışında bir şey giyerken görüyordum ve bu kadar kaslı olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Yanında sallanan katanası, terden ıslanıp geriye atılmış saçıyla kameraya gülümsüyordu.

"Kılıç kullanmada iyi mi?" diye sordu Jude.

"Bayağı iyi." Dağdaki o ilk gecede onun ve Rafa'nın Bel'e karşı nasıl takım olarak savaştıklarını hatırladım. Birbirleriyle didişmek yerine omuz omuza dövüşürken nasıl çabucak uyum yakalamışlardı.

Daisy kutuyu karıştırmaya devam ediyordu. "Bir de bu var." Deri kaplı bir defter uzattı.

"Günlük mü tutuyordum?" *Derin, özel düşüncelerimi yazıp sonra da Tapınak'taki herkes okusun diye burada bırakacak kadar saf olduğumu söyleme lütfen.*

Güldü. "Sen günlük tutacak türden bir kız değildin. Bu daha çok bir özlü söz, çeşitli bilgiler ve birkaç kısa hikâyeden oluşan bir koleksiyon. El yazısı yazmayı severdin; nedenini sorma."

Yumuşak deriden bir kap defterin etrafını sarıyordu ve uzun bir sicim parçasıyla tutturulmuştu. Dikkatle çözdüm ve geri dönüşüm kâğıtlarından yapılmış sayfaları açtım. Sayfalar karalama resimler, kargacık burgacık el yazımla yazılmış çeşitli listeler ve cümlelerle kaplıydı. Okumaya vaktim yetmeyecek kadar sayfa süren en sevdiğim romanlar kataloğu. Turin'deki bir *Kuru Gürültü* prodüksiyonunun tanıtım broşürü. Prag'daki bir sürrealist serginin ve Japonya'daki bir taiko davul okulunun kartpostalları. Kılıçlar ve gürzlerden başka şeylere de ilgimin olduğunu bilmek güzeldi.

Sayfaları çevire çevire ilk kısa hikâyemi buldum. Başlığı *On iki Kızgın Lama*'ydı ve "Sırt çantamı asla iki kez aynı şekilde toplamam," diye başlıyordu.

Daisy'ye baktım. "Bunları okudun mu?"

Başını eğdi ve düz, kızıl saçları yüzüne düştü. "Ancak sen gittikten sonra. Öldüğünü sanmıştım..."

"Ben hiç sırt çantasıyla seyahate çıktım mı?"

"Tabii ki hayır. Normal biri gibi kaçıp dünyayı gezmeye gitmekle tehdit ederdin ama bunun asla olacağı yoktu."

Jude'la uzunca bakıştık.

"Benim bu hikâyelerden haberim var mıydı?" diye sordu Jude.

Daisy bir omzunu silkti. "Bunları okumaya izni olan tek kişi sendin."

Garajda ayak sesleri yankılandı. Donup kaldım ve sonra albümü en yakındaki kutuya tıktım. Eski hayatım ortalığa serilmişken kendimi ifşa olmuş gibi hissediyordum. Tenim karıncalanmaya başladıktan bir saniye sonra Nathaniel depoya girdi. Üçümüz birden ayağa fırladık.

"Desdemona."

Daisy yüzünü buruşturdu.

"Gabriella ve Judah'yla konuşmak istiyorum."

"Tabii ki." Kotundaki tozları silkeledi.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Desdemona?"

Omuz silkti. "Desdemona, Desi, Daisy..." Ayağıyla kitap yığınına dokundu. "Bunları sen toplarsın değil mi?"

Başımla onaylar onaylamaz yok oldu. Defteri arkama ittim. Bana bir şeyi hatırlatıyordu... Demir odadaki günlük. Mya'daydı ve hâlâ ne anlama geldiğini bilmiyorduk.

"Oturabilir miyim?" Nathaniel kutulara ve betona işaret etti. Cevap beklemeden sırtı dümdüz, mükemmelen dengeli bir şekilde çömelip oturdu. Üzerinde kot pantolon ve soluk mavi polo yaka kazak vardı.

"Yapacak daha önemli bir şeyin yok muydu?" diye sordum.

"Beşler bensiz bir dakika idare edebilirler. İkinizi görmek istedim." Bir kitap alıp birkaç sayfasını çevirdi. Kapağını göremiyordum. "Bu eşyaları görmek hafızalarınıza yardımcı oldu mu?"

Duraksadım. Daisy beni buraya hafızamı canlandırmak için mi getirmişti? Bu bir emir miydi? Nathaniel'ın şu anda bizi otopark vakasından dolayı haşlamamasının sebebi bu olabilirdi: Hafızamızı canlandırmak daha önemliydi.

"Hayır Nathaniel, başımı suyun altında tutmak veya beni bir cehennem canavarıyla ölüm maçına sokmak gibi bu da işe yaramadı."

Attığım taşı görmezden geldi. "Kayıp Refaimliden haber var mı?"

"Buraya gelecek." En azından ben öyle umuyordum.

Nathaniel'ın dikkati en yakınındaki kutudan sarkan peluş köpeğe kaydı. Kitabı bırakıp köpeğin başına neredeyse sevgiyle dokundu.

"Çiftlik evi hakkında bir karara vardınız mı?"

Gözleri bana çevrildi. O buz gibi, parıldayan gözler. Kapı Bekçileri'nin gözleri kadar huzursuz edici değillerdi ama onlar kadar okunması zordu. "Virginia henüz faydalı bir bilgi vermedi."

"Aklını okuyamaz mısın?"

"Hayır, o bir insan."

Jude ile beni camın önünde görünce verdiği tepkiyi düşündüm. "Onu korkutuyorsun herhalde, yani demek istediğim..." Nathaniel'ı Düşmüşler'den biri olarak ifade etmeden kendimi durdurdum. Daniel'ın geçen haftaki tepkisine bakılırsa sanırım bu, Refaimlilerin onun yanındayken kullandıkları bir terim değildi.

"Virginia güçlü bir kadın. Mevcut durumuna bakılırsa beklediğimden daha güçlü. Bilgiyi benden saklamaya devam ediyor."

Jude raflara yaslanıp kolunu dizine koydu. "Senin bizden bilgi sakladığın gibi mi?"

Jude'la göz göze gelip bununla nereye varmaya çalıştığını kestirmeye çalıştım. Nathaniel de aynı şeyi tartıyora benziyordu.

"Geçmişte, benden mantıksız taleplerde bulunmuştun," dedi Nathaniel.

"Bir Başmelek'le konuşmayı istemek mantıksız mı?"

"Cennetin Sahipleri'ni çağıramazsın, Judah. Tanrı'yı çağıramayacağın gibi."

"Öyleyse onlarla nasıl iletişim kuruyorsun?"

Hafiften iç çekti ve şunu anladım: Jude'la bu konuşmayı ilk kez yapışı değildi bu. "Bu seni ilgilendirmez. Ama başka sorun varsa cevaplamaya çalışırım."

Birbirlerini dikkatle izliyorlardı. Jude parmaklarını betona vuruyordu. "Konseyde kaç Başmelek var?"

"Sayılamayacak kadar."

"Semyaza'nın yeri ne?"

"Semyaza konseyin komutanlarından biriydi."

"Ya sen?"

"Onun komutasında hizmet eden iki yüz savaşçıdan biriydim." Bu kelimelerde bir sızı vardı, özlem ve pişmanlığın yansımaları.

"O ve diğerleri ilk düştüklerinde neden onların peşinden gittin?"

Sorunun patavatsızlığı karşısında irkildim. Nathaniel'ın bakışları kararadı. "Özgür iradeyi özgürlük zannettim."

"Hepiniz cehennemden firar ettiğinizde bu yüzden mi aynı şeyi tekrarlamadın?"

"Semyaza..." Durup cevabını gözden geçirdi. "Hapiste geçirdiğim zamanın boşa gitmediğini konseye kanıtlamak için Semyaza ve kardeşlerimle tüm bağlarımı kopardım. Yerimi bildiğimi, güvenlerine yeniden layık olduğumu kanıtlamak için."

"Pişman mısın?"

"Hayır."

"Ama yine de cennetten dışlananlardansın." Jude bu ifadeyi kasten kullanmış gibiydi.

"Çünkü kardeşlerimi adalete teslim etme, yargılanmak üzere konseye teslim etme sorumluluğumu henüz yerine getirmiş değilim."

Bunu ilk kez doğrudan Nathaniel'dan duyuyorduk.

"İblislerin girmesini engelleyen korumalardan bahsetmiştin," diye sordum. "Nasıl çalışıyorlar?"

Nathaniel tereddüt etti. "Benim kanımda yazılı kutsal bir bağ ile bağlılar."

Melek kanıyla lekelenmiş antik kum taşı geldi gözümün önüne.

"Keşişler buraya sığınmamı kabul ettiklerinde, bu tapınağın her bir köşe taşını meleklerin dilinde bu bağ ile bağladım. O bağ keşişlerin de duasıyla mühürlendi. Taşlar kanımı emdi. Fedakârlığımın kabulünün işaretiydi bu. Şimdi bu manastır, altındaki topraktan üzerindeki göğe kadar, sonsuza dek takdis edilmiş durumda. Cennet ve cehennem arasındaki nihai savaşa kadar hiçbir iblis benim rızam olmadan buraya giremez."

"Refaim'e neden bundan bahsetmedin?" diye sordum.

"Burada kendi istekleriyle, özgür iradeleriyle bulunmalarını istedim, güvende oldukları tek yer burası olduğu için değil. Kutsal koruma onların sadakatlerinin bir ödülüydü."

"Beşler biliyor muydu?"

"Beşler Konsey'i diğerlerine rehberlik etmek için var, onlardan sır saklamak için değil. Refaim'den iki farklı sınıf yaratmak gibi bir niyetim hiçbir zaman olmadı. Konsey üyeliğinin akışkan olmasının nedeni budur."

"Ama yine de Rephaim ikiye ayrıldı."

Jude, Düşmüş meleği okuyamadığım bir ifadeyle izliyordu. "Bu, Iowa'daki demir odanın yapımında kan kullanıldığı anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"O oda aklımı karıştırdı. Gabriella ve Rafael içeri girebildiler ve ancak oda mühürlendikten sonra hapsedilmiş oldular. Bu tür bir şey kan korumasını anımsatıyor ama benim aşina olduğum türden değil."

"Saçmalık," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. Onun için aşırı bir ifadeydi bu. "Beni sorguluyor musun, Gabriella?"

"Virginia ve kızını yer değiştirmeye zorlanmaktan koruyan bir tılsımın varlığından haberin vardı. Daniel'a onu aramasını söyledin."

"Bu akıllıca bir tahmindi."

"Böyle bir şeyi nasıl tahmin edebilirsin? Buradaki korumanın kan ve taşlarla ilgili olduğunu söyledin. Neden onların korumasının demirden geldiğini varsayasın ki?"

Elindeki kitabı kutuya, diğerlerinin yanına koydu. "Bana odanın demirden yapıldığını sen söyledin."

"Nathaniel."

Parıldayan gözleri tekrar bana çevrildi. "Kütüphanemde demirin meziyetlerini listeleyen antik bir yazma var. Bu meziyetlerden biri duaları ve kutsamaları emerek içinde tutmak."

"Nasıl çalışıyor bu?"

Bir duraksama. "Odadaki gravürlere bakabilir miyim?"

Telefonumu ona uzattım ve duvarın bir köşesinden diğerine uzanan koca kanatların resmine otuz saniye kadar dikkatle baktı. İçime bir şey oturur gibi oldu. "Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu sembolü daha önce demir bir duvarın üzerinde hiç görmemiştim."

"Ama daha önce gördün."

Dikkatini sol tarafımdaki bir şeye odakladı. Cevap vermedi.

"Rafa ve Taya bu sembolle hapsedildi. Son yüz kırk yıldır kaç sır sakladığın umurumda değil. Bunun ne anlama geldiğini bilmemiz gerek."

Jude veya bana hiç bakmadan ayağa kalkıp garajı kontrol etti. Kapıyı kapattı. Jude ve ben ayağa kalkıp birbirimize baktık. Onu fazla zorlamıştım.

Nathaniel yavaşça döndü. Sükûnet maskesi yüzünden düşmüştü. Kararsızdı. Huzursuz. "Bu sembolü daha önce gördüm." Tekrar inceledi. Sanki başka yerlere gitmişti.

"Nerede?"

"Cennette."

Ona bakıp kaldım. Nefes almayı unutmuştum.

"Bu semboller biz dışlanmadan önce bizi, Semyaza ve İki Yüzler'i bağlamak için havaya çizilmişlerdi."

HEP KAN

Ağzımı açtım. Sözcükler beni yarı yolda bıraktı. Tekrar denedim.

"Bu ne demek oluyor?"

Nathaniel, Jude ile benim orada olduğumuzu unutmuş gibi irkildi. Telefonumu bana verip kapıya gitti. Açtı, sırtı bize dönük şekilde tekrar kapattı. Ürperdim. Afallamıştı. Bu iyi olamazdı. Kazağı gergin omuzlarında esnemişti. Bir an Bel'in önünde açılan koca kanatlarını, beyaz-mavi ışığın önünde iblislerin nasıl korkuyla sindiklerini hatırladım. Aklım kaçmamak için tutunmaya çalıştı.

"Yani..." dedi Jude, "Iowa'daki bu kadınlar en son cennette görülen bir sembolün aynısını yaptılar?" Başparmağıyla metal rafa vuruyordu.

Ben hâlâ Nathaniel'a bakıyordum. Belki de o aile gerçekten Tanrı'dan vahiy almıştı. Belki de biz melezler gerçekten iğrenç yaratıklardık ve bu kadınlara bizi hapsetmenin bir yolunu bulmaları için kutsal bir görev verilmişti. Ama sonra? Bizi öldürecekler miydi? Bizi yok etmek üzere daha güçlü birine mi teslim edeceklerdi? Bu düşünceler beni çıldırtmadan zihnimi durdurdum.

"O oda seni tutabilir mi?" diye sordum Nathaniel'a.

Başını iki yana salladı. "Bunun için bir Başmelek'in kanı gerekirdi. Öyle bir koruma alanı kan bağı olmadan bu âlemde işe yaramaz."

"Peki ya iblisleri?"

"Melek kanı olmadan onlarda da işe yaramaz."

"Bu mümkün mü..."

"Hayır. Melekler Konseyi üyelerinin Düşmüşler bulunmadığı sürece dünyada kan dökme yetkileri yok. Ve Düşmüşler için dünyada bir hapishane inşa etmelerinin bir gereği de yok: Konsey ne zaman ve nerede isterse kendi hapishanelerini yaratabilirler. Ve iblisler için de bir hapishaneye ihtiyaçları yok. Zaten cehennem var."

Jude rafa vurmayı kesti. "Yani bu tuzak büyük ihtimalle sadece Refaimlilerde işe yarıyor? Bu, bir Refaimliyi hapsetmek için bir Refaimli kanı gerektiği anlamına mı geliyor?"

Bir vızıltı oldu. Nathaniel bir telefon çıkardı. Tabii ki bir telefonu olacaktı. Ve ekrana baktı. Dudaklarını bastırdı. "Teşekkürler Gabriella... Judah..." Her birimize başıyla işaret etti.

"Bekle..."

Ama Nathaniel gitmişti bile. Yer değiştirmişti.

"Kahretsin." Jude avucuyla duvara vurdu. "Bunu yapmalarından nefret ediyorum."

Rafların dibine çöktüm. Çelik sırtıma battı. "Bir de tartışmanın ortasındayken yaptıkları zaman gör. Kafan patlayacak gibi oluyor."

"Rafa mı?"

"Bu konuda ustadır." Göğsümde tanıdık bir sıkışma hissettim. Şu an onunla tartışmak için neler vermezdim.

Eski hayatımın kalıntılarını kutulara doldurmaya geri döndük. Defteri, benim defterimi aldım ve tekrar sayfaları karıştırdım. *Bungee* kelimesi gözüme ilişti. Kısa hikâyeyi

gözden geçirdim. Bir an için başım döndü ve sayfadaki mürekkepler birbirine girdi. Jude kapatmaya çalıştığı kutuyla uğraşmayı bıraktı.

"Ne oldu?"

Kelimeleri toparlayabilmek için bekledim. "İsviçre'de teleferikten atlamakla ilgili bir hikâye."

"Göstersene." Ona verdim, parmaklarım uyuşmuştu. Birkaç sayfaya göz attı. "Bu Cinque Terra hakkında..." O okumaya devam ederken ben nefesimi tuttum. "Bu da Londra'daki birkaç sırt çantalı hakkında." Sayfa sayfa devam etti. Nihayet başını kaldırıp baktı. "Gaby, bu bizim seyahatimizin tamamı." Defteri kapatıp bana geri verdi. "En azından artık anılarımızın nereden geldiğini biliyoruz."

"Jude..."

"Daisy'nin dediğini duydun. Bu hikâyeleri okumasına izin verdiğin tek kişi benmişim." Sesi titriyordu ve bana bakmıyordu.

"Yine de bunu bize kimin neden yaptığını açıklamıyor."

My Hero şarkısının açılış davulu çalmaya başlayıp düşüncemi yarıda kesti. Telefonu açtım. "Mags?"

"Gaby, kütüphanedeyiz. Gelmen gerek, hemen." Telaş içindeydi. Konsantre olmak için gözlerimi kapattım.

"Kütüphane mi... Buradaki mi?"

"Lütfen Gaby. Yalnız değiliz."

IŞIKTAN KÖR OLMAK

Koştuk.

Ortalıkta Daisy'den eser yoktu, biz de geldiğimiz yönden geriye koştuk. Botlarımız döşeme üstünde takırdıyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. *Kütüphanede ne yapıyorlar? Dani yanlarında mı? Başka kim var?* Telaş kollarımı ve dizlerimi itiyordu. Ciğerlerim yanıyordu. *İşte kapı... Hay aksi, kütüphane burasıydı, değil mi?*

"Gabe!" Seslenen Daisy'ydi, arkamızda bir yerdeydi. Koşmaya devam ettik.

Jude ve ben kapıya birlikte çarpıp sütunlu girişten hızla geçip kütüphaneye fırladık.

Of hassiktir.

Jason'ın sırtı bize dönük şekilde Nathaniel, Daniel ve Calista'yla karşı karşıyaydı. Omuzlarına kadar olan bukleleri yer değiştirmenin etkisiyle hâlâ darmadağındı. Calista'nın onunla arası bir metre ya vardı ya yoktu. Dikkati Jason'ın arkasında kitaplıklara dayanmış olan kadın ve çocuktaydı. İnce kemikli kız çocuğunun rengi bembeyazdı. Sarı bukleleri yeni yıkanmış gibi ıslaktı ve omuzlarını

geçiyordu. Annesi odadaki herkesten daha kısaydı. Siyah saçları kısa, pratik bir model kesilmişti. Yüzünde makyaj yoktu. Genişçe bir örgü kazak, tayt ve bot giyiyordu.

Ve Maggie.

Her yer değiştirmeden sonra olduğu gibi solgundu. Ona Nathaniel'dan bahsetmiştim ama yine de buna hazırlıklı değildi. Beni görünce rahatlayarak gözlerini kapattı. Kalbim sızıyla çarptı.

"Neler oluyor?" diye sorup herkesin dikkatini üzerime çektim. Burada hava daha soğuk, küf daha ağırdı.

"Arkadaşın davetsiz misafirler getirmiş," dedi Calista. "Ve çocuk Refaim'i görebildiğini söylüyor."

"Gabe!"

Dani annesinden kurtulup bana koştu. Maria onu tutmaya çalıştı ama Dani çok hızlıydı. Kolunu belime dolayıp başını göğsüme gömdü. Donup kaldım. Maria afalladı. Kütüphane sessizliğe gömüldü. Bana sarılan küçük, çelimsiz yabancı armut ve bal kokuyordu. Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. Pembe parkası hışırdadı.

Kapı açıldı ve Daisy telaşla içeri girdi. "Ne olu..." Bana sarılan Dani'yi görünce afalladı.

"Daisy," dedi Daniel. "Kapıyı kolla. Başka kimse içeri ayak basmasın. Daisy."

Daisy tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Suçlar gibi değil... Kafası karışık. Daniel'ın konuştuğunu fark etti ve nihayet başını sallayıp kapıya yöneldi. Kapı arkasından kapandı.

"Bu çocuğu tanıyor musun?" diye sordu Daniel.

Onu duymazlıktan gelip başımı Dani'ye yaklaştırdım. "İyi misin?"

Jason'ınkinden bile daha açık renk olan buklelerinin arasından bana baktı. Gözleri hayret verici derecede maviydi. Başını aşağı yukarı salladı. "Annem gelmek istemedi

ama ben mecbur olduğumuzu söyledim." Amerikan aksanı vardı, hafiften yukarı New York aksanı. Jude'a gergin bir şekilde gülümsedi.

"Gabe, Daniel'a cevap ver," dedi Calista.

Ne diyecektim ben? "Bir dakika izin verin."

Ama Calista bekleme havasında değildi. Bir Jude'a bir bana baktı; aradaki mesafeyi ölçüyormuş gibi gözlerini kıstı. Saldırdı. Dani'yi Jude'a itip Calista'yı yan tarafımla durdurdum. Kendine gelip yumruk salladı. Eğilip karnına yumruk attım ve sonra dirseğimle başının yanına vurdum. Yana doğru yalpaladı ve kalçasına sıkı bir tekme attım. Düşerken bir sandalyeye tutundu ama sandalye tekerlekli olduğundan düşüşünü hızlandırmaktan başka bir işe yaramadı. Düşerken bacağı büküldü ve eşofmanı yukarı sıyrıldı. Bir şey gördüm. Mat gri, metalik. Tamamen yanlış. Ve sonra Daniel beni kenara itti. Ben dengemi sağlayana kadar, Jude Daniel'ı kitaplığa yapıştırıp boğazına sarılmıştı bile.

"Kardeşime bir daha dokunmaman konusunda seni uyarmıştım," dedi Jude.

Daniel dirseğini Jude'a savurdu. Jude bloke edip Daniel'ın boğazından tutmaya devam etti. Birbirlerine dik dik baktılar.

"Rahat durun!" Calista ayağa kalkmıştı, gözleri öfkeyle yanıyordu. Onunla Jude ve Daniel'ın arasına girdim. Dani annesinin yanına dönmüştü. Maria'nın gözleri kocaman açılmıştı, zor nefes alıyordu. Kollarıyla kızını sıkıca sarmıştı. Jason kollarını koruyucu bir şekilde açmış, onların ve Maggie'nin önünde duruyordu.

"Önce sen." Jude Daniel'in üzerine abandı. Daniel yer değiştirebilirdi ama yapmıyordu. Gurur mu?

"Judah," dedi Nathaniel. "Bu çocuğun burada kalmasını umuyorsan öncelikle testten geçmeli. İblis âleminin etkisi altında olabilir."

Yüreğim ağzımda bir vaziyette Dani'ye göz attım. "Koruma alanından geçtiğine göre biliyorsun ki..."

Bitiremedim çünkü beyaz-mavi bir ışık gözlerimi kör etmişti. Öyle parlaktı ki kapalı gözlerimi bile elimle örtmek zorunda kalmıştım. Bu şekilde bile göz kapaklarımdan içeri giriyordu. İstemsizce geri çekildim. Tuhaf bir ses oldu çarşaf silkelenir gibi. Yoksa o... O...

Yanımda Jude nefesini tuttu. "Hassiktir."

Işık, parmaklarımın arasından gözetleyebileceğim kadar hafifledi. Nathaniel'ın kanatları açılmış, ışık saçıyordu. Nefes kesiciydiler. Işıl ışıl. Devasa. Her bir tüyü mükemmeldi. Kanatlarının uçları kütüphanenin iki tarafındaki kitaplıklara değiyordu. Neredeyse demir odadaki sembol gibi, tek fark o kanatların bir Düşmüş meleğe ait olmamasıydı. Gözlerimi Dani ve Maria'yı kontrol etmek için bile Nathaniel'dan alamıyordum. Kanatlarını daha önce de görmüştüm. Dağda Kapı Bekçileri'ni geri püskürttüğü zaman kör edici bir an kadar ama böyle yakından değildi.

Işık soldu ama kanatlar açık kaldı. Jude'un dikkati öyle dağılmıştı ki Daniel'ın boğazını bıraktı. Daniel onu itip geçti, gömleğini düzeltti ve Nathaniel'ın yanına gitti. Ancak o zaman Jason'ın Maggie'yi köşeye itip vücudunu ona siper ettiğini görebildim.

"Bu olağanüstü," dedi Nathaniel. "Bu çocuk huzurumda olmayı hak ediyor. Annesi de öyle."

Sözlerinin ehemmiyetini kavramam biraz zaman aldı ve kavrayınca göğsüme bir tekme yemiş gibi oldum. "Seni pislik."

"Gabe," diye çıkıştı Daniel. "Sözlerine dikkat et."

"Bu onları öldürebilirdi, değil mi?"

Nathaniel hiç bozuntuya vermedi. "Tapınak'a kutsanmamış insanlar getirdiniz. Liyakatlerini test etmeyeceğimi mi sandınız?"

Nathaniel'ın gerçek görüntüsünü Dani ve Maria'ya göstereceği aklıma hiç gelmemişti. Muhtemelen Düşmüş melek soyundan geldikleri için hâlâ hayattalardı. Şimdi bu bağlantıdan şüpheleniyor muydu? Ve Jason bu kadar hızlı davranmasaydı Maggie'ye ne olacaktı? Hâlâ korumacı bir şekilde önünden ayrılmıyor, fısıldayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Arkadaşım güvende mi?" diye sordum. Sesimin titremesine engel olmak güçtü.

Nathaniel odada bir insan daha olduğunu unutmuş gibi Maggie'ye baktı. "Tabii ki."

Jason ona öfkeli bir bakış attıktan sonra Maggie'nin ayağa kalkmasına yardım etti. Titriyordu ve biraz sallanıyordu ama kendi başına ayakta durabildi. "Ben iyiyim."

Dani hâlâ Nathaniel'a bakıyordu. "Kanatların çok güzel," diye fısıldadı. "Çırpar mısın?"

"Bebeğim, hayır." Maria kızını sıkıca tuttu. Her bir kası kaskatı kesilmişti.

"Lütfen?" dedi Dani çekinerek.

Nathaniel'ın kaşları bir parça kalktı. Ve sonra kanatlarını çırptı, yavaşça. Bir kez, iki kez. Serin hava, kuru deri ve eski kâğıt kokusu yüzüme geldi. Rüzgâr saçımı alnımdan kaldırdı, raflardaki tozu ve örümcek ağlarını uçuşturdu. Ve sonra Nathaniel kanatlarını tamamen gözden kayboluncaya kadar arkasında katladı. Gözleri şimdi daha yavaş titreşiyordu.

Dani'nin gözleri kocaman açıldı. "Nereye gittiler?"

"Hâlâ buradalar. Ben bu boyutta nur içinde ortaya çıkarmadığım sürece başka bir boyuttalar." Acaba bu boyut, biz yer değiştirirken içine çekildiğimiz boyut gibi mi diye merak ettim.

Odadaki gerginlik bir nebze azalmıştı. Calista başına vurduğum yere dokundu. Gözlerim eşofmanının paçasına

gitti. Paçası yerine inmişti ama ben ne gördüğümü biliyordum: Derisinin ve ayak bileğinin olması gereken yerde bir titanyum protez vardı.

"Acımayı kes. Uzun zaman önce oldu."

"Nasıl?" Ben sormaya hakkımın olmadığını fark edemeden soru ağzımdan çıkıvermişti.

"Zarael." Calista sağ bacağının ortasına doğru bir kesme hareketi yaptı. "Kılıcını kemikten geçirdi. Kestiği kısmı ganimet olarak götürdü."

"Ama..." Kaşlarımı çattım. "Yer değiştirme?"

"Yer değiştirme organların yeniden çıkmasını sağlamaz." Ah.

"Mya bu kızı biliyor mu?" diye sordu Daniel.

"Hayır," dedim. "Başka kimse bilmiyor."

"Ya Rafa?"

"Evet, doğru. Ama sadece Jason'ın boğazını sıkıp ağzından zorla aldığı için."

Daniel kısa, umursamaz bir ses çıkardı. "Bir de bizim yöntemlerimizi eleştirirsin."

"Çocuğa hemen döneceğiz." Nathaniel, Jason'a doğru yürüdü.

Jason gerildi, Maggie'yi arkasına aldı.

"Şu an için senden bahsedelim. Ve bunca yıl neden benden saklandığından."

İTALYAN USULÜ SORGULAMA

Jason'ın boğazındaki nabız fırladı. Bu âna hazır değildi. Hayatını bir Düşmüş meleğin, teyzesini, benim annemi öldürdüğünü bilerek geçirdikten sonra Nathaniel'a hazır değildi. Iowa'daki kadınların propagandasını yıllarca dinledikten sonra. Geçen hafta burada bana olanları gördükten sonra. Düşmüşler'i duymuştu ama bugüne kadar birinin yakmında hiç bulunmamıştı.

"Bunun Tapınak'ımıza ilk ziyaretin olmadığını anlıyorum."

Jason kısa değildi ama yine de Nathaniel'a bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kalıyordu. "Geçen hafta burada olmayı istememiştim ve şu anda da kesinlikle istemiyorum."

Nathaniel biraz daha açıklamasını bekledi. Açıklamadı.

"Iowalı kadınlar seni bulmadan önce sen ne olduğunu biliyor muydun?"

Düşmüş meleğin sesi sakindi ama etrafındaki hava cereyan yüklüydü.

"Bir Düşmüş meleğin piçi olduğumu biliyordum."

"Nasıl?"

"Bir çocuk nasıl öğrenir? Köyümde annemin 'parlayan biri' tarafından baştan çıkarıldığıyla ilgili hikâyeler dolaşırdı. Dedikodudan ibaret sandığım kocakarı masalları. Ve sonra bir gün köye iki kuzenim geldi ve bana gerçeği anlattı, babamın bir Düşmüş melek olduğunu." Zekice bir yarı doğruydu bu.

"O kuzenler nereden biliyormuş?"

"Annelerimiz yakındı; birbirlerinden hiç sır saklamazlardı."

Nathaniel ağırlığını diğer bacağına verdi. Çok insani bir davranıştı bu. Huzursuz ya da şüpheli miydi?

"Peki annen sana ne anlattı?"

"Annem doğumda ölmüş. Beni büyükbabam büyüttü."

Yalan.

"Nerede?"

"Sidi Bou Said."

Yine yalan, kusursuzca söylenen bir yalan.

Nathaniel kaşlarını çattı. "Tunus'ta işaretler görülmemişti."

"İşaretler mi?" diye sordum. Kelimeler kitaplığın ikinci rafında bir yerlerde sessizce asılı kaldı.

"Beni her çocuğa Melekler Konseyi yönlendirdi."

"Bizi nerede bulacağını Başmelekler mi gösterdi?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Melekler Konseyi üyelerinin ona kadınları bulup katletmekte ve bebeklerini çalmakta yardım etmiş olduklarına inanmayı güç bulmuştum.

"Evet," dedi Nathaniel. "Gökyüzünden."

"Bakireden doğum gibi."

"Hiçbir şekilde bakireden doğum gibi değildi." İlk kez Nathaniel'ın sesi gözleri kadar soğuktu. Bir an durup kendisini toparladı. "Takımyıldızlar hilalle aynı hizaya gelerek bana Düşmüşler'in çocuklarının dünyaya geldiği köyleri ve şehirleri gösterdiler. Sembolün önemini anladığınıza eminim."

Saçımın altına uzanmamak için kendimi zor tuttum. Belki benim de ensemde yara izi yerine hâlâ o hilal olsaydı, kendimi daha çok Refaim gibi hissedebilirdim. Jude'un yara izine rağmen onun hilali hâlâ belirgindi. Şimdiye kadarki her şeyde olduğu gibi benden biraz daha fazla Refaimdi o.

Nathaniel rafların yanına gitti. Parmağını bir dizi kitapta gezdirdikten sonra çatlamış kahverengi deri kaplı ince bir kitap seçti ve tekrar Jason'a döndü.

"Gabriella ve Judah'yı nereden biliyorsun? Kaybolduklarını sana kim söyledi?"

"Virginia."

Bir yalan daha. Ama Dani, Jude ve benimle birlikte geçen sene gittiği yerden tek başına döndüğünde kendisinin de orada olduğunu Nathaniel'a söyleyecek değildi.

"Gabe ve Jude kaybolduğunda Virginia bunun Refaim'in günlerinin sayılı olduğuna dair bir işaret olduğunu söyledi. İkizleri yıllardır takip ediyormuş. Ailesinde, ikizlerin diğerlerimizden daha önemli olduğuna inanan ilk kişi o değildi."

Bu doğru muydu, yoksa Nathaniel'ı şaşırtmak için söylediği bir başka yalan mıydı? Ve bu doğruysa neden daha şimdi duyuyordum? Jason'la göz göze gelmeye çalıştım ama şu an bana doğru bakmıyordu.

"Virginia sana tuzaktan bahsetti mi?" diye sordu Nathaniel.

"Hayır."

"Tahminimce düşüncelerine ve anılarına girmeme izin vermeyeceksin?"

"Tahmininiz doğru."

Nathaniel uzun, düşünceli bir nefes aldı. Binlerce yıldır yaşıyordu. Bu dünyada ona sır olan hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Ama son hafta içerisinde, koruması altındaki

iki kişinin ölümden döndüğünü, melek soyundan geldiklerini hatırlamadıklarını, kendisi cehenneme gönderilmeden önce onu mahkûm etmek için kullanılan sembolleri kullanarak Refaim için bir tuzak inşa edecek bilgiye sahip bir ailenin varlığını ve yaklaşık yüz kırk yıldır kendisinden saklanarak yaşamayı başarmış başka bir yarı melek piçin olduğunu yeni öğrenmişti. Ve şimdi de Dani. Nathaniel göründüğü kadar sakin değildi. Olamazdı.

"Babanın kim olduğunu biliyor musun?"

Jason bu soruya hazırlıklı değildi. Bir an için kararlılığını yitirir gibi oldu ve bu sorunun cevabının onun için ne kadar önemli olduğunu anladım.

"Hayır. Sen biliyor musun?"

"Evlat, ben düne kadar senin var olduğunu bile bilmiyordum."

"Ama Düşmüşler'i biliyorsun. Semyaza'yı ve İki Yüzler'in her birini biliyorsun. Cennette onlarla birlikte hizmet ettin ve cehennemde onlarla birlikte azap çektin. Onların çocuklarında kimin kime ait olduğuna dair bir ipucu görüyorsundur?"

Jason'ın sözleri soğuk havadaki tüm oksijeni alıp götürdü. Çaktırmadan Daniel'e bakınca daha önce kimsenin bunu sormadığını anladım. Ama Daniel'ın yüzündeki gafil ifadeye bakılırsa o da bunu düşünmüştü.

Bekledik.

Nathaniel elindeki kitabı çevirdi. Sırtındaki altın harflerle yazılmış *Apokrif* kelimesini gördüm. Elindeki şey, Semyaza ve İki Yüzler'in ilk düşüşlerini nakleden Hanok'un Kitabı'nın da dahil olduğu bir koleksiyon muydu? Kütüphanedeki onca kitabın arasından, bu konuşma sırasında neden bunu seçmişti? Varlığımızın nedenine dair bir hatırlatmaya mı ihtiyacı vardı?

"Silah arkadaşlarımı kendim kadar iyi tanıyorum. Babanın kim olduğunu bilmen senin kaderini değiştirmeyecek. Onun kaderini de."

"Ama bilmeye hakkımız var."

"Sen Düşmüş bir meleğin piçisin. Hiçbir hakkın yok."

"Buna inanmıyorsun. Son yüz otuz dokuz yılını bu piçleri koruyarak, onlara haklar ve şiddet dolu bir kader *vererek* geçirdin."

Nathaniel'ın gözleri öyle bir parladı ki neredeyse tamamen beyaza döndüler. "Peki onlara ne tür bir kader vermemi yeğlerdin? Onları yeryüzünden sildirecek bir kader mi? Fedakârlık ve kayıp konusunda hiçbir şey bilmiyorsun sen. Hiçbir şey. Var olduğunuz için ayaklarıma kapanıp ağlamalısınız."

Jason derin bir nefes aldı. Ateşlediğinde Tapınak'ın temellerini yerle bir edecek kurşunları dolduruyordu. Kolundan tutup parmaklarımı bronz tenine batırdım. "Boş ver."

Öfkesini bana yöneltti.

"Şimdi olmaz," dedim o konuşmadan.

"Öyleyse ne zaman, Gaby?"

"Rafa ve Taya güvende oldukları zaman."

Jason'ın yanakları öfkeden kızarmış, boynu benek benek olmuştu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Öyle öfkeliydi ki. Nathaniel'dan hesap sormayı tüm hayatı boyunca beklemişti ama Tapınak şimdi dağılırsa Rafa'yı nasıl geri alacaktım?

"Lütfen," dedim. "Mags'i korkutuyorsun."

Ona bakınca nefesinin tıkandığını, ağzının endişeyle aşağı kıvrıldığını gördü. Jude da yaklaşmıştı. Benimle göz göze geldi. Jason'ın kendini kaybetmeye yakın olduğunu biliyordu.

"Dostum, *düşün*."

Nathaniel'ın gözleri normal buz mavisi haline dönmüştü çoktan ama parmakları apokrif koleksiyonu sımsıkı tutuyordu. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Jason yumruklarını sıktı; derin nefes alıyordu. Cevap vermedi.

"Gabriella?" Nathaniel beklentiyle bana baktı. Soğuk parmaklar yüreğimi kavradı. Biliyordu. Nathaniel, Jason'ın diğer Refaimlilerden farklı olduğunu, onların anlamadığı şeyleri anladığını biliyordu.

Jason nihayet bana baktı. Bakışlarımla ona sorun olmadığını, bunun da vaktinin geleceğini anlatmaya çalıştım. Birkaç saniye sonra yumruklarını gevşetti ve arkasına döndü. Maggie elini ellerinin içine aldı.

Sükûnetin içerisinde dışarıdaki meydandan anlaşılmaz sesler duydum. Geçtiğimiz kapılar kalındı. Dışarıda her kim varsa yüksek sesle konuşuyor ya da bağırıyordu. Daniel başını hafifçe çevirdi, o da anlamaya çalışıyor gibiydi. Kapıya bir şey çarptı. Sonra bir daha.

Jude'un gözleri gözlerime kilitlendi. "Kavga var gibi."

HERKES KUNG FU YAPIYORDU*

Meydan kaos içerisindeydi. Daha önce hiç bir arada görmediğim kadar Refaimli kaynıyordu: yumruklar, tekmeler, kör edici hızla boğuşmalar. Bağrışmalar, küfürler. Homurtular.

"Hay aksi," dedi Jude. "En azından silahlı değiller."

"İhtiyaçları yok ki."

Bir pencere kenarına zıplayıp kargaşayı gözden geçirdik. Ez ve Zak ile Daisy ve Micah'yı gördüm. Neyse ki birbirleriyle dövüşmüyorlardı. Jones, Seth, Malachi. Hepsi de odaklanmış bir öfkeyle çarpışıyordu. Dışlanmışlar sayıca azdı ama meydanın kısıtlı alanmda kendilerini koruyabiliyorlardı.

Arkamdaki pencereden içeri göz attım. Maggie, Dani, Maria ve Jason antredeydiler. Jason'la doğru düzgün göz göze gelmeden dikkatim yeniden korkunç dövüş manzarasına gitti. Bu benim Dani'yi güvende tutma amacıma hiçbir şekilde hizmet etmiyordu.

"Mya nerede?" diye sordu Jude.

---

* *Everybody was kung fu fighting.* Carl Douglas'ın 1974 yılında çıkan şarkısı. –*çn*

Onu kavganın dışında kalıp köşeden bir yerden pasif bir şekilde seyrederken görmeyi bekledim. Ama hayır, oradaydı. Kendisinin iki katı bir adamın yumruklarını savuşturuyordu. Onu daha önce görmemiştim; Daniel'ınkilerden biri olmalıydı. Mya'nın çenesine öyle sert vurdu ki Mya'nın başı geri gitti.

"Pislik," dedi Jude.

"Yapma..."

Çok geçti. Jude kendini çoktan kavganın içine atmış, kalabalığın içinden ite kaka Mya'ya doğru ilerliyordu. Koca adamın dizlerine vurup dirseğini kafasının yanına geçirdi. Mya başka bir saldırganın yumruğundan eğilerek kurtuldu ve Jude'u fark etti. Onu görünce rahatladı. Dudağı çoktan yarılmıştı. Hiç konuşmadan sırt sırta verdiler ve dövüşmeye devam ettiler. Jude'un içgüdüleriyle hareket ettiğini biliyordum ama onları böyle birlikte görmek içimde bir boşluk hissi yaratıyordu biraz.

Rafa burada olsaydı çoktan kavgaya dalmış, bana da karışmam için bağırıyor olurdu. Ama karışsam bile kime yardım edecektim? Ez ve Zak'e mi? Daisy ve Micah'ya mı? Her bir seçim diğerine ihanet olurdu. Ya ben Ez'e yardım ederken Daisy ona saldırırsa?

Hiç kolaylaşmayacak mıydı bu durum?

Gözüme bir hareketlenme ilişti. Nathaniel, Daniel ve Calista'yla birlikte kemerli yoldaydı. Bir şey dedi ve Daniel neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını iki yana salladı. Nadir bir bıkkınlık işaretiydi bu. Calista kavgayı izleyerek kıpırdandı. Ağırlığını sağlam bacağına verdi. Kavgaya girmek istiyordu. Nathaniel'ın ne düşündüğünü kestirmek güçtü. Refaimlerine istediği an kavgayı bırakma emri verebilirdi. Ama belki de kavgayı şimdi durdursa daha sonra başka bir yerde patlak vereceğini anlıyordu.

Bunu yakınımda eğilen, bloke eden, saldıran Refaimlilerin yüzlerinde görebiliyordum: Buna ihtiyaçları vardı. Malachi ile ringdeki seansımdan sonra hissettiğim şeye ihtiyaçları vardı. Acı, yorgunluk, rahatlama. Belki de bu birlikte çalışmalarına müsaade edecek kadar giderirdi gerginliği. Rafa ve Taya'yı geri almaya yetecek kadar.

Meydan ete çarpan yumruk sesleriyle doluydu. Kırmızı bir sis. Şiddet. Ve artık bu benim çözüm anlayışım olmuştu. Ne zaman böyle biri olmuştum ben? Ama cevabı biliyordum: bir cehennem canavarı öldürmekle Rafa'nın bir iblis kılıcıyla biçilmesini izlemek arasında bir yerlerde.

Eski hayatıma dönüp kütüphanede çalışacağımı ve Rick'in yerinde takılacağımı mı sanmıştım gerçekten? *Kimi kandırıyorum. Benim eski hayatım buradaki.*

Jude göğsüne bir tekme yiyip sendeleyerek Uri'ye çarptı. Kızıl kafa bir afalladıktan sonra Jude'la o birbirine girişti. Jude'un blokeleri ve vuruşları artık daha hızlıydı.

Nathaniel arbedenin birkaç dakika daha devam etmesine izin verdi. Ben bu uzun dakikaları tedirgin ve yılgın bir şekilde geçirdim. Bir gözümü Jude'dan ayırmamaya çalışıyordum. O sırada Refaim birbirlerinde çok fazla hasara yol açıyorlardı.

"Yeter," dedi Nathaniel nihayet.

Dövüş devam ediyordu.

"Refaim." Bu kez daha katı, daha yüksek sesle. "Geri çekilin."

Yarım saniye sonra çimenlikteki dövüşçü sayısı üçte iki oranında azalmıştı. Dışlanmışlar kafaları karışmış bir şekilde etraflarına bakındılar. Etraflarında ezilmiş çimenden başka bir şey kalmamıştı. Daisy, Micah, Malachi ve Daniel'ın diğer askerleri alanın diğer tarafına geçmişler, kemerli yolda nefesleniyorlardı. Morarmış tenler, şişmiş yüzler ve yırtık kıyafetler kalabalığı.

Jude ve Zak onlara doğru yürümeye başladı. Jude sol ayak bileğini sakınıyordu. Bu kadarı yetmemiş miydi?

Onunla daha fazla kan dökülmesinin arasına girmeye hazır bir şekilde camdan aşağı atladım ama Nathaniel çimenlikte ortaya çıkıp yolumuzu kapattı. Herkes durdu.

"Bu kadar." Melek iki Refaim grubunun arasında dikiliyordu. Daha uzun görünüyordu. Kendi Refaim'inin de Dışlanmışlar'ın da dikkatleri kendisinin üzerinde mi diye kontrol etti. "Bir dahaki dövüşünüz birbirinize karşı olmayacak. Düşmanımıza karşı olacak. Bu bitmiştir. Anlaşıldı mı?"

Mya'nın karşı çıkmasını bekledim ama o yerde oturmuş, nefeslenmekle meşguldü. Tapınak tarafından kimsenin bir diyeceği yoktu. *Bunda şaşılacak bir şey yok tabii ki.*

"Birbirinizi iyileştireceksiniz. Hayır..." dedi Tapınak Refaimlileri eşleşmeye başlayınca. "*Birbirinizi* iyileştireceksiniz."

Emir o an dank etti. Kendi Refaimlileriyle Dışlanmışlar'ın birbirlerini iyileştirmesini istiyordu.

"Bu bir öneri değildir."

Birkaç homurdanma ve birkaç yan bakış oldu. Meydanın bir o yanına bir diğer yanına baktım. İlk adımı kim atacaktı?

Üç saniye daha geçtikten sonra kemerlerin altından bir figür ileri çıktı: Malachi. Yumrukları yarılmıştı ve topallıyordu ama amaçlı bir şekilde yürüyordu. Kime doğru gittiği aşikârdı.

Mya ayağa kalktı. Ona meydan okur gibi, karşı koyar gibi çenesini kaldırmıştı. Malachi birkaç adım ötesinde durdu ve nefesimi tuttum. Bir tek ben değildim. Bölünmüş Refaim'in onları bir araya getirecek acil bir tehdit unsuru olmadan da iş birliği yapıp yapamayacaklarını şu an öğrenecektik. Mya ve Malachi birbirlerini süzdüler. Düşman-

ıkları hâlâ yerli yerindeydi. Kavganın tekrar başlaması için Mya'nın ona bir yumruk sallaması yeterdi.

"Taya ve Rafa'nın başları dertte." Malachi'ın sesi ikindinin sükûnetinde yankılandı. Şimdi daha yakında olunca çenesindeki yeni morluğu ve keçi sakalındaki kanı görebiliyordum. Cezayı olgunca karşılayabiliyordu, hakkını yemeyeyim. "O yüzden bu," kendi yüzüne, sonra da onun yüzüne işaret etti, "durmak zorunda."

Mya dağınık saçları, sürmesi akmış gözleriyle onu izledi. "Şimdilik."

Malachi başıyla onayladı. "Spor salonu?"

Birbirlerinin kolundan tutup kayboldular.

Daisy ve Jones meydanın orta yerinde buluşup birbirlerine yorgunca gülümsediler hafiften. Dışlanmışlar ve Tapınak Refaimlileri yavaşça, ihtiyatı bırakmadan aralarındaki mesafeyi kapattılar. Jude yanıma geldi. Yanağı sıyrılmış, kolları yumrukları ve tekmeleri bloke etmekten mor mor olmuştu.

"İyi misin?"

Omzunu sıvazlayıp bir gözünü kıstı. "Hâlâ tek parçayım."

"Yardım ister misin?" Micah birkaç adım ötedeydi. Yumrukları kanlı, burnu haşattı.

"İyiliğinin karşılığını veremem," dedi Jude.

"Dramaya gerek yok. Ben sonra Daisy'yi bulurum." Beni süzdü. "Sen iyi misin?"

"Ben karışmadım ki."

"Biliyorum, ben de onu diyorum işte."

"İşte bak, Gabe'den farkım bu. Mümkünse kavgadan uzak durmayı tercih ediyorum."

Başını iki yana salladı. "Yazık." Ve Jude'a döndü. "Hazır mısın?"

Ani korku hissine karşı koymaya çalıştım. Onlar yok oldu ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir. İki. Sorun yok. Sorun yok. Sorun...

Geri geldiler. Jude dengesini kurmak için bana uzandı. Yanağındaki sıyrık tamamen gitmişti.

"Hallettik," dedi Micah bana. "Toplantı salonunda görüşürüz."

"Toplantı salonunda ne var?"

"Bu küçük gösteriden sonra bir ara brifing olacak." Yorgunca gülümsedi ve sonra yok oldu.

Zak ve Ez de dönmüştü. Henüz tanışmadığım Refaimlilerle yer değiştirmişlerdi ama Mya'dan eser yoktu. Umarım o ve Malachi spor salonunda yine birbirlerine girmemişlerdir.

"Peki, ne oldu burada?" diye sordum.

Zak meydanı gözden geçirdi. Çimenlik mahvolmuştu. Her yerde kopan çim parçaları, çimler üzerinde yırtılmış kumaş parçaları vardı. "Dinlenme odasında kahve içiyorduk ve Mya gelip Jason'ın bir çocuk getirdiğini söyledi."

"O nereden duymuş?"

Yandan bana baktı. "En iyi tahminim, Keşiş Stephen'la işi bittikten sonra Daisy'yi takip etmiştir."

Tabii ki etmiştir.

"Sadece üçünüz mü geldiniz?"

"Birkaç arkadaş getirmiş olabiliriz."

Pencereyi kontrol edince Dani ve Jason'ı koyu bir tartışma içerisinde gördüm. Maria'nın rengi atmış, kollarını etrafına sarmıştı. Dani telaşlıydı ve dışarı işaret ediyordu, bana doğru. Jason döndü, başını iki yana salladı. Dani'yi buradan ayrılmaya iknaya çalışıyordu da o da ret mi ediyordu? Onu zorlayabilirdi. Annesi buna karşı çıkacak değildi ama ikisinin de buradan uzaklaşmasını ne kadar çok isterse istesin, bunu Dani'nin kendi rızası dışında yapmayacağını biliyordum.

Nathaniel, Daniel ve Calista kemerli yolun ilerisinde sessizce konuşuyorlardı. Daisy kulağını yoklayarak onlara katıldı. Tekrar içeri baktığımda Jason pencereden gitmişti. Antrenin ağır kapıları menteşelerin protestosu eşliğinde açıldı. Önce Jason çıktı, sonra bavuluyla birlikte Maggie. Dani, Maria'yı sürükleye sürükleye çıktı. Gözleri Jude'daydı.

Dani, Jude'un yanına gelir gelmez başladı. "Birlikte dövüştüğün kız, o kim?"

"Hangisi?" diye sordu Jude.

"Panda gözlü sarışın kız."

"Mya."

"Onu daha önce hiç görmedim."

Omuz silkti. "Yani?"

"Yüz seksen iki Refaimli var..."

"Yüz seksen üç," diye düzelttim, Rafa'nın demir odada kapalıyken yaptığı çeteleyi hatırlayarak. "Jason'ı da sayarsak."

"Hayır, Jason'ı da sayarsak yüz seksen iki Refaimli var. Hepsini zihnimin içinde gördüm. Adlarını ve neye benzediklerini yazdım. Bir defterim var." Gözleri bana yöneldi. "Ve o sarı saçlı kadını daha önce hiç ama hiç görmedim."

SÜREGELEN KERAMET

"Fark eder mi?" diye sordum.

Dani iki kez gözlerini kırpıştırdı. "Sen ve Jude göremediğim tek Refaimlilersiniz ve bu sadece geçen seneden beri böyle. Ondan önce sizi de herkes gibi görebiliyordum." Parkasının fermuarını çenesine kadar çekip soğuktan ürperdi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," dedi. "Tuhaf." Sözleri havada asılı kaldı. Hiçbirimiz bu sözlerle ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Maggie, Jude'un etrafından dolanıp bana sarıldı. Burnuma kiraz çiçeği ve Chanel No. 5 kokusu gelince ağlamamak için kendimi zor tuttum. Şimdi hiç sırası değildi.

"Bebeğim, Rafa için çok üzgünüm," diye fısıldadı. Kendimde konuşacak cesareti bulamadığımdan sadece başımı salladım. Bana sıkıca sarılıyor, titriyordu. "Hiç haber var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Kolyeyi getirdin mi?"

"Ayakkabımın içinde."

Tanrı'ya şükür. O demir tılsım onda olduğu sürece bu-

radaki kimse onu yer değiştirmeye zorlayamazdı. O çiftlik evinden bir tane iyi şey çıkmıştı en azından.

"Simon iyi mi?" diye sordu Maggie.

"Revirde. Birazdan görmeye gideriz ama önce şu meraklı gözlerden uzaklaştırmamız gerek." Elini bir kez sıkıp bıraktım. İtalya'nın kışına göre giyinmişti: skinny jeans ve deri ceket, boynuna gevşekçe dolanmış el örgüsü siyah-gri atkı. Sarı saçlarını arkadan uzun bir at kuyruğu yapmıştı.

Ez, Dani'ye, "Peki bu kim?" diyerek gülümsedi.

"Biraz sonra açıklayacağım," dedim. "Bekle."

Daniel ve Daisy bize doğru geliyorlardı. Onları yolun ortasında karşılayarak Dani'den uzak durmalarını sağlamaya çalıştım. Daisy, Jason ve Maggie'ye bakıyordu. Daniel'sa her zamanki gibi sadece benimle ilgiliydi.

"Şu Mya olayı nedir?"

Cidden de gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Sır saklama zamanı sence de geçmedi mi?"

"Bir fikrim var. Sen ve Nathaniel sırlarınızı döktüğünüz zaman ben de size benimkileri söylerim." Bunu onu kızdırıp başımdan savmak, konuşmayı sonlandırmak için söylemiştim. O yüzden yüzündeki kararsızlığı görünce şaşırdım. Ya da bana öyle gelmişti. İfade çok çabuk geçtiğinden emin olamadım.

"Siz çocuklar çiftlik evi konusunda bir karara vardınız mı?"

Daniel bakışlarını kaçırdı. Göğsüme bir bıçak saplanmış gibi oldu. "Çoktan karar verdiniz, değil mi? Iowa'ya gitmiyorsunuz."

"Kimse bir karar vermedi."

"Ya bir tarafa ya da diğer tarafa meyil etmeniz lazım."

"O kadar basit değil."

"Öyleyse basitleştir."

Gözleri gözlerimde bir şeyler aradı. Bir an için, şu an *onun* Gabe'i olmama ne kadar ihtiyaç duyduğunu gördüm. Daisy yanında sessizce bekliyordu.

"Daniel," diye seslendi Nathaniel. "Çocuğa ve annesine benim kanadımdaki misafir odasına kadar eşlik edin."

Daniel cevap veremeden onu itip geçtim. "Hayatta olmaz. Bizimle yukarıda kalacaklar."

Nathaniel ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu.

"Ciddiyim. Ya bizimle kalırlar ya da giderler. Onları bir daha asla göremezsin."

"Çocuğun burada kalması herkesin lehine olur," dedi Nathaniel.

"Tehdit mi ediyorsun?"

Cevap vermedi ve bir saniye geçtikten sonra anladım.

"Dani buradan ayrılırsa bize Iowa'da yardım etmeyeceğini mi söylüyorsun? Dani'yi sorguya çekmeyi Taya'nın hayatını riske atacak kadar çok mu istiyorsun?"

Daisy'ye baktım. Benimle göz göze gelmiyordu. Sanırım bu konuşmanın buraya varacağını beklememişti.

"Umarım blöftür bu dostum," dedi Jude. "Çünkü ordun küçük bir kızı tehdit etmen konusunda ne düşünürdü, bilmiyorum."

Nathaniel'ın dudakları gerildi. "Köşeye sıkıştırılan bir tek siz değilsiniz." Bir bana bir Jude'a, sonra da Jason'a baktı ve dönüp gitti. Daisy'ye de ona katılması için işaret etti. Daisy kafası karışık bir şekilde bana hızlı bir bakış atıp onun peşine düştü. Daniel yarım saniye kadar tereddütten sonra onları takip etti ve o anda yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şeyin gölgesini gördüm.

Şüphe.

GÜVEN HALKASI

Kütüphaneye doğru yürüyen Nathaniel'ı izleyerek, "Dani'yi ondan koruyamazsın," dedi Jason.

Meydanda bir rüzgâr esip bir saç telimi gözlerime sürükledi. "Ne kadar çabuk bir ordu toplarsak o kadar iyi olur. Buradakiler Rafa'ya ve Taya'ya önem veriyor. Onlara o odada neler olduğunu söyleyebilirsek belki de Nathaniel onaylasa da onaylamasa da bize katılırlar."

"Bunun mümkün olabileceğine gerçekten inanıyor musun?" Kemerin kenarına kadar gidip meydana bakan pencereleri gözden geçirdi ve geri geldi. "Burada kalamayız. Dani için güvenli değil."

Kolundan tuttum. "Dani'yle ilgiliymiş gibi yapma. Onu yapması gerekeni yapana kadar koruyabiliriz. Bu sen ve senin Refaim'le olan meselenle ilgili. Kafeste olanlardan sonra ben burada olabiliyorsam, suçlamalara, gerginliğe, midemin bulantısına katlanabiliyorsam sen de yapabilirsin."

Jason sessiz bir soruyla Maggie'ye baktı. Maggie başıyla onayladı ve zorlukla gülümsedi. "Bunu yapabiliriz."

Omuzları biraz gevşedi.

Yanımızda Ez ve Zak'le birlikte yukarı kata çıkarken Jason konuşmadı. Tek ses Maggie'nin bavulunun tekerlekleri ve bizim telaşlı ayak seslerimizdi. Ez elinde olmadan Dani'ye bakıp duruyordu.

Jude bizi odasına aldı ve yatağının üstünde Rafa'nın sırt çantasını görünce afalladım.

"Zak gidip getirdi," dedi Jude ve çantanın fermuarını açtı.

Kütüphanede konuştukları buymuş. "Neden bana söylemedin?"

"Senin kafan yeterince doluydu." Jude laptopu masaya koyup açtı. Bu beni rahatsız etmemeliydi ama bu durumla ilgili yanlış bir şey vardı: bana söylemeden plan yapması. "Sanırım içindeki diğer şeyler senin."

Sırt çantasını kontrol ettim, bir tişört ve bir kargo pantolon gördüm. Ve dantelli iç çamaşırı. İki gün önce bunları Rafa benim için toplamıştı. Göğsüme bir yumruk daha yedim. Sağlam durmalıydım.

Maria yatağm karşı tarafına oturdu ve Dani'yi kucağına alıp sıkıca sarıldı.

"Bunu şimdi yapmak zorunda mısınız?" Rafa'nın mutfağındaki telefon görüşmesinden hatırladığım tüm sertlik Maria'nın sesinde yine vardı.

"Evet." Önlerindeki halıya çöktüm ve sakinleştirici bir nefes alıp Dani'ye baktım. Beni boğmakla tehdit eden korkuya ve umuda teslim olmamaya çalıştım. "Rafa'yı bulabilmek için neye ihtiyacın var?"

"Sessiz bir yer, hepsi bu." Maria'nın kucağından indi. "Bazen biraz zaman alıyor."

Ez yanıma çömeldi. Bir Dani'ye bir bana, sonra yine Dani'ye baktı. "Biri bize neler olduğunu anlatacak mı?"

Dani neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi. "Gerçekte daha da güzelmişsin."

Ez'in parmakları yanağındaki yaralarına tam gidecekken ne yaptığını fark edip durdu. "Beni... fotoğraflarda mı gördün?"

"Zihnimde gördüm."

Ez alnını kırıştırdı. "Anlamadım."

Buna vaktimiz yoktu ama Ez ve Zak'e bir açıklama borçluydum. "Dani'nin Refaim'le bir bağı var. Bizimle ilgili durugörüler görüyor. Olmuş olan ve olacak olan şeyleri görüyor. Ve bağlantı kurup her birimizin nerede olduğunu öğrenebiliyor. Her an."

Ez ağzını açtı. Kapattı. Zak, ona banyoda tek boynuzlu bir at var demişim gibi bakıyordu bana.

"Demir odanın içini görebilecek ve bize ne olduğunu anlatacak," dedim. "Saldırımızı planlamamıza yardım edecek. Şimdi başlaması lazım. Hemen şimdi."

Hâlâ dik dik bakıyorlardı. "Bizi görebiliyor mu?" diye sordu Ez. "Nasıl?"

Jason pencerede kaskatı kesilmiş, pervazı parmaklarıyla pençe gibi tutuyordu. Maggie yanındaydı. Ellerini dizlerinin arasında sıkıştırmıştı.

"Şu meditasyon şeyini yapıyorum," dedi Dani dünyadaki en doğal şeymiş gibi. "Sizi ne zaman istersem görebiliyorum genelde."

"Yok artık," dedi Zak.

"Nasıl?" diye sordu Ez tekrar. "Iowa'daki aileden misin?"

"Tabii ki değil," diye çıkıştı Jason.

"Peki onu nereden tanıyorsun?"

Jason benimle göz göze geldi, başını iki yana salladı.

Ez Jude'a döndü. "Sen bu kızı biliyor muydun?"

"Gaby'nin bildiği kadar, yani çok değil."

"Buralarda fazla bir sır birikmesi oldu." Şakaklarına masaj yaptı, tekrar bana baktı. "Bir hafta öncesine kadar

kim olduğunu bile bilmeyen birine göre çok fazla sırrın var."

"Kendi tercihimle değil, güven bana."

"Bizi görebilen bir çocuk nasıl olabiliyor ve siz üçünüz onu nereden biliyorsunuz?"

Jason ve ben uzunca bakıştık. İkimiz de cevap vermedik. Dani dudağını ısırıp sessiz kaldı.

"Tamam, yeter," dedi Zak. Şimdi tepemde dikiliyordu ve ben yerdeyken çok daha korkutucu görünüyordu. "Bize ya güvenirsiniz ya güvenmezsiniz."

Dudaklarımı ıslattım. "Dani'yle ilgili bazı şeyler Refaim'e dair her şeyi değiştirebilir. Nathaniel Dani hakkındaki gerçeği öğrenirse bundan başka bir şeyi umursamaz. Ne Rafa'yı ne de Taya'yı. Ve onların ikinci plana atılacak vakti yok." Kelimeler ağzımdan dökülüyordu. "Size yalan söylemek istemiyorum ama sizin de diğerlerine yalan söylemek zorunda kalmanızı istemiyorum."

"Sen gerçeği söyle," dedi Zak. "Kime söyleyip kime söylemeyeceğimize biz karar veririz. Sonuçta buradaki herkesi bu odadaki herkesten daha iyi tanıyoruz."

Gözlerimi ovuşturdum. Haklı olduğunu biliyordum. Ve diğer açıdan da haklıydı: Ona ve Ez'e ya güvenirdik ya da güvenmezdik.

Ve ben güveniyordum.

"Tamam." Duvarın dibinde oturacak bir yer buldum ve onlara gerçeği, bütün, kirli gerçeği mümkün olduğunca az kelimeyle anlattım. Nathaniel'ın annemizi öldürüp Jude'u ve beni alışını. Jason'ın annesinin hayatta kalıp onu büyütüşünü, yıllar sonra başka bir çocuk sahibi oluşunu ve bu çocuğun melekleri ve iblisleri gördüğünü. Aynı soydan gelen ilk kız çocukların benzer kerametlerle doğuşunu. Dani'nin ortaya çıkışını ve Refaim'i görebildiğine kadar her şeyi.

Bitirdiğimde, Zak gözlerini başımın üzerindeki bir noktaya dikmiş, başparmağının tırnağının bir kenarını soyuyordu. Ez'in dikkati hâlâ bendeydi. "Diğer tüm kadınları öldürdü mü diyorsun, benim annemi de?"

"Tabii, sadece bir kadın hakkında yalan söylemiş olmasının mümkün olduğunu düşünüyorsan."

Bir süre hiç kimse konuşmadı. Zak ve Ez birbirlerine bakıyorlardı. Gözleriyle konuşuyor gibiydiler. Jude şimdi sadece yarı buradaydı. Laptopta ne bulduysa kendisini ona kaptırmıştı. Maggie yere doğru eğildi ve benimle göz göze geldi. Gülümsedim. Yüzümün derisi gerildi; çok yanlış geldi.

Ez nihayet ayağa kalktı ve kendisiyle Maria arasında mesafe bırakarak yatağa oturdu. "Keramet soydan devam ediyorsa..."

"Lanet," diye düzeltti Maria.

"Sende de var mı?"

"Vardı. Ergenliğe girince durur. Meleklerle iblisler arasındaki savaşlarla ilgili kâbuslar görürdüm. Korkunç, kan gölü kâbuslar. On dördüme girene kadar hayatımın her gecesinde."

"Geçmiş savaşlar mı, gelecek mi?"

"Bilmiyordum, umurumda da değildi. Hayatım kâbuslar bitince başladı. Dani'ninki de tüm bunlar bitince başlayacak."

Ez, Dani'yi görebilmek için ileri eğildi. "Çok cesursun."

"İblislerle savaşmıyorum ki," dedi Dani. "Sizin gibi değil. Tek yaptığım izlemek."

"Bunun nasıl olduğunu hâlâ anlamıyorum."

Dani, Ez'e yaklaşmak için annesinin etrafından emekledi. "Nefesim yavaşlayana kadar çok hareketsiz kalmam gerek. Sonra bulmak istediğim kişiyi düşünüyorum. Nerede olduklarını veya ne yaptıklarını kabaca biliyorsam daha

kolay oluyor. Ve sonra... Açıklaması zor. Kafalarının içinde gibi oluyorum. Ama bazen de başkasının gözlerinden görür gibi. Açıklayamıyorum."

"Kafamızın içinde..." Ez telaşlı bir şekilde Zak'e baktı.

"Bazen hiç beklenmedik şekilde başka şeyler görüyorum. O zaman genelde bayılıyorum. Bazen gördüklerimin çoktan olduğunu, bazen de gelecekte olacağını biliyorum. Ama her zaman değil."

"Ne tür şeyler görüyorsun?"

Maria kolunu Ez'le Dani'nin arasına koydu. "Bu kadar soru yeter. Burada olmak için hayatını riske atıyor. Tek bilmeniz gereken bu."

"Sorun değil." Dani konsantre olmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Geçen sene seni kucağında bir bebekle gördüm, Ez. Sanırım sıcak ve güneşli bir yerdeki bir pazardaydı. Bir sürü insan, eşekler ve müzik vardı. Bebeği geri verince üzüldün ama Zak'e belli etmedin."

Ez şaşırdı, gözleri Zak'e kaydı. "Evet, belli etmemiştim," dedi. "Ama o yine de anladı. Bu bir durugörü müydü?"

"Hayır, seni kendim aradım." Başını mahcup bir edayla eğdi. "Bazen neler yaptığınızı görmek hoşuma gidiyor."

Dani yataktan inip Zak'in yanına gitti. Zak çömelip oturdu ama hâlâ Dani'den çok büyüktü. Dani onun gür, siyah saçlarına uzandı, kıvırcık bir bukleye saygıyla dokundu.

"Sen hep en sevdiklerimden biri oldun," dedi. "Kocaman, korkunç bir ayısın. Ama Ez'in yanındayken değil. Onun yanında minnoş bir kedi gibisin."

Zak güldü. Gülüşüne Dani kadar kendisi de şaşırdı. "Bu bilgi yanlış ellerde nasıl tehlikeli olabilir, anlıyorum. Geçen sene Jude ve Gabe'e ne olduğunu görmedin sanırım?"

Dudaklarını ısırdı ve başını iki yana salladı. Jude başını bilgisayardan kaldırdı ve benimle göz göze geldi. Ez ve Zak'e Dani'nin olayla ilgisini anlatmamız lazımdı ama

şimdi olmazdı. Şimdi Dani'nin Iowa'ya odaklanması lazımdı. Başımı hafifçe salladım. Bilgisayarına geri döndü.

"Peki Rafa ve Taya, o odanın içini görebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu Zak.

"Evet," dedi.

"Tamam." Zak bir elini nazikçe, şefkatle çocuğun başına koydu. "Sen başka hiçbir şey için endişelenme. Biz seni koruyacağız."

Ez saatine baktı. "Mya'yı kontrol etmeliyim. Başka bir isyan daha başlatmasın."

Ayağa kalktım ve ayak bileğimi çıtlayana kadar esnettim. Ez'e güveniyordum ama sormak zorundaydım. "Ona ne anlatacaksın?"

Ez yorgandaki bir kırışıklığı düzeltti. "Ona ve tayfamızdaki diğerlerine Dani'yi ve neler yapabildiğini söylemeliyiz." Ellerini kaldırdı. "Nedenini ve nasılını değil, sadece ne olduğunu. Bu onlara umut verir ve aşırı huzursuz olmalarını engeller. Nathaniel ve Beşler'in karar alma süresi uzadıkça onları burada tutmak daha da zorlaşacak."

Jason her an kusacakmış gibi görünüyordu.

Zak ayağa kalktı ve geniş omuzları güneş ışığını kapattı. "Rahatla, Jason. Ben kimsenin on iki yaşındaki bir kıza zarar vermesine izin verir miyim sence?"

Dani tekrar yatağa çıktı ve bağdaş kurup derin bir nefes aldı. Göğsüm daraldı. İşte bu kadar. "Herkes buradayken yapabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Sadece annem ve..."

"Seni korumasız bırakamayız." Jason ayağa kalkıp tutunacak bir şey aradı.

"Zak de kalabilir, diğerleriniz de bir süreliğine dışarı çıksa?"

"Çiçeğim..."

"Sorun yok, Jason. Çok uzağa gitmek zorunda değilsin."

"Ama neden Zak?" Bozulmuşa benziyordu.

Gülümsedi ama gerginliğini de görebiliyordum. "Çünkü o diğerleriniz kadar korkmuyor. Ve çok büyük."

"Ben korkmuyorum," dedi Jude ama yine de laptopunu toplayıp kapıya yöneldi. "Hadi. Yan odaya geçelim."

Maria, Dani'nin etrafına yastıkları yerleştirdi. Yatağın ortasında küçücük görünüyordu. Bir anlık içgüdüyle yorganın üstünde çömelip ona sarıldım. Titriyordu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Dani başıyla onayladı.

"Ne oldu?" Odadaki herkesin taş kesildiğini hissettim.

Elinin tersiyle burnunu ovuşturdu, çok çocuksu bir hareket ve sonra benimle göz göze geldi. "Jason bizi almaya gelmeden önce Rafa'yı görmeye çalıştım. Sadece kısa bir an görebildim..."

"Ne kadar kötüydü?"

"Çok."

Yüzü bulanıklaştı, sonra tekrar netleşti.

"Ya Taya?"

"Bilmiyorum."

"Başka ne gördün? Lütfen, Dani."

"Rafa korkuyor."

İçim boşalır gibi oldu. "Tabii ki korkuyordur..."

"Onu kurtarmaya geleceğinizden korkuyor."

"Neden?" diye fısıldadım.

Beni görmek zorunda kalmamak için gözlerini kapattı. "Gelirseniz, Bel ve Zarael'in sana yapacaklarından korkuyor."

UFUKTA FIRTINA VAR

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jude kapımı kapatır kapatmaz.

Cevap vermedim. Hâlâ Dani'nin dediklerini kavramaya çalışıyordum. Maggie bavulunu gardırobun yanına bırakıp masanın kenarında oturan Jason'm yanına gitti. Dizlerinin arasında durup ona sarıldı. Jason kollarını ona doladı ve o da yanağını başının üstüne koydu. Onunla sessizce konuştu. Bu hassas yakınlıkları göğsümde derin bir sızıya neden oldu.

"Gaby," dedi Jude daha sert bir sesle. "Konuş benimle."

"Rafa benim zarar görmemi istemiyor diye o çiftlik evinden uzak duracak değilim." Ona bakmıyordum.

"Kimse senden böyle bir şey istemiyor."

Hareket etmem lazımdı. Banyoya kadar yürüyüp geri geldim. Sekiz adım. Bana sekiz bin lazımdı, koşmam lazımdı. Rafa dört saattir o odadaydı. Korktuğunu düşünmemeye çalıştım. Boğulmak gibiydi. Çok fazla panik, çok az hava. Üzerime çöken korkutucu bir ağırlık.

Banyoya üçüncü turumda Jude beni durdurdu. "Aptalca bir şey yapmayacağına söz ver."

Etrafından geçmeye çalıştım ama kolumdan tuttu.

"Oraya bensiz gitmeyeceğine söz ver," dedim.

"Gaby, gelen her neyse bununla birlikte yüzleşeceğiz."

"Peki Dani'yi beklerken ne yapacağım?"

Başıyla masaya işaret etti. "Bana yardım et de şu bilgisayarda işe yarar bir şeyler var mı diye bakalım."

"Orada melekler ve iblislerle ilgili genel araştırmalar, sörf plajlarıyla ilgili web sitelerinden başka bir şey yok. Bir de benim hamakta uyurkenki fotoğrafım. O odaya girmemize yardım edecek bir şey yok."

Jude yerleşsin diye Maggie ve Jason masadan çekildiler. Maggie beni endişeyle izliyordu.

"Ben iyiyim," dedim o soramadan. Ve sonra en iyi arkadaşımm daha az önce bir Düşmüş melekle karşılaştığını ve yarı melek piçlerden oluşan işlevsiz bir gruba gönülsüzce katıldığını hatırladım. "Sen nasılsın?"

Gergin bir gülümseme. "İyi, sanırım."

"Nathaniel'ın kütüphanede çektiği numaraya inanamıyorum." Jason bir iğrenme sesi çıkardı ve arkasına dönüp Jude'un omzu üzerinden ekrana baktı.

"Muhteşemdi gerçi, değil mi? O kanatlar... öyle güzeldiler ki." Maggie kanatları çiziyormuş gibi parmaklarını kaldırdı.

"Evet ve eğer Jason seni korumuş olmasaydı, muhtemelen burada olup onların güzelliğini takdir edemeyecektin."

Eli yanına düştü. "Tamam, aynı zamanda biraz korkutucular." Durup odayı inceledi. "Burası hiç hayal ettiğim gibi değil. Ne bu böyle, hep bej? Birkaç tane renkli yastık eklemek o kadar zor mu? Herhangi bir renk iyi giderdi buraya."

Gülümsedim. Elinde değildi. Maggie'nin dünyasında her şey renkle güzelleşebilirdi. Onun yanımda olması bile nabzımı sakinleştiriyordu. Bencilceydi ama burada olmasından memnundum.

Maggie perdeleri açtı ve gözleri meydandan dağlara doğru gezindi. "İtalya'da olduğuma inanamıyorum."

Hazmetmesi için ona zaman verdim. Aklım otomatik olarak tekrar Rafa ve Dani'ye ve yan odada ne olduğuna kaydı. Ve sonra depodaki defter ile albümü komodinin üzerinde gördüm. Kavgadan sonra Daisy gidip getirmiş olmalıydı.

"Şunlar ne?" diye sordu Maggie.

Albümü ona verdim. İkinci sayfayı açıp Rafa'yla benim fotoğrafımızı gördü. "Ah, vay be..."

Yatağın üzerindeki yastıkları düzelttim, gereğinden sertçe pof pofladım. Çevrilen plastik kaplı sayfaların sesini dinledim. Rafa'yı ukala haliyle gülümserken görmeye dayanamıyordum. *Ya bir daha hiç göremezsem? Ya...*

"Bana kimin kim olduğunu tekrar hatırlatsana," dedi Maggie. Gerçekten buna ihtiyacı var mıydı, yoksa aklımı dağıtmaya mı çalışıyordu, emin değildim. Ama yanına oturdum, sakinleştirici bir nefes aldım ve tanıdığım herkesi gösterdim. Taya ve Malachi'ı göstermeye zahmet etmedim: Pan Beach'te birlikte geçirdikleri zamandan sonra onları yeterince tanıyordu zaten.

"Bu Micah mı?" Micah'nın alnının ortasına yapıştırdığı şişe kapağıyla sırıttığı fotoğrafını gösterdi. Onu görmek onda travmaya neden olmuşa benzemiyordu: Micah'nın geçen hafta kulübede onu koruduğuna dair bir kanıt daha. "O zamanlar ne çok gülüyormuşsunuz."

"Bu günlerde bu pek olmuyor."

Maggie yüzünü bana dönmek için yan oturdu. "Nasılsın? Gerçekten?"

Bir an için gözlerimi kapatıp uygun kelimeleri bulmaya çalıştım. "Senin hayatında en iyi şeyler ve en kötü şeyler aynı gün içerisinde oldu mu hiç?"

"Hayır, Gaby. Olmadı. Ve bunun ne kadar berbat hissettireceğini hayal bile edemiyorum. Jude'u bulmak, Rafa'nın yaralandığını görmek..."

"Buranın da faydası olmuyor. Herkesin anlaşmasını sağlamaya çalışıyorum ama sadece burada olmak bile gittiğim her yerde kavga başlatmaya yetiyor."

"Sadece senin değil, prenses," dedi Jude masadan. "İkimizin de."

"Evet ama Dışlanmışlar senin tarafında."

"Senin de tarafındalar," dedi dikkatlice.

"Onayladıkları bir karar verdiğim sürece."

"Bunun sadece senin için geçerli olduğunu mu sanıyorsun? Bana gösterdikleri bu sadakat, sırf eskiden olduğum kişiyle ilgili. Onlara karşı çıksam sonu nereye varır, bilmiyorum."

"Ama onlara karşı çıkmayacaksın, değil mi?"

"Rafa ve Taya'yı kurtarma planımıza destek oldukları sürece hayır." Kolunu sandalyesinin arkasına koydu. "Gaby, bu sana karşı onlar olayı değil. Ortada bir yarış yok. Olay sensin."

"Jude..."

"On yıl önce ne olduğu umurumda değil," dedi. "Bana bunu söyletip durma."

İç çektim. "Laptopta yararlı bir şeyler var mı?"

"Melek ve iblis hiyerarşisiyle ilgili bir araştırma var. Çoğunlukla Başmelekler'le ilgili, özellikle de Michael ve Gabriel."

"O ikisini o kadar özel kılan nedir?"

Jude bilgisayara geri dönüp çenesini kaşıdı. Tıraş olmaya ihtiyacı vardı. "Michael Melekler Konseyi'nin başkanı. Ne yapıp ne yapmamamız gerektiği konusunda Nathaniel'a bir emir veren varsa o olmalı."

"Ya Gabriel?"

"Teğmenlerden biri. Diğerlerinden daha merhametli olduğu düşünülüyor." Ekranı görebileyim diye laptopu çevirdi. Ekranda iki sütunlu bir belge vardı. Birinde *Michael–İntikamcı* yazıyordu. Diğerinde de *Gabriel–Onarıcı*. Her birinin altında kitaplar, makaleler ve belgelerden oluşan birer liste vardı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama tüm bu ufak parçalar, bunları saklamamın bir nedeni olmalı. Bir noktada bir anlamları olmalı."

Tanrım, umarım öyledir. Bu perişanlıktan bıktım. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Jude boynunu bir sağa bir sola esnetti. Huzursuzdu. "Rafa'nm sana yer değiştirmeyi öğretmeye başladığını söylemiştin. Bir deneyelim."

"Şimdi mi?" Kendi başıma yer değiştirdiğim tek ânı hatırlayınca bir anlık bir panik yaşadım. O korkunç, girdabın içine çekilme hissini ve başarısız olunca hissettiğim mide bulandırıcı hissi. "Ama yer değiştirmedim. Olmadı pek."

"Ama yaklaştın, değil mi? Ve Jase de bize bazı ipuçları verebilir, değil mi dostum?"

Jason masadan doğruldu. "Dani ne olacak?"

"Ne olmuş ona? Hâlâ burada olacaksın." Bana döndü. "Rafa'yla denediğin zaman ne oldu?"

"Yüzüstü betona yapıştım." Yanağıma dokundum ve acıyı, kanı hatırladım. Dönen yıldızları. "Ama onun öncesinde çekildiğimi hissettim. Bir saniyeliğine yok olduğumu söylemişti Rafa..."

"Nasıl? Ne yapmıştın?"

"Parktaydık. Rafa bana durduğum yerde görebildiğim, duyabildiğim ve koklayabildiğim her şeyi düşündürttü. Sonra tepeden aşağı yürüdüm ve kendimi tekrar o noktada hayal etmemi söyledi."

"Bu kadar mı?"

"Ah, hayır. O işe yaramadı. Sonra bana Refaimlilerin yer değiştirirken aslında başka bir boyuta geçtiklerini söyledi."

Jude şaşırdı. "Ne?"

"Mantıklı aslında. Yer değiştirirken uçmuyoruz, yoksa sürekli bir şeylere çarpardık. Bir yerde kaybolup başka bir yerde ortaya çıkıyoruz. Hâlâ bir yerlerde var olmamız lazım."

"Hassiktir."

"Rafa dedi ki *orası* her neresiyse şimdiye kadar kimse orada sıkışıp kalmamış. Bunu hep yapıyormuşuz, yani belki dövüşteki gibi olur: Bedenlerimiz ne yapılacağını hatırlar."

"İkna olmuşa benzemiyorsun."

"Evet. O ilk deneme beni çok korkuttu."

Jason ensesini ovuşturdu. "Rafa doğru düşünmüş. İlk yer değiştirmeniz kısa olmalı ve aşina olduğunuz bir yere olmalı. Şu herkesin yaptığı gözü kapalı yer değiştirme benim becerilerimi aşar."

Jude masadan ayrılıp parmaklarını esnetti. "Neden bu kadar şiddetli oluyor?"

"Nereye gidiyorsak, orası neresiyse, oraya doğru bir hortumun içine çekilirmiş gibi oluyor," dedi Jason. "Siz bana öğrettiğiniz zaman, bana diğer boyutun kıyılarında kalmamı söylemiştiniz. Biraz çalışmam gerekti ama başardım. Geçen hafta Rafa'yla birlikte Gaby'yi almak için buraya yer değiştirene kadar bunu yapmanın başka yolları da olduğunu fark etmemiştim. Diğer tarafta her ne varsa, Rafa kendisini onlardan korumuyor." Jason bir Jude'a bir bana baktı. "Belki siz ikiniz de korumuyordunuz."

"Yani, ekstrem yer değiştirme gibi mi?" diye sordu Jude.

Omuz silkti. "Olabilir. Ama şimdi bunu denemeyeceksiniz. Yandaki oda kimin?"

"Zak ve Ez'in."

"Tamam. Oradan buraya yer değiştireceksiniz ve kaostan uzak duracaksınız."

Bir dakika durup seslere, kokulara, odamın şekline dikkat ettik ve yan odaya geçtik. Maggie odada kalarak bavulundan yün ve örgü şişi çıkardı. Jason her iki odanın içini de görebilmek için koridorda durdu.

"Çekimi hissettiğinizde önce kendinizi ona bırakın ve sonra hemen hemen anında kontrolü tekrar ele alın," dedi. "Güvenlik korkuluğu olan bir nehirde sürüklenmek gibi. Korkuluğa tutunabilmek için önce nehre girmeniz lazım. Korkuluk sizin zihniniz. Gitmek istediğiniz yere odaklanın."

Jude ve ben Ez ile Zak'in odasının ortasmda bir metre arayla yan yana durduk.

"Aynı anda?" dedi Jude bana.

"Önde başlayıp seni oyun dışı bırakırım diye mi endişeleniyorsun? Çok rekabetçisin."

Sırıttı. Bir an durup kendimizi hazırladık ve sonra Jude tekrar bana döndü. "Bunu yapabilirsek kimsenin haberinin olmasına gerek yok." Başımla onayladım. Jude ile benim diğer Refaimlilerden bir şey saklamamız fikri garip bir şekilde teselli ediciydi.

"Senin odana gidiyoruz. Başka bir yere değil."

"Tamam." Gözlerimi kapattım. Yavaş, sakinleştirici bir nefes aldım. Jude'un da aynısını yaptığını duydum. Ya ilk o giderse?

Çok fazla düşünüyorsun.

Rafa'nın parktaki sözlerini hatırlayınca yüreğim sıkıştı. Zordu ama yine de Jude ve Jason'la ilgili düşüncelerimi aklımdan çıkarmaya çalıştım. Dani ve Maggie'yi de. Ve hatta Rafa'yı. Yan odayı gözümün önüne getirdim. Pencere, masa, yatak. Maggie'nin Chanel No. 5'inin kokusu. Sonra

o buz gibi kaosun içine girmek için arkasına geçmem gereken perdeyi hayal ettim.

Çekimi neredeyse hemen hissettim. Parktakinden çok daha şiddetliydi. Diğer taraftaki her neyse, bu kez beni ele geçirdiğini biliyordu. Kafamın ve göğsümün içinde basınç arttı. Kalbim patlayacak gibiydi. Buz gibi. Esneyip uzuyor, tekrar sıkışıyordum. İçim dışıma çıkıyordu. *Hassiktir, hassiktir... Odaya odaklan. Odaya. Od...*

RENKLER KARMAN ÇORMAN

Basınç öyle ani bir şekilde ve tamamen gitti ki başım döndü. Yeni hislerin akınına uğradım: sıcaklık, gitar sesi, odunsu tıraş losyonu kokusu.

Gitar birdenbire sustu.

"Kapıya vurmak nezakettendir."

Etrafımda döndüm ve dengemi sağlamak için duvara tutunmak zorunda kaldım. Hâlâ içim dışıma çıkmış haldeydim. Micah elinde akustik bir gitarla yatağın kenarında oturuyordu. Sarı saçları dört bir yana dikilmişti.

Sarhoş gibiydim. "Neredeyim ben?"

Bana imalı bir bakış attı.

Diğer bulunduğum odalar gibiydi ama buranın içinde birinin yaşadığı belliydi. Nota kâğıtlarıyla kaplı bir masa, yarı açık iki çekmecesinden çorapların ve tişörtlerin sarktığı bir şifonyer, küçük hoparlörün iki yanında ayaklıklarıyla dik konulmuş iki elektrogitar, üzerinde boş bira şişesi olan bir komodin. Yerde başıboş penalar ve bir dizi bot ile spor ayakkabı. Banyo kapısı açık, ıslak havlu yerde; kapının yanında, duvarın dibinde iki katana ve bir balta. Buraya pek uymayan tek şey yatağın üzerine asılı tablo:

yumuşak sulu boya renklerinin birbirine geçtiği, kahverengi saçlı bir kadın.

"Senin odan mı?"

"Aynen." Micah kolunu gitarın üstüne koydu. "Düşmeden bir yere oturmak ister misin?"

Başımı sallayıp halıya çöktüm. "Kendi başıma ilk düzgün yer değiştirişim." Bacaklarımı çaprazlayıp sırtımı şifonyerin açık çekmecesine yasladım. Burnuma yumuşatıcı kokusu geldi. "Vay canına. Başardım."

"Tebrikler." Bana yer açmak için yatağın üzerindeki giysileri yere itti ama ben yerden kalkmaya hazır değildim. "Hedefin benim odam mıydı?"

Başımı iki yana salladım; midem bulandı. Telefonum çaldı. Parmaklarım çalışana kadar biraz uğraştım. "İyiyim, iyiyim. Sen..."

"Evet!" Arayan Jude'du. Tabii ki ilk seferinde doğru düzgün yer değiştirmeyi becermişti. Sırıtışını telefondan bile duyabiliyordum.

"Neredesin?"

"Olmam gereken yerde. Sen hangi cehennemdesin?"

Utanç içerisinde Micah'ya baktım. "Micah'nın odasında."

"O niye?"

"Hiçbir fikrim yok." Micah'ya göz attım, hâlâ yatağından beni izliyordu. "Orada herkes iyi mi?"

"Evet, iyiyiz."

"Tamam. Biraz sonra döneceğim." Duraksadım. "Yürüyerek."

Telefonu kapatıp etrafa tekrar bakındım, bu kez daha yavaşça. CD, kitap ve giysi yığınlarından oluşan düzenli bir kaos vardı. "Sence neden buraya geldim?"

Micah omuz silkti. "Eskiden burada biraz takılırdın, benim şarkıları katledişimi dinlerdin." Elini yıpranmış gitar-

da gezdirdi. "Özellikle de Daniel'la çıkmaya başladıktan sonra."

"O Gabe'di, ben değil."

Hâlâ o kişi olduğumu, Daniel'la olduğumu hayal bile edemiyordum. Ama kendimi Micah'nın halısında oturmuş, gitar çalışını dinlerken hayal edebiliyordum. Sanırım Gabe'le ortak noktamızdı bu.

"Sen ve Jude anlaşır mıydınız? Yani, o buradan ayrılmadan önce?"

"Evet, tabii ki. Gerçi müzik konusunda efsanevi tartışmalarımız olmuştur." Micah hatırlayarak gülümsedi. "O hep sert rock müzikte ısrar ederdi. Müzisyenlik umurunda değildi, sadece gürültü umurundaydı. Diğer yandan bense teknik beceriye önem veririm, bende hiç olmasa da."

"Şaşırmış mıydın, o..." *Beni* demeden kendimi durdurdum. "Tapınak'ı bırakıp gittiğinde?"

"Dediğim gibi, sonunda gitmek zorundaydı: Nathaniel'la tartışmada fazla ileri gitmişti." Micah gitarı kucağından kaldırıp yatağa dayadı. "İşte o zaman her şey boka sardı. Kimse onun ve diğerlerinin gidişiyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Sen de dahil. Özellikle de sen. Rafa ve Jude olmadan nasıl rahatlayacağını bilmiyor gibiydin. Sadece onlar yüzünden de değildi: Ez, Zak ve Jones'la da sıkı fıkıydın. Hepimiz öyleydik. Daisy bir yıl kendine gelememişti."

Refaim'le aramda çok fazla mesele vardı. Belki de Mya hatırlamadığım için bana kızmakta haklıydı.

"Herkes senin de gitmeni bekleyip durdu," dedi Micah ben konuşmayınca. "Sanırım Daniel'la birlikte olmanın nedenlerinden biri de bu: Bizi kaldığına inandırmak. Bana öyle bakma, Daniel tamamen ahmak değil. Öyle olsaydı onunla birlikte olmazdın asla. Biz o kadar da umurunda değildik senin." Çarpık bir gülümsemeyle bana baktı.

"Daniel dosdoğru biri. Her şeyi ciddiye alır ama buradaki en zeki heriftir ve seni bir askerden daha fazlası olarak görmesi senin hoşuna gidiyordu."

"Öyleyse neden burada bu kadar çok takılıyordum?"

Micah uzun bacaklarını uzatıp bileklerinden çaprazladı. "Hâlâ ara sıra gülmeye ihtiyacın vardı." Beni inceledi. Yüzümü okuyordu. "Bu söyleyeceğimin bir anlamı var mı senin için bilmiyorum ama sana âşıktı bence ya da Daniel ne kadar âşık olabilirse işte. O senin hayatının aşkıydı demiyorum ama onunla yeterince mutluydun."

"Bunu sana ben söyledim, değil mi?"

"Aslına bakarsan sen söyledin. Bu odada seninle bir sürü derin ve anlamlı sohbetler ettik. Ben burada gitarla otururdum, sen de tepeleme dolu şarabınla yerde. Dışlanmışlar'la ciddi çatışmalarımız olmaya başlayınca senin onlara asla katılmayacağın da belli oldu. Rafa'yla bazı kavgalarınız..." Micah tepkimi kontrol etti, sözü yarıda bıraktı. "Bir süredir iyi gidiyordun. Ve sonra Ritim Sarayı olayı oldu ve Ez yaralandı. Sen haberi alınca... Seni hiç öyle görmemiştim. Spor salonunu birbirine kattın. Ez'in yanına gidemiyordun. Mya'nın hepsinin ölümüne neden olacağını ve Jude'un bu tehlikeyi göremediğini düşünüyordun. Kimse sana yaklaşamıyordu. Ne Daisy ne de ben. Kesinlikle Daniel da öyle. Tüm bu yıllar boyunca bastırdıkların patlamıştı: Jude'un gitmesine izin verdiğin için kendini suçladın, Ez'e olanlar için kendini suçladın. Daniel'la ilişkinizin çöküşü de o zaman başladı. Gerçi nihai olarak bitirmeniz bir yıl daha sürdü."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra geçen sene Jude'la tekrar konuşmaya başladın. Daniel önemli değilmiş gibi davranıyordu ama içi içini yiyordu. Sen ne zaman Jude'u görmeye gitsen aksileşiyordu ve sen geri döndüğünde aklının ne kadar dağılmış olduğunu fark etmemiş gibi davranıyordu."

Dirseklerimin üzerinde geriye yaslandım. Yine akıntıya kapılmıştım. Başıboş. Refaim ne zaman hatırlamadığım şu eski hayatımdan söz etse böyle oluyordu. "O zaman Dışlanmışlar'a katılmayı planlıyor muydum?"

Başını iki yana salladı. "Sanmam. Jude'la tekrar bir araya gelmekle Tapınak'a düşman olmak çok farklı şeyler."

"Ama az önce dedin ki..."

"Kafan bizimle olmasa da sen hâlâ bizimleydin. Kapı Bekçileri'nin İzlanda'da dolandıklarına dair bir duyum aldığımızda Taya ve Malachi'la oraya gitmeye gönüllü oldun. Üçünüz Bel ve Leon'la kavgaya tutuştunuz. Bacağına bıçak yedin." Kendi bacağında parmağıyla gösterdiği yerde benim eski bir yara izim vardı. "Ama yine de bir zebaniyle geri geldiniz."

Zihnimin gerilerinde soğuk ve kuru bir his kıpırdandı. Kafesin zeminindeki talaş gibi. "Ne oldu ona?"

"Kaybettik."

"Ne zaman?"

"Ortadan kaybolduğunuz zamanlarda. Daniel onunla birlikte yer değiştirmeyi denedi ve pislik cehennem boku onu bir Kapı Bekçileri ordusuna götürdü."

Halıda oturuşumu yeniden ayarladım. Rahat edemiyordum. Bedenimde bunların hepsini alacak yer yoktu. Büyüktü bu. Önemliydi. Ve şu an için çok fazlaydı. Gözlerimi kapatıp dikkatimin dağılmasına izin verdim. Düşüncelerim dağıldı, birbirine dolandı.

Micah tekrar çalmaya başladı. Yavaş bir blues tonu. Başımı kaldırdığımda sulu boya tabloyu gördüm. Tamamen pembe, mor ve turuncu tonlardaydı. Gür kâküllerin altından büyük, kahverengi gözler bakıyordu. Melankolik, yürek sızlatan, güzel gözler.

"O kim?"

Gözlerini kaldırmadı. "Adeline. "

"Refaim'den mi?"

"Hayır. Tamamen kırılgan bir insan."

"Muhteşem bir tablo."

"Kendi portresi. Yetenekliydi."

"Geçmiş zaman?"

Tıngırdatmaya devam ediyordu. "Muhtemelen hâlâ öyledir."

Daha dik oturdum. Oda dönmedi. Jude'un yanına dönmeliydim ama Micah'nın sesindeki bir şey beni tutuyordu.

"Ne oldu?"

"İnsan olmadığımı hatırladım."

"Ne demek bu?"

Birkaç nota daha. "Ona istediği şeyleri veremezdim: bir koca, tombul, mutlu bebekler... Ben de hâlâ onlara sahip olacak vakti varken çekip gittim."

"Ona âşık mıydın?"

Tıngırdatmaktan telleri tek tek çekmeye geçti. "Evet."

"Off Micah, üzüldüm."

"Nathaniel bizi bağlanmaya karşı uyarmıştı. Bu tip şeylere karşı dikkatli olduğumu sanırdım."

"Ne kadar oldu?"

"On beş yıl, dört ay... Haftaları ve günleri bilmiyormuşum gibi yapacağım."

"O zamandan beri onu hiç gördün mü?"

"Uzaktan. Çocuklarıyla." Gülümsedi ama gözleri gülümsemiyordu. "O evlendi, bense sonsuza dek 'tak fişi bitir işi' olayına geri döndüm. Daha kötüsü de olabilirdi."

Gitarın tellerine odaklanışını seyrettim. "Yani Nathaniel, gerçek kimliğinizi açıklamak zorunda kalmamanız için anlamlı ilişkiler kurmanızdansa tek gecelik ilişkiler yaşamanızı tercih ediyor?"

"Hâlâ çabuk kavrıyorsun."

"Bu Daniel'ın bana, Nathaniel'ın Refaim'e babalarımızdan kalan 'şehvetli arzuları kontrol etmeyi' öğrettiğine dair anlattıklarıyla tezat oluşturmuyor mu?"

"Bak şimdi, bir öğreti var bir de gerçeklik. Ergenlik dürtülerine sahip ergen vücutların içinde sonsuza dek hapsolmuş doğaüstü varlıkların uçkurlarını hiçbir zaman indirmeyeceklerini düşünmek gerçekçi olmaz."

"Yani sadece görmezden geliyor."

"Biz açık etmezsek o da bunların hiç olmadığına dair kendisini kandırabilir. Ayrıca biz üreyemiyoruz, bu yüzden ne onun için ne de Melekler Konseyi için mühim bir mesele değil."

Micah daha hafif, daha hızlı bir melodiye geçti. "Peki, Rafa'yla aranızda neler oluyor?"

Ayakkabımın tabanını halıya sürterken komodinin altında yarı gizlenmiş bir şarap lekesi olduğunu fark ettim. "Karışık."

"Ondan şüphem yok. Pek şaşırmadım gerçi. Tüm o kavgaların, çekişmelerin başka bir nedeni olması lazımdı."

Gözlerimi kaçırdım. Söyledikleri, Mya'nın Rafa'yla olan geçmişime dair teorisinden pek farklı değildi.

"Ne?" diye sordu.

"Mya kendimi Rafa'nın kucağına attığımı ama onun beni geri çevirdiğini söylüyor. Hepsi ayrılmadan önce Rafa ve ben bu yüzden kavga etmişiz."

Micah'nın tellerdeki parmakları durdu. "Birincisi, sen kendini kimsenin kucağına atmazsın. Ve ikincisi, atmış olsaydın seni hayatta geri çevirmezdi. İkinizin arasında ne geçtiğini bilmiyorum ama bundan daha büyük bir şeydi."

O diğer hayatımı Rafa'yla hayal etmeye çalıştım. Ama hangi versiyonuyla? Dubai'deki antrenman odasında dövüştüğüm, Gabe olmadığımı unutan ve beni yere yapıştıran Rafa mı? Yoksa iki gün önce kumsalda sarmaş dolaş

olduğum, dudakları ve elleri tenimi alevlendiren Rafa mı? Şu an her ikisi de kabulümdü, yeter ki karşımda canlı ve tek parça halinde duruyor olsun.

"Neydi öyleyse?"

Micah cevap veremeden odasının kapısı açıldı ve içeri Daisy girdi. "Nathaniel..." Beni görünce durdu. "Ah, selam."

"Artık kimse kapı çalmıyor mu?" dedi Micah ama çoktan gitarını kenara bırakmıştı. "Ne oluyor?"

"Nathaniel herkesi toplantı salonuna çağırdı. O ve Beşler Iowa konusunda bir karara varmış olmalılar."

KESİĞE DİKKAT!

Sormak istedim. Soramadım.

Daisy ve Micah'nın peşinden merdivenlerden inip koridordan geçtim ve benim kapımda olduğumuzu fark ettim. Daisy'nin Jude'a ne olduğunu anlattığını hayal meyal duydum ve sonra dördümüz yine merdivenlerden indik. Yürürken Jude elimi tuttu. Bir kez sıkıp bıraktı.

Ana binaları geçip melek heykelinden sonraki ana meydanla toplantı salonunun arasındaki açık alana girdik. Botlarımızın altında çakıllar gıcırdıyordu. Ağır bulutlar dağdan aşağı sürükleniyor, günün hangi vaktinde olduğumuzu kestirmeyi imkânsız kılıyordu. En iyi ihtimalle ikindi ortalarıydı. Önümüzdeki asırlık binadan kısık sesler geliyordu.

Toplantı salonu tıka basa doluydu. Konuşmalar kısık sesliydi, fısıltılar halinde. Jude çabuk bir kafa sayımı yapmak için parmakları üzerinde dikildi. "Burada en az yüz elli Refaimli var. Veya daha fazla."

Yine de taşlardaki kan ve kusmuk lekelerini gizlemeye yetmiyordu. Mick'in inlemelerini, Joffa'nın çığlıklarını duydum. Mya'nın sözlerini: *Bu kadar. Başka kimse hayatta kalmadı.*

Nathaniel kürsüdeydi. Sağında Daniel vardı tabii ki. Calista ve Uriel de arkasında. Ez, Mya ve Jones kalabalığın arasından bize doğru geldiler. "Zak, Dani'yle kaldı," diye fısıldadı Ez bana. Malachi toplantı salonunun gerisinde, ana kapıların yanında tek başına dikiliyordu. Şimdi herkes daha derli topluydu: Temiz giysiler giyilmiş, kan gitmiş, morluklar ve kesikler iyileşmişti.

Nathaniel'ın gözleri Refaim'in yüzlerinde gezindi. Jude'da veya bende bir süre takıldı. Bu mesafeden ayırt etmek zordu. Ve susturmak için bir elini kaldırdı. Anında bir sessizlik çöktü. "Teşekkürler." Sesi, duvarlardan ve tavandan okyanus gibi dalgalanıyordu. Bütün hareketler durdu. O kadar sessizdi ki dışarıdaki cıvıltıları duyabiliyordum. Bu sesi ne tür bir kuşun çıkardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Buradaki diğer her şey gibi o da bana yabancıydı.

"Hepinizin farkında olduğu gibi Zarael, Taya ve Rafael'i onları duvarlarının ötesine yer değiştirmekten alıkoyan bir odanın içinde hapsetti. Çoğunuz, o odadan sorumlu kadının bizim nezaretimizde olduğunu biliyor." Bize bakmıyordu. "Ayrıca hepinizle psişik bir bağı olduğunu iddia eden bir çocuğun, bir kızın varlığından da haberdar olduk. O da nezaretimizde."

Mya, Jude'un yanında kıpırdandı. Her zamankinden daha solgundu. Tırnaklarını birbirlerine vuruyordu. Ses, toplantı salonunda yüksek çıkıyordu. Jones ona baktı, omzunu dürttü. Mya ona ters ters baktıktan sonra tırnaklarını rahat bıraktı.

"Çocuk kim?" diye sordu öne yakın biri.

"Bir kâhin," dedi Nathaniel. "İhtiyaç ânımızda bize gönderildi."

Jude bana dönüp ses çıkarmadan, "Cidden mi?" dedi.

Refaimliler sustu ve sonra sorular gelmeye başladı. "Tuzak nasıl çalışıyor?"

"Ondan haberiniz var mıydı?"

Sorular, toplantı salonunun karşıt taraflarından geliyor, kubbeli çatının boşluğunda buluşuyorlardı.

"Aleyhimize çalışmakta olan güçler var," dedi Nathaniel. "Karanlıkta, benim bile göremediğim şeyler. İnanıyorum ki düşmanımız bu âlemde o güçleri kullanmanın bir yolunu bulmuş durumda."

Bu da Refaim'i kontrol altında tutmak için uydurulmuş bir hikâye miydi, yoksa Nathaniel buna gerçekten inanıyor muydu? Her iki şekilde de, paylaştığı bilgide koca boşluklar vardı.

"Taya ve Rafa'yı almaya ne zaman gidiyoruz?" diye seslendi Malachi arkadan.

Nefesimi tuttum. İşte buraya kadardı.

Nathaniel, Refaim'in yüzlerini yavaşça taradı kontrollü bir şekilde. "Başmelekler'den bir işaret aldığım zaman."

Birisi sert uçlu botlarla göğsümü çiğnemiş gibi ciğerlerimdeki tüm hava gitti. Iowa'ya Refaim göndermiyordu.

Şimdi toplantı salonunda hareketlilik vardı, kıpırdanmalar, mırıltılar. Fısıltı halinde sorular. Kalbim çarpıyordu. Başmelekler denkleme ne zaman girmişlerdi? Daniel sakin görünüyordu ama gözleri başımın üzerindeki bir noktada sabitlenmişti. Nathaniel'ın bunu diyeceğini biliyor muydu?

Göğüs kafesimin ardında bir fırtına kopuyordu. Zihnimde suçlamalar birbirlerine dolanıyor, ses bulmak için savaşıyorlardı. Derin bir nefes aldım, hepsini Nathaniel'a fırlatmaya hazırdım. Hazır...

Arkamdaki kapılar aralandı. Soğuk hava bacaklarımın arkasına vurdu. Sinirle döndüm ve revirden Keşiş Ferro'yu gördüm. Elinde bir şey vardı, ahşap bir kutu. Kutunun tuhaflığı öfkemi yarıda kesti.

Keşiş kapıları kapatmaya fırsat bulamadan Malachi ona yetişti. Birisi Nathaniel'a başka bir soru daha sordu Dani'yi nasıl bulduğuyla ilgili ama şu an pek dinleyemiyordum, çünkü Malachi ve Keşiş Ferro arasında hararetli bir fısıldaşma vardı. Malachi keşişin elindekine bakmak istiyordu, keşiş ona göstermek istemiyordu. Malachi, keşişi dirseğinden tutup dışarı çıkardı. Jude benimle göz göze geldi ve peşlerinden gittik. Toplantı salonunun merdivenlerinde hava ferahtı. Dikkatimi keskinleştirdi.

Uzun boyunu orta yaşlı keşişe karşı bir avantaj olarak kullanarak, "Göster," dedi Malachi. Beni ve Jude'u fark etti ama umursamadı.

"Nathaniel adına gelmiş," dedi Keşiş Ferro yoğun İtalyan aksanıyla.

"Kimden?"

"Bilmiyorum. Ön girişe bırakılmış."

"Bana ver." Malachi elini kutunun üstüne koydu. Keşiş Ferro bize baktı, ona yardıma gelmediğimizi fark etti. Omuzları çöktü ve Malachi kutuyu aldı. Oyma ahşaptan yapılmıştı, eski tarz bir puro kutusu gibi ön tarafındaki bir mandalla kapatılıyordu. Malachi mandalı tuttu ve eli donup kaldı. Göz göze geldik, nabzım fırladı. Ve sonra açtı.

Jude nefesini tuttu.

İçindeki bir parmaktı.

ET VE KEMİK

Tırnağının altında kurumuş kan bulunan ince, uzun bir işaret parmağı. Derisi hâlâ pembe. Bir tomar kâğıt mendilin üzerinde duruyordu.

"Şerefsiz pislik," dedi Malachi tükürerek. "Taya'nın bu."

"Nereden anladın?" Kelimeler ağzımda ıslak çimento gibiydi.

"Yara izinden."

Kendimi zorlayıp daha yakından baktım. Orta eklem yerinde ince, beyaz bir çizgi vardı. İlk tepkim, Rafa'nın olmadığından duyduğum rahatlamaydı. İkincisiyse suçluluk. Rafa, Taya'yı iyileştirebilse bile bu parmak vücuduna asla geri takılamayacaktı. Ve eğer iyileştiremezse, Taya ifade edilemez bir acı içinde olmalıydı.

"Neden Taya?" diye sordu Jude. Gergindi.

"Çünkü o Nathaniel'a sadıktır." Malachi gözlerini kanlı parmağa dikmişti; göğsü kalkıp iniyordu. "Zarael onun Nathaniel için daha değerli olduğunu düşünüyor. Taya, Nathaniel için bir yem. Rafa'ysa siz ikiniz için."

Kutuya uzandım. Parmaklarım titriyordu. Malachi kapağı kapatmama izin verdi ve kutuyu Keşiş Ferro'ya iade ettim. "Nathaniel'a göster. Belki bunu görünce kıçına roket takar."

Keşiş kullandığım dil karşısında irkildikten sonra toplantı salonunun kapısından içeri girdi.

Malachi merdivenlerden inip çakıllara tekme attı. Taşlar ve toprak patikanın üzerine yağdı. "Vaktimiz daralıyor."

"Nathaniel en son ne zaman Başmelekler'den haber almıştı?" diye sordu Jude.

Malachi cevap vermedi.

"Yani bu hiçbir şey yapmamak için bir bahane?"

"Nathaniel gerekli olduğunu düşünmedikçe canlarımızı riske atmaz." Malachi'm sözlerinde öfke yoktu, sadece bıkkınlık vardı. "Belki de bu iş cidden Başmelekler'in müdahalesini gerektirecek kadar büyüktür."

"Saçmalık," dedim bastıra bastıra. "Oyalanıyor. Ve o bahaneler üretirken Zarael arkadaşlarımızın organlarını kesiyor."

Mya ve Ez kapıdan dışarı süzüldüler. Fazla vaktimiz yoktu: Nathaniel az sonra bize bakması için birini gönderirdi.

"Keşiş Ferro'nun getirdiği kutuda ne var?" Mya yorgundu ama zihni açıktı. "Nathaniel onu Daniel'a verip konuşmaya devam etti. Kutuyu açmadı."

"Taya'nın parmağı," dedi Malachi.

Ez gözlerini kapattı. "Tanrım."

Jude birkaç adım yürüdükten sonra döndü, tekrar yanımıza geldi. "Dani bize odada neler olduğunu söyleyebilir ama onları nasıl çıkaracağımızı öğrenmemiz lazım yine de."

"Şu Dani..." Mya yine tırnaklarını birbirine vuruyor, beni izliyordu. "Tam olarak ne görebiliyor?"

"Nerede olduğumuzu, ne yaptığımızı. Hatta bazen ne düşündüğümüzü." Mya'ya Dani'nin onu göremediğini söylemedim, başka kimse de bu bilgiyi vermeye yeltenmedi. "Şu an yukarıda, Rafa'ya neler olduğunu görmeye çalışıyor."

Peki ne görüyordu? Rafa'nın kendi kanı içinde uzanmış, acı içerisinde, Taya'nın parmağının kesilişini izlemeye zorlandığını mı? Son on yıldır düşman olabilirlerdi ama yine de onu korumaya çalışırdı. Ve tek başına olacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Malachi, Jude'a.

Kardeşim, Nathaniel'ın şahsi kanadına doğru işaret etti. "Virginia'nın yanına gitmeliyiz. Hemen. Yerini biliyoruz ama oraya yer değiştirerek gitmemiz gerek."

Bir duraksama oldu. Malachi, Nathaniel'a itaat ile bir şeyler yapma ihtiyacı arasında kalmıştı.

"Herkes hâlâ içerideyken gitmeliyiz," dedim.

"Ya biri bizi görürse?"

"Bu riske değmez mi? Yoksa Zarael bir kafa gönderene kadar beklemeyi mi tercih edersin?" Sesim yükseliyordu, elimde değildi. "Bizimle hemen şimdi yer değiştirebilirsin, doğrudan onun odasına."

Malachi yavaş bir nefes alıp başıyla onayladı.

"Bekleyin," dedi Mya. "Debra daha iyi bir seçenek olur."

Malachi kaşlarını çattı. "Kim?"

"Virginia'nın kızı. Odayı tasarlayan o. LA'de nerede olduğunu biliyorum."

"Nasıl..."

"Ne fark eder?" diye çıkıştı Mya.

"Bundan daha önce bahsetmek aklına gelmedi mi?"

Aralarına girdim. "Tanrı aşkına, siz ikiniz otuz saniyeliğine düşmanlığını bırakabilir misiniz?"

Önce bana, sonra birbirlerine ters ters baktılar ama hiddet çoktan gitmişti.

"Ben LA'ye gideceğim," dedi Mya. "Gözlerin sizin üzerinizde olduğunu garanti ederim, özellikle de Jude ve Gabe ama Nathaniel beni fark etmez." Malachi'a döndü. "Tabii sen ona gittiğimi söylemezsen."

"Çabuk dönersen söylemek zorunda kalmam."

Karşılık verme zahmetine girmeden yer değiştirerek kayboldu.

"Beklemek istediğinden emin misin?" diye sordu Malachi, Jude'a.

Jude baş salladı. "Ona bir şans verelim. Debra muhtemelen annesinden daha çok şey biliyordur."

İçeriye döndüğümüzde Nathaniel şöyle diyordu: "Bir saat sonra burada yeniden toplanacağız."

Bir saat mi? Bir saat sonra o odada geriye ne kalmış olacak?

İçeri girdiğimizi gördü. "Gabriella, Judah! Bir dakika lütfen."

Herkes dışarı çıkarken Jude ve ben geride durduk. Ez ve Malachi yanımızda bekliyorlardı. Jones yanımızdan geçerken kaşlarını kaldırdı ve Ez, diğerleriyle birlikte gitmesi için ona başıyla işaret etti. Daisy kapıda oyalanıyordu.

"Geri kalanınız ayrılabilir," dedi Nathaniel kürsüden.

"Kalabilirler," dedim. "Nasıl olsa burada olanları onlara söyleyeceğiz, tıpkı sen söylemezsen o kutunun içinde ne olduğunu da söyleyeceğimiz gibi."

"Gabe, düşün," dedi Daniel.

"Buraya geldiğimizden beri tek yaptığım bu. Yeter artık. Git, kutuya bak," dedim Nathaniel'a. "Sabırlı yaklaşımının neye mal olduğunu gör."

Nathaniel gözlerini benden ayırmadan elini uzattı. Daniel tereddüt ettikten sonra kutuyu eline verdi. Nathaniel açıp baktı ve kapattı. Tepki yok.

"Taya'nın," dedim.

Sessizlik.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Nathaniel kutuyu Daniel'a geri verdi. "Bu bizi kavgaya çekmek için bir taktik," dedi.

"Bu bir taktik değil, kahrolası bir parmak!"

"Ah Tanrım..." Daisy başını çevirdi.

Nathaniel'm ilgisi sadece benim üzerimdeydi. "Gabriella..."

"Neden gitmelerine izin vermeden önce herkese Zarael'den bir mesaj aldığını söylemedin? Ondan olduğunu biliyordun."

"Yüz elli altı Refaimlinin şu an senin davrandığın gibi davranmasını arzu etmedim. Bu davranış hiçbir amaca hizmet etmi..."

"Peki amaca ne hizmet ediyor?"

"Bunun cevabını biliyorsun: Başmelekler'den bir işaret beklemek."

"Ne zamandan beri?"

"Bu duvarların içine Düşmüşler'in zürriyetini görme yeteneğine sahip bir insan çocuğu getirdiğinizden beri."

"Daha bir dakika önce Dani'nin ihtiyaç ânında gönderilmiş bir kâhin olduğunu söylemiştin. Bu bir işaret değil mi?"

"Gabriella, yüz otuz dokuz yılımı her birinizi koruyarak geçirdim. Sizi kaderinize hazırlayarak. Size Melekler Konseyi'nin rızasını ve dünyanın kaderini belirleyecek olan savaşta bir yer kazanma şansı vererek. Konseyin benden ne istediğini bilmeden hayatlarınızı riske atmayacağım."

"Ya hiçbir şey demezlerse?"

"O zaman hiçbir şey yapmayız."

Başımdaki basınç artıyordu. Ben mantıklı bir cümle kuramadan Malachi ileri çıktı.

"Çiftlik evinin önünde bir gözcüye ihtiyacımız var. Gidip kontrol etmeme izin verin."

"Kimse o eve yaklaşmayacak," dedi Daniel. "Ben dün oradaydım, Malachi. Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorum."

"Öyleyse Virginia'yla konuşmamıza izin verin," dedi Jude.

"Hayır." Nathaniel'ın tonu jilet gibi keskindi. "Zamanınızı itaat kapasitenizi bana göstererek geçirseniz daha hayırlı olur." İrisleri parladı. Ve sonra yok oldu.

Uri ve Calista, yok oluşu karşısında irkildiler. Daniel daha az şaşırmışa benziyordu.

"Ne şaka ama," dedi Jude.

"Siz ikinizin derdi ne?" Calista kürsünün basamaklarını ikişer ikişer indi. Bize ulaşmadan Uri onu yakaladı ama Calista onun elini itti. "Taya ve Rafa'yı umursayanların bir tek siz olduğunuzu mu sanıyorsunuz?" Önümde durdu. Hamle yapmaya hazır bir şekilde duruşumu aldım.

"Bu konuda bir şeyler yapmaya niyeti olan bir tek bizmişiz gibi görünüyor," dedim.

"Onları kurtarmanın birden fazla yolu var. Neden bize güvenemiyorsunuz?"

"Az önce duyduklarından sonra hâlâ bunu sorabiliyorsan hayal dünyasında yaşıyorsun sen."

İrkildim. Daniel yanımızdaydı. Yer değiştirip on metre öteden yanımıza mı gelmişti?

"Bu kadarı yeter. Calista, sen ve Uriel kütüphaneye dönün. Ben birazdan gelirim."

Calista karşı çıkacakmış gibi ağzını açtı ama sonra yapmamaya karar verdi. Toplantı salonunun kapısı arkalarından kapanana kadar Daniel sessizlik içinde bekledi. Sonra bana döndü.

"Konuşmamız gerek."

TENCERE DİBİN KARA, SENİNKİ BENDEN KARA

Dani'nin yanına dönmek istiyordum. Tam dönüp gidiyordum ki Micah'nın İzlanda'daki zebani hakkında dedikleri aklıma geldi. Benimle aynı zamanlarda ortadan kaybolan. Bu, bir karartı gibi zihnimin bir köşesinde pusuda bekliyor, şekil alıyordu.

"Sana üç dakika veriyorum."

Daniel bu kadar kolay kabul etmeme şaşırdıysa da saklamıştı.

"Gaby?"

"Sorun yok," dedim Jude'a. "Uzun sürmeyecek."

Daniel arka kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve kapıyı benim için açık bıraktı. Soğuk hava içeri akın etti. Tam peşinden gidiyordum ki tekrar Jude'a döndüm. "Dani'nin iyi korunduğundan emin ol. Nathaniel'a güvenmiyorum."

"Jones'a bilgi verdim," dedi Ez. "Biz konuşurken o yukarıda Zak'le birlikte."

Daniel, toplantı salonunun arkası ile Tapınak'ın bu ucunu çevreleyen duvar arasındaki örtülü geçitte bekliyordu. Jude beni görebilsin diye kapıyı açık bıraktım. Budanmış

çalılar nöbet bekler gibi nizam içinde dizilmişlerdi. Daniel basamakların sonunda bekliyordu. Yün kazağının kollarını indirirken beni dikkatle izliyordu.

"Aptalca bir şey yapmayacağını duymam gerek," dedi. Nefesi bir buhar bulutu halinde çıkıyordu.

"Aptalca derken?"

"Zarael'in yemini yutup Rafa ile Taya'nın peşine düşmek gibi."

Ceketime iyice sarındım, donmuş parmaklarımla kollarıma vurdum. Burnum şimdiden acıyor, kulaklarım ağrıyordu. Burada kıpırdamadan durmak zordu. "Daha büyük bir organ göndermelerini mi bekleyelim sence?"

"Gabe..."

"Bana İzlanda'dan getirdiğim cehennem canavarından bahset."

Afalladı. "Bunun ne ilgisi..."

"Ona ne oldu?"

Daniel, uzun kirpiklerle çevrili kara gözleriyle beni izliyordu. Gözlerimde bir şeyler arıyor, soruyu ölçüp biçiyordu.

"Benden sana güvenmemi istiyorsun ama hâlâ bunun için bir neden vermedin bana."

Parmaklarını saçlarından geçirerek bana acı bir ifadeyle gülümsedi. "Zebaniden başlamak olmaz."

"Neden?"

"Çünkü dünya görüşün bozuk."

"Bir dene."

Parmaklarımı ısıtmak için kollarımın altına soktum. "Hakikat hakkında, kim olduğumu anlamam gerektiği hakkında konuşup duran sensin. Neden size bir zebani getirdim?"

Duraksadı. "Test etmek istediğimiz bir teorimiz vardı."

"Biz dediğin kim kim?"

"Sen ve ben. Beşler. Zebanilerin Kapı Bekçileri'yle olan psişik bağından her zaman haberdardık. Nathaniel için de aynısının olabileceğini, bu bağı kendi lehimize kullanabileceğimizi düşündük." Gözlerini kaçırdı ve yine gördüm onu, şüphenin gölgesini. Suçluluk hissini.

"Ve ilk deney de ben kaybolduktan sonra mı oldu?"

Daniel kazağının kolunu çekiştirdi. Dişlerini alt dudağının üzerinden geçirdi. "Sen ve Jude barıştığınızda hepimiz şaşırdık. Sana neyin değiştiğini sordum ve sen benden daha da uzaklaştın. Jude'un ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama on yıl sonra seninle bağlantıya geçtiğine göre tehlikeli bir şey olması gerektiğini biliyordum."

Ona Jude'un beni özlediği için benimle bağlantıya geçtiğini söylemeyi çok isterdim ama şimdi durumun bundan daha karmaşık olduğunu biliyordum.

"Sen kaybolmadan hemen önce çok kötü yaralanmıştın."

"O zebaniyi yakaladığımızda, Bel ve Leon'la savaşırken. Micah anlattı."

Daniel göz ucuyla bacağıma baktı. "Kesik derindi. Keşiş Ferro dikiş atmıştı."

"Sonra?"

Daniel yine kazağının kollarına dokundu; önce birine, sonra ötekine. Kendisinden beklenmeyecek derecede kıpır kıpırdı. "Seni temizlemekte kullandığı sargıları saklamasını söyledim. Jude'u görmeye gideceğini biliyordum ve hazırlıklı olmak istedim. Ve iki haftadan kısa sürede onu üçüncü kez görmeye gidince, benden uzak durmaya başlayınca... Dışlanmışlar'a katıldığını düşündüm."

Söylemek istemiyordu ama ben biliyordum. Gözlerinde görebiliyordum. "Beni takip edebilsin diye o sargıları cehennem canavarına verdin."

Taş kesildi. Bu evet demekti.

"Kanımın tadını almasına izin verdin ve sonra da onu peşime saldın?" Midem bulanıyordu. "Aklından ne geçiyordu senin?"

"Seni bulup çok geç olmadan durdurabileceğim geçiyordu."

"Nasıl?" diye çıkıştım. "Zebaniler boş kafalı ölüm makinelerinden başka bir şey değil."

Daniel ellerini ağzına götürdü, avuçlarına hohlayıp ısıtmak için ovuşturdu. Kesilmiş tırnaklarına, mükemmel saçına, güzel yüzüne baktım. İkiyüzlülüğüne. Onun canını fena halde yakmak istiyordum.

"Kokunu aldığı an Nathaniel zihnini okuyabilsin diye onu uyuşturduk. İşe yaradı da. Zebani kana tepki verdi. Bu da Nathaniel'ın onun seni bulduğunu bilmesine yetti ama nerede olduğunu anlamaya yetmedi. Takip etme isteği çok güçlü olacağından beni sana götürür düşüncesiyle kumar oynadık."

"İşler hangi noktada yanlış gitti? Burada, ensemde bir iblis kılıcının iziyle ve sürekli bahsedip durduğunuz şu hayata dair hiçbir şey hatırlamadan dikildiğime göre işler planlandığı gibi gitmemiş."

"Zebaniye zincir ve ağızlık taktırdım. Nathaniel ve ben, benim yalnız gitmem konusunda anlaştık. Bize ihanet ettiysen diğerleri dahil olmadan önce nedenini anlamak istedik..."

"Diğer Beşler'e söylemedin mi?"

"Seni korumaya çalışıyordum."

"Sonra ne oldu?"

"Zebani beni Kapı Bekçileri'yle dolu bir odaya götürdü. Beni beklemiyorlardı, o yüzden kılıçlarını boynuma dayamadan geriye yer değiştirmeye vaktim oldu."

"Ya zebani?"

Başını salladı. "Ben onu geri getiremeden Bel onu yakaladı."

"Benim kanımın tadını ve nerede olduğumu bilen bir zebaniyi onlara ellerinle teslim ettin. Onlar da doğrudan bana geldiler. Ve Jude'a."

"Bundan emin olamayız. Bildiğimiz tek şey senin onlarla buluşmayı planladığın."

"Benimle kafa mı buluyorsun?" Sesim duvar ile toplantı salonu arasında yankılandı. İçeride Jude bize doğru bakıyordu. Elimi kaldırıp ona iyi olduğumu bildirdim. "Bel, Leon'la birlikte bize saldırdığını söyledi. Kılıcını boynumdan geçirmiş, Daniel. Sanırım pusuya düşürüldüğümüzü söylemek yanlış olmaz."

Daniel gözlerime bakamıyordu. Bel ve Leon salı gecesi dağa gelip beni nasıl öldürdükleriyle övünürlerken Daniel'ın pek bir şey diyememesine şaşmamak gerekiyordu.

"Senin için bir değeri olacaksa birkaç ay sonra, Leon Micah'nın Pakistan'daki birliğine saldırdığı zaman zebaniyi tekrar yakaladık. O zaman bunun bir işaret olduğunu düşünmüştüm ama Nathaniel zebanin hafızasında sana ve Jude'a dair bir iz bulamadı."

"Tekrar denediniz mi?"

"Hayır. Kokunu unutmuştu ve sargıların da çoktan gitmişti."

O an farkına vardım. "Geçen hafta buradaki zebani o zebaniydi, değil mi?"

"Evet."

"Bana saldırıp kanımı içmesine izin verdiğin zebani. Tekrar tadımı aldırdın ona." Başımı iki yana salladım. "Hafızamı geri getirme umuduyla beni tehlikeye atmanız saçmalıktan ibaretmiş. Rafa haklıymış. Tadımı almasını istedin, çünkü Düşmüşler hakkında yalan söylediğimi düşünüyordun. Beni takip edebilirsen seni doğrudan onlara

götüreceğimi düşünüyordun. Tabii ki bu kez yanında bir ordu götürecektin. Doğru gidiyor muyum?"

"Aşırıya kaçtığım için özür dilemeyeceğim. İşe yarayabileceğini düşünmüştüm. Ama evet, plan B seni izlemenin bir yolunu bulmaktı. Kim olduğunu hatırlasaydın nedenini anlardın..."

"Anlıyorum," diye çıkıştım. "Bunu yeterince duydum. Düşmüşler'in sonu ve Refaim'in kaderi benim bir cehennem canavarı tarafından paramparça edilmemden daha önemli." Keşke kafasına geçirebileceğim sert ve ağır bir şey olsaydı.

"Seni öldürmesine asla izin vermezdim."

"Pekâlâ, beni biraz parçalamasını sorun etmediğini bilmek çok dokunaklı."

Sonunda soğuğa yenik düştüm ve kollarımı ovalamak zorunda kaldım. Gergin bir sessizlik içinde dikildik.

"Üzgünüm," dedi. Tonu yumuşak çıkmıştı. "Asla seni incitmek istememiştim."

Ellerimi tekrar kollarımın altına soktum. "Ama imkânın olsa yine öyle yapardın, değil mi? Cidden bu konuda iplerin senin elinde olduğunu düşünüyorsun."

Başını iki yana salladı; inkâr etmiyordu. Daha çok cevap vermekten kaçınma yoluydu bu. "Şimdi sana yardım etmek istiyorum."

Bulutlar alçalmış, kararmıştı. Yağmur tekrar çiselemeye başlayınca yüzümü yukarı kaldırdım. Az önce bana söyledikleri konusunda Tapınak'ın geri kalanı ne düşünürdü? Bunu ona karşı kullanmak için her türlü nedenim vardı: Refaim'i sarsacak bir bomba daha. Ama ne yararı olurdu ki? Bu yer yeterince pisliğe batmıştı zaten. Ve ben de Dani'nin yanına dönmeliydim.

"İstediğim tek yardım Rafa ve Taya'yı geri almak."

"Ben ne yapıyorum sanıyorsun?"

"Yeterli değil, Daniel. Bana yardım etmek mi istiyorsun? Öyleyse benim tarafımda ol."

"Senin tarafındayım, Gabe. Bu yüzden bu konuşmayı yapıyoruz."

"Hayır, demek istediğim, eğer *aptalca bir şey* yaparsam beni yarı yolda bırakıp Nathaniel'a ve Beşler'e teslim etmeyeceğini bilmek istiyorum. Kararlarıma destek olacağını bilmek istiyorum."

"Bu kararların ne olduğunu bilmeden destekleyemem."

"Ve başkaları müdahil olursa bunu Tapınak ile Dışlanmışlar'ın arasını açmak için kullanma. Söz ver bana." Gözlerine bakarak onu, bir zamanlar aramızda olduğunu söylediği bu saygının kanıtını göstermeye zorladım.

"Tutamama ihtimalim olan sözler vermeyeceğim."

"Öyleyse bu konuşma bitmiştir." Toplantı salonunun sıcaklığına doğru yöneldim.

"Onaylamayacağımı bilsen bile bana ne planladığını söyleyecek misin?"

Üçüncü basamakta durdum. "Tutamama ihtimalim olan sözler vermeyeceğim."

Daniel bana dik dik baktı. "Benimle orta yolda buluşman gerek. Sen ve Dışlanmışlar işleri kendi başınıza halletmeye kalkışmadan önce neler olduğunu bana söyleyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Bana az önce söylediklerinden sonra böyle bir şey talep etme yüzsüzlüğüne inanamıyordum. Ama Nathaniel'a itaatsizlik etmek zorunda olduğumuzu biliyordum. Daniel'ın işin içinde olması Refaim'in tekrar ayrılmasını engellemenin tek yolu olabilirdi.

"Sana söz veremem, Daniel." Elimi kapıya koydum. "Ama elimden geleni yapacağım."

KÂBUSLARDAN ÇIKIP GELEN

Ben içeri dönerken, "Bir melek anılarımızı değiştirebilir mi?" diye sordu Jude, Ez'e. Daisy ve Malachi'yla bir araya toplanmışlardı.

"Hiç duymadım," dedi Ez.

Kapıyı arkamdan kapattım. "Nathaniel, Semyaza'nın hafıza değiştirecek güçte olmadığını söylemişti."

"Ben Düşmüş meleklerden bahsetmiyorum." Jude bana baktı. "Başmelekler'den bahsediyorum. Bir Melekler Konseyi üyesinden. Yapabilirler mi?"

"Asla," dedi Daisy. "Onlar asla bizim hayatlarımıza karışmazlar."

"Yaparlar mı demedim, *yapabilirler mi* diye sordum."

Kimse cevap vermedi. Ez'in parmakları yara izlerinin üzerinde dolaştıktan sonra boğazında durdu. Toplantı salonunun karşı tarafına geçerken etrafımdaki asırlık alanın, kan ve yalanlarla lekelenmiş taş ve mermerlerin farkına vardım aniden.

"Dani'nin yanına dönelim." Ön kapıya doğru gidiyordum.

"Daniel ne dedi?" diye sordu Malachi bana yetişince.

"Aptalca bir şey yapmadan önce ona haber vermemi istedi."

"Sen de kabul ettin?"

"Barışı sağlamak adına."

"Ama bu iyi," dedi Daisy. "Herkesin arkasından iş çevirmek durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz. Yani, ona Mya'nın LA'ye gittiğini söyledin mi?"

Sanırım dışarıdayken bir konuşma konusundan fazlasını kaçırmıştım.

"Hayır ve sen de bu bilgiyi kendine saklamalısın."

Daisy'nin yüzü asıldı. Her zamanki gibi onun asilik anlayışı buraya kadardı, özellikle de Mya dahil olduğunda.

Yerleşkeyi sessizlik içinde geçtik. Bu yerde bir tuhaflık var gibiydi: kuşlar, ağaçların kokusu, hatta ışık. Hepsi çok kısıktı, yanlıştı. Bana parlak gün ışığı ve azgın dalgalar lazımdı. Saksağanlar. Okaliptüs. Sıkışan ön kapısıyla, arızalı ocağı ve sinsi su basıncıyla kendi evim. Benim evim.

Jones, Jude'un odasının önünde koridorda bekliyordu. "Beni içeri almıyorlar. Ben de burada takılayım dedim."

Jude kapıyı hafifçe tıklattı. "Biziz."

Kapı aralandı ve rengi atmış yüzüyle Jason göründü. Hepimizi inceledi. "Dışarıda konuşalım."

Omzunun üzerimden baktım ve yüreğim hop etti. Dani yatakta dertop olmuştu, Maria saçını okşuyordu. Zak pencerede nöbette duruyordu. Maggie kapıya geldi, Jason'ı dışarı çıkardı ve kendisi de çıkıp kapıyı kapattı.

"Dani iyi, sadece yorgun," dedi Maggie.

"Ne gördü?"

"Bize söylemedi."

Taya'yı düşündüm, anlık bir duyguyla Maggie'yi kucakladım. Sıkıca sarıldı. İkimiz de konuşmuyorduk. Herkes koridorda kendi yerini bulana kadar dolandı.

"Onunla ne zaman konuşabilirim?" Maggie'yi bırakıp geri çekildim.

"Hazır olduğunda," dedi Jason.

Malachi eğilip baldırlarını esnetti. Biri çatırdayana kadar bileklerini döndürdü. "Şu demir oda hakkında başka ne biliyoruz?"

Ona içinde ceset yakma fotoğraflarının ve Almanca yazılmış kurban etme merasimi talimatlarının bulunduğu günlükten ve Jason'ın ailenin, Düşmüşler'in cehennemden kaçtığı sıralarda Lutheran Kilisesi'nden aforoz edildiğini öğrendiğinden bahsettim. Ailenin Refaim'den haberdar olduğundan ve Jason'ı bizden uzak durması konusunda uyardıklarından da. Kat planlarını ve Refaim fotoğraflarını, Rafa'nm Tapınak'ta bir köstebek olduğuna dair teorisini anlattım.

"Mümkün değil. Hiçbirimiz Nathaniel'a ihanet etmeyiz." Malachi, Ez'e kaşlarını kaldırdı.

"Hadi ama," dedi Ez. "Farklılıklarımız var ama buradaki kimseyi asla tehlikeye atmayız biz."

Kısa bir kahkaha attım. "Daha bir saat önce çıplak ellerinizle birbirinizin haşatını çıkartıyordunuz."

Ez ve Malachi ironik bir şekilde gülümsediler. "Evet," diye kabullendi Malachi, "ama başkasının yapmasına izin vermezdik."

"Peki bu kadınlar fotoğrafları ve kat planlarını nasıl ele geçirdiler?"

"Keşişler olabilir mi?" diye sordu Jude.

Daisy başını iki yana salladı. "Yıllardır bizimle birlikteler, bazıları aynı aileden. Burada olabilmek için her şeyden vazgeçtiler: arkadaşlarından, ailelerinden, paradan, seksten. Nathaniel'ın Düşmüşler'i bulma misyonuna tamamen inanıyorlar. Keşişlerden herhangi birinin onu ya da bizi tehlikeye atmasının imkânı yok."

"Ya Nathaniel'ın bir konuda yalan söylediğini öğrendilerse?" diye sordum dikkatlice.

"Ne gibi?" diye sordu Malachi.

"Ne olduğu önemli değil."

Malachi gözlerime baktı. "Nathaniel'ın yalan söylemek için hiçbir nedeni yok." Ama kendisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. Düşmüş meleğin az önce bir oda dolusu Refaim'e yalan söyleyişini kendi gözleriyle görmüştü.

"Bu yerin Nathaniel'ın kanından yapılan bir korumayla iblislere karşı korunduğundan haberiniz var mıydı?" diye sordum.

"Saçmalık." Malachi, Ez'e baktı. "Değil mi?"

"Kandan haberim yoktu," dedi Ez. "Ama Nathaniel bize korumadan bu sabah bahsetti. Neden hâlâ buradayız sanıyorsun?"

"Sana kanla yapıldığını kim söyledi?"

"Nathaniel." Demir odadaki kanatların önemine değinmedim. Bu şu an için fazla büyük bir haber gibiydi.

"Yani demir odadaki koruma..."

"Sadece Refaim kanıyla yapılmışsa Refaimlileri hapsedebilir."

Tüm gözler Jason'a çevrildi. Yanakları kızardı. "Onlara kan vermedim ben."

"Bunca yıldır onlarla iletişimi olan tek kişi sensin," dedi Ez. Suçlamada bulunmuyordu, sadece bir gerçeği dile getiriyordu. "Onların yanındayken bir yerin kesilmiş olabilir. Belki de bir-iki damla yeterliydi..."

"Size söylüyorum, ister kazayla ister başka şekilde, benden kan almış olmaları mümkün değil."

Maggie, Jason'la diğerlerimizin arasına girdi. "Bunun acısını ondan çıkarmayın." Hepimize tek tek baktı. "Onlara kan vermediğini söylüyorsa vermemiştir. Geri çekilin."

Birkaç saniyelik sessizlik. "Kendi kavganı kadınına yaptırıyorsun ha, sarışın."

Başımı öyle hızlı çevirdim ki boynum acıdı.

"Ne?" dedi Jones. "Ne dedim ki?"

Ofladım, peşinden bir boşluk hissettim. "Rafa gibi konuştun."

Jason duvara yaslanıp Maggie'nin elini avucuna aldı. Çenesindeki gerginlik biraz hafifledi. "Rafa olsaydı şimdi boğazımda bir elle yere yapıştırılmış olurdum. Önce boğazlayıp sonra soru sorma eğilimi var onun."

Maggie Jason'ın omzuna vurdu. "Ve sana Goldilocks derdi." Bana üzgün ama umutlu bir şekilde gülümsedi. Jude'un odasının kapısı açıldı ve gerginlik yeniden yükseldi. Zak kapı aralığını dolduruyordu.

"Dani gör..."

Dani Zak'in kolunun altından geçip bana koştu ve yüzünü göğsüme gömdü.

Malachi bana bakıp kaldı. "Şaka yapıyorsun! Çocuğu sen de mi tanıyorsun?" Ama onunla göz göze geldiğimde daha önemli bir soru gördüm. *Bu iş ne kadar kötüye gidecek?*

Ben nefes almayı hatırlayana kadar ciğerlerim bir saniye kadar yandı. Sonra Dani'yi tekrar odaya götürdüm ve yatağa oturduk.

Yüzü ıslaktı. Bense uyuşuk ve boştum. Diğer herkes de içeri doluştu. Ufacık dizlerini göğsüne çekti ve kotunun dizlerinin yıpranmış olduğunu fark ettim.

"Hayattalar."

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarım, güneşten ısınmış bir deniz suyu gibi yüzüme sıcacık aktı. *Hayattalar*. Gözlerimi açtığımda Malachi yere çökmüştü. Zak onun omzunu sıvazlıyordu. Maria, Dani'nin diğer yanındaydı, gözleri kızından başkasını görmüyordu.

"Ama..." Sesim titriyordu.

"Kötü yaralanmışlar."

"Taya'nın parmağından haberimiz var," dedi Ez.

Dani giysisinin koluyla yanağını sildi. "Gürültü yüzünden görmem uzun zaman aldı. Daha önce hiç bu kadar çoğunuzun bu kadar yakınında bulunmamıştım. Herkes burada, dört yanımda."

Dani'nin dediklerini takip etmeye, anlaşılır olmaları için bir sıraya koymaya çalışıyordum.

"Ve gördüğüm zaman," yaralı ve korkmuş gözleri gözlerimle buluştu, "çok feciydi. Oradaydım, Gaby. Tam oradaydım."

Eline uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdim. Ona sorun olmadığını söylemek istiyordum ama vardı. On iki yaşındaki bir çocuğu şiddet ve iblislerle dolu bir odaya koymuştum ya da koymuş kadar olmuştum. Maria, Dani'nin diğer elini tuttu. "Tamam, bebeğim. Acele etme." Gözlerime baktı, öfke doluydu.

Dani alt dudağını kemirerek bir süre düşündü. "Bir kısmı Rafa'nın zihninde geçiyordu, çünkü zaten olmuşlardı ama diğer şeyler ben oradayken oldu." Yutkundu. "Başta, odada yirmi Kapı Bekçisi vardı. Hepsinde iğne bulunuyordu. Rafa ve Taya yer değiştirip duruyorlardı. Rafa'nın anılarını görüyor olmama rağmen benim bile midem bulandı bundan ama iblisler sonunda onları yakaladılar. Onlara ne verdilerse bu onları tamamen bayıltmadı ama yer değiştirebilecek kadar uyanık olamadılar."

Alt dudağı titriyordu, parmaklarımı daha sıkı kavradı. "Rafa onların Taya'ya zarar vermelerine engel olmaya çalıştı. Bel onu tekrar bıçaklayıp başka şeyler daha yaptı. Çok fazla kan vardı, Gaby ama savaşmaya devam ettiler."

Tabii ki etmişlerdi. Rafa ve Taya askerdiler. İmkânsızlık karşısında bile pes etmek akıllarından geçmezdi.

"Tek düşündüğü sensin."

Gözlerimi kapattım ve bir damlanın aktığını hissettim.

"Rafa dağda karnına sıkı bir kılıç yemişti," dedi Jude. "O yara hâlâ açık olsaydı savaşmasına imkân olmazdı. Birbirlerini iyileştirebiliyorlar muhtemelen."

"Başta iyileştirdiler. Şimdi Zarael onların yeterince uyanık kalmalarına izin vermiyor." Dani, Maria'nın verdiği kâğıt mendili almak için elimi bıraktı. "Sanırım burada olmam meditasyon yaparken olanları değiştiriyor. Ya da belki de Rafa uyuşturulmuş olduğundandır..."

Burnunu sümkürmek için durdu, sonra mendili buruşturup kotunun cebine soktu.

"Ne?" diye sordum.

Mavi gözleri tekrar beni buldu. "Rafa beni hissedebiliyordu."

"Nereden anladın?" diye fısıldadım.

"Adımı söyledi."

"Onunla konuşabildin mi?"

"Hayır ama kafasının içinde bana bağırıyordu. Kimsenin onları kurtarmaya kalkışmasını istemiyor."

"Neden?"

Ağzı aşağı kıvrıldı ve sonra hıçkırdı. "Rafa ve Taya öleceklerini biliyorlar."

Hissettiğim tüm sıcaklık kayboldu.

Zak homurdandı. "Hadi ama, bu..."

"Bunu senin bitirmeni istiyor."

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Zak önce bana, sonra da Dani'ye baktı. "Nasıl bitirmek?" diye sordu.

Solgun yanağından aşağı bir yaş süzüldü. "İblislerin hepsinin orada olduğundan emin olmanı istiyor. Kendisi ve Taya içerideyken evi yok etmeni istiyor."

ŞÜPHE ETMENİZ DURUMUNDA BAZUKA ALINIZ

Yataktan fırladım. "Olmaz öyle şey." Cesaretiniz varsa bana muhalefet edin der gibi etrafımdakilere baktım. Maria koruma içgüdüsüyle Dani'yi kendisine çekti.

"Tabii ki olmaz," dedi Zak. "O yeri yerle bir etmeye hazırım ama bu olduğunda Rafa ve Taya içeride olmayacaklar."

Başımı salladım ama ellerim hâlâ titriyordu. Parmaklarımı esnettim, gerginliğimi atmaya çalıştım. Maria bana kötü kötü bakıyordu ve kendi kendime küfür ettiğimi fark etmem biraz zamanımı aldı.

"Aa. Pardon."

Dani ufacık gülümsedi. "Daha kötülerini de duydum."

Tabii ki duymuştur. Rafa'yı iblislerle birlikte görmüştü.

Tekrar oturdum. Nabzım yavaşlıyordu ama göğsüm adrenalinden yanıyordu.

"Ne düşünüyorsun, Mal?" diye sordu Zak.

Malachi parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bel'in iğrenç bedenindeki her organı koparıp onlarla bir ateş yakmak istiyorum."

"Ben varım." Zak yumruğunu uzattı. Malachi hiç tereddütsüz kendi yumruğuyla karşılık verdi. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Herkes bana döndü.

"Dalıyoruz."

Daisy kapıda kıpırdandı. "Nathaniel'a itaatsizlik edeceksiniz?"

"Evet."

Çenesini sıktı. Durumun ehemmiyeti ne olursa olsun itaatsizlik fikrinin ona ne kadar zor geldiğini biliyordum. Daniel öyle emrettiği için beni bir zebaniyle kafeste baş başa bırakmıştı o. Korktuğu fazla şey yoktu ama Nathaniel ve Beşler'in gazabı listede başı çekiyordu.

"Daisy," dedi Jude. "Nathaniel'a itaat edip konseyden haber aldığında Taya ve Rafa hâlâ tek parça halinde olsunlar diye umabiliriz, onlardan haber alırsa tabii. Veya şimdi gider ve sonuçlarına katlanırız. En kötü ihtimalle hepimiz ölürüz. En iyi ihtimalleyse onları geri alırız ve bunun Nathaniel'ı yatıştırmaya yetmesini umarız. Ne derdi eskiler? Af dilemek izin istemekten daha kolaydır."

"Ben varım," dedi Zak.

"Ben de," dedi Malachi ve sonra Daisy'ye döndü: "Taya'nın parmağını gördün. Bununla kalmayacaklarını biliyorsun. Bekleyecek zamanımız yok."

"En azından Nathaniel'a hâlâ hayatta olduklarını söylemeliyiz," dedi Daisy.

"Ona Rafa'nın bizim güvenliğimiz için kendisini ve Taya'yı feda etmeye hazır olduğunu söyleyemezsin." Bu kararı vermiş olmasının düşüncesi bile... Sanki birisi kör bıçakla kalbimi kazıyordu.

"Söylemem."

"Ciddiyim, Daisy."

"Cidden söylemeyeceğim. Sadece hayatta olduklarını söyleyeceğim."

Malachi çenesini ovuşturdu. "Nathaniel'ın o beklediği işaret her ne ise onu alana kadar ona ne dersen ne, hiçbir şey yapmayacağını biliyorsun."

"Yine de ona bu şansı vermeliyiz. Belki de Virginia'dan oda hakkında bir şey öğrenmiştir. Belki de bu işaret yerine geçer. Ve zaten yine de, onlarla birlikte orada kısılıp kalmak istemiyorsanız oraya nasıl girip çıkacağınızı öğrenmeniz gerek."

"Daisy haklı. Geçen sefer nasıl girdiniz?"

"Koçbaşı kullandık," dedi Zak. "Ama kilidi kırmak için yirmi kez falan vurmak gerekti. O kadar vaktimiz olmayacak."

Jude katanasını aldı, mat akşamüstü ışığında keskin kısmını dalgın dalgın kontrol etti. "Tuş takımı neredeydi?"

"Görmedim," dedi Jason. "Sophie kapıyı ben oraya giderken kapattı." Ensesini ovuşturdu. "Bana nasıl açılacağını söylemedi ve korktuğu için ben de onu zorlamadım. Hâlâ odanın diğer ucundaydı, yani uzaktan kumandayla yapmış olmalı."

Jude baş salladı. "Mimar biliyordur."

"Diyelim ki Taya ve Rafa'yı çıkarmanın bir yolunu bulduk," dedi Malachi. "Sonrasında o yeri nasıl yok edeceğiz?"

"Biz" dediğini fark ettim. Malachi bir kurtarma operasyonundan çok daha fazlasına gönüllü oluyordu.

"Butlerlarda bir sürü ateşli silah var," dedi Zak. "O roketatar bayağı ciddi hasar verebilir."

"Kullanmayı biliyor musun?"

"Hayır. Ama bilen birkaç herif biliyoruz."

Başımı iki yana salladım. "Kampa dönemezsin. Zarael'in Kapı Bekçileri Pan Beach'te kol gezip bir hamle yapmamızı bekliyorlardır."

"Roketatarın yerini biliyorum. Tek gereken roketlerin yerini öğrenmek. Ben ve Ez beş saniyeden kısa sürede girer çıkarız."

Ez'e baktım. Başıyla onayladı. Ve böylece tenim yeniden ısınıverdi. Bir planımız vardı.

"Mags, Pan Beach'te saat kaç?"

Maggie saatine baktı. "Hemen hemen gecenin ikisi."

"En azından hâlâ karanlık."

Ez komodinin üstündeki boş bardağı aldı. "Acıkmışsındır," dedi Dani'ye. Ve sonra Zak'e, "Bana birkaç dakika ver de Dani ve Maria'ya yiyecek bir şeyler ayarlayayım," dedi.

"Başkası yapabilir," dedi Zak.

"Farkındayım ama ben yapmak istiyorum."

Anlayışla baş salladı. "Revirde buluşuruz."

Maria Dani'yi yerden kaldırdı. "Hadi tatlım, gidip yüzünü yıka." Banyodan su sesi duyana kadar bekledi. "Bizim işimiz ne zaman bitecek?"

"Rafa ve Taya güvende olduğunda," dedim.

Maria'nın eli hâlâ kapı kolundaydı. "Sen artık ona ihtiyacınız olmadığını söyleyene kadar gitmez. Seni yarı yolda bırakmak istemiyor, şeyden sonra..." Musluk kapandı ve Maria sustu.

"Burada olmanızın anlamı bizim için çok büyük."

"Dani tehlikedeyse bunun hiçbir anlamı yok."

Jude Zak'in omzuna vurdu. "Hadi öyleyse. Mühimmat uzmanlarımızla bir görüşelim."

*

"Silahlarıma dokunmayacaksınız."

"Bunu çok pis bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi Jude.

Mick tek eliyle bir kot giydi. Üzerine pek iyi olmadı. Mick bodurdu ve bu kot biraz daha uzun bacaklı birine

aitti. Her harekette yüzünü acıyla buruşturuyor ama kimsenin kendisine yardım etmesine izin vermiyordu.

Simon tek koluyla Maggie'ye sarılıyordu. Maggie aralarındaki yara lapasını kokladı ve burnunu kırıştırdı. Simon'ın yanağından tekrar öptü. Simon'ın gözlerinin altındaki halkalar sanki yavaşça yayılan morluklar gibi daha da koyulaşmışlardı. Bir kalem ve not defteri yatağın üzerinde başıboş duruyordu. Maggie çizimi görmeye çalıştı ama Simon uzanıp defteri kapattı. Mick'in adamları yataklarından bizi izliyorlardı.

Mick pantolonun fermuarını kapatmaya çalışırken, "O roketatarı elde etmek ne kadar zordu, biliyor musun sen?" dedi nefes nefese.

"Bana vermeni istemiyorum Mick, ödünç almak istiyorum."

"Ne için?"

Jude, Jones'a göz attı. Jones çabucak tedavi odasına bir bakıp Keşiş Ferro'nun duyamayacak kadar uzakta olduğuna dair başıyla işaret verdi. "Rafa ve Taya'yı emniyete alır almaz o çiftlik evini havaya uçuracağız."

"Bensiz olmaz."

Mick'in havaya uçurma kısmıyla ilgili bir derdi yoktu, derdi kendisinin aksiyona dahil edilmemesiydi. Şaşırmamıştım gerçekten. Botlarını giymek için eğildiğinde Rusty onu inceliyordu. Daha genç olan Butler yıkanmış, çimen lekeli bir kot giymişti. Sakallı suratının rengi biraz geri gelmişti. Göğsündeki sargıyla oynuyordu.

"Bizim aletlerimize bizden başkası dokunamaz," dedi.

"Adamlarını öldüren iblisler var ya?" dedim dikkatlice. "O çiftlik evinde onlardan belki de elli tane var. Muhtemelen zebaniler de."

"Mükemmel," dedi Mick. "O pisliklerin hepsini cehenneme geri yollayacağız."

"Uyan, Mick," dedi Simon. "Daha kaç tane adam kaybetmek istiyorsun?"

"Sen taşaklarını kasabada bıraktın diye biz de bu piçlerin önüne domalacak değiliz," dedi Mick.

Zak yaklaşıp Mick'in başına dikildi. "Sen kime piç diyorsun?"

Mick ona ters ters baktı. Pitbull gibiydi, gözü pek bir şeyden korkmuyordu. "Size değil güzelim, bize bunu yapan şerefsizlere."

"Aletleri alalım, sonra orayı kimin havaya uçurup kimin uçurmayacağını tartışırız," dedi Zak.

Jude ona kaşlarını kaldırdı ve Zak omuz silkti.

"Yardıma ihtiyacımız olabilir. Özellikle de ordu yerine sadece biz varsak."

Simon yatakta kıpırdandı. "Haber var mı?" Ortaya sormuştu ama gözleri beni buldu.

Bilmiyordu. Nereden bilecekti ki?

"Zarael yarım saat önce Taya'nın parmağını gönderdi," dedi Malachi düz bir tonda.

"O..."

"Hayatta," dedim çabucak. "Rafa da öyle ve öyle kalmasını planlıyoruz. Bu yüzden buradayız."

Simon sağıma odaklandı, bir anlığına başka yerlere gitti ve sonra Maggie'nin omzunu sıktı. "Jason'dan bizi eve götürmesini isteyebilir misin?"

"Evet," dedi Mick. "İtalyan yemeklerinden gına geldi. Bu ülkede kimse biftek denen bir şey duymamış mı?"

"Simon," dedi Maggie nazikçe, "henüz eve gidemeyiz."

"Neden?"

"Çünkü Pan Beach bizim için güvenli değil." Mick ve Rusty'ye, Woosha ve Joffa'ya ve diğer çocuklara, Simon'a ve kendisine işaret etti. Pan Beach'te Refaim ve Kapı Bekçileri'ni bilen tek insanlardı onlar.

"Ya kasabadaki diğer insanlar? Onları kim koruyacak?"

"Onlar için kasabadaki diğer insanların bir önemi yok," dedi Zak.

"Ya bu değişirse?"

"Ona o zaman bakarız. Şu anda işimiz başımızdan aşkın."

Maggie Simon'ın kolunu sıvazladı. "Her şey yolunda."

"Değil Mags. Bu tam bir pislik ve bizim bunun ortasında olmamamız lazım. Senin bu işin ortasında olmaman lazım." Gözlerini bana çevirdi, iması aşikârdı. Bu benim pisliğimdi ve içinde sadece ben boğulmalıydım. Anlıyordum da. O ve Maggie anaokulundan beri arkadaşlardı. Bense dokuz ay önce kasabaya gelen ve değerimden daha fazla soruna neden olan sırt çantalı bir gezgindim sadece.

"Pekâlâ." Mick ortamın havasını değiştirmeye karar vermişe benziyordu. "Standart RPG'leri mi istiyorsunuz, yoksa zırh delicileri mi?"

Zak ve Jude birbirlerine baktılar ve aynı anda, "Zırh delicileri," dediler.

Mick, Simon'ın kalemini ve bir parça kâğıt aldı. Kampın bir haritasını karalayıp Zak'in ihtiyacı olan şeyi nerede bulacağını işaretledi. Malachi onunla gitmeyi teklif etti.

"Emin misin?"

"Hayır ama burada hiçbir şey yapmadan oturamam."

Birbirlerinin bileklerinden tuttular ve yok oldular.

Simon'la göz teması kurmadan boş bir yatağa oturdum. Jude da bana katıldı. Maggie nihayet not defterini eline geçirdi. Simon'ın çizimini bir süre inceledikten sonra görebilmemiz için bize doğru tuttu. Dağların okyanusla buluştuğu, Pan Beach'in kuzey kumsalının resmiydi. Simon kabataslak harita çiziminde fiyasko olabilirdi ama daha esaslı çizimlere gelince becerisi vardı.

"Gerçekten iyi," dedim.

Simon omuz silkti ama iltifatı kabul etti.

"Siz çocuklar hep Pan Beach'te mi yaşadınız?" diye sordu Jude.

Maggie başıyla onayladı. "Simon, Rusty ve ben okul boyunca hep aynı sınıftaydık. Mick ve arkadaşları bizden iki sınıf üstteydi."

"Çok sörf yapar mısınız?"

"Yok, dostum," dedi Mick, Rusty'nin yatağının yanındaki metal sandalyeye çökerek. "Hepimiz tahta jokeyi değiliz. Kasaba bu günlerde onlarla kaynıyor. Lanet olası sörfçüler, sırt çantalılar ve beyinlerinden fazla parası olan zengin züppeler. Kasabada serserilerin olmadığı tek yer Imperial."

"Yani sizin birahanede içmeyen herkes serseri oluyor?"

"Aynen öyle."

"Yani plajdan uzak durmanız kumu sevmemekten çok felsefi bir tercih?"

Mick gözlerini kıstı. "Sen ve kız kardeşin kendinizi çok zeki sanıyorsunuz, değil mi?"

Dizimle Jude'un dizine vurdum. "Fazla üstüne gitme. Göründüğünden daha zeki aslında."

"Siktir git," dedi Mick ama yarım sakalının altından ufak bir sırıtış gözümden kaçmadı.

"Belki bir hafta sonu Rick'in yerine gelirsiniz," dedi Maggie, Mick'e.

"Ne, gelip de o musluklu ithal boktan mı içeyim?"

Simon kısa bir kahkaha attı. "Bence Rick de mevcut düzenlemelerden memnun."

Art arda dalgalar halinde kumsala vuran turkuaz renkli suyu düşündüm. Tahta iskele boyunca sıralanmış palmiyeleri ve rüzgâr hızlandığında nasıl sallandıklarını. Orman yağmurunun sükûnetini. Işığı yer yer kesen asırlık incir ağaçlarını. Kordondaki balık, cips ve güneş losyonu kokusunu.

"Geri geleceksin, değil mi?" diye sordu Maggie bana. "Tüm bunlar bittiğinde eve geleceksin?"

Tam Jude'a bakacakken göreceğim şeyden korkarak kendimi durdurdum. Hatırladığım kardeşim, sahte hayatımdaki kardeşim Pan Beach'te takılma konusunda hiç tereddüt etmezdi. Ama asıl Jude, yanımda duran Jude, bunlar bittiğinde sörfçü hayatına dönmek istemeyebilirdi. Dışlanmışlar'la birlikte bu eski hayatını bir süre denemek isteyebilirdi.

"Planım öyle." Zoraki gülümsedim. Bu muhtemelen mümkün değildi. Lanet olsun, hayatta kalamayabilirdim bile ama şu an için gerçek bir şeyin vaadine ihtiyacım vardı.

Maggie şüphemi gördü ve başka bir şey demek için ağzını açmışken Zak ve Malachi, neredeyse kayboldukları aynı noktadan ortaya çıktılar. Maggie ve Simon sıçradılar, omuzları birbirlerine çarptı. Zak'te roketatar, Malachi'da da boru şeklinde bir çanta vardı. Çantayı Simon'ın yatağının ucuna koydu ve döşek çöktü.

"Adamım," dedi Rusty, Zak'e, "şu ışmlanma olayı akıl almaz bir şey."

Mick, Refaim'in fizik kurallarını alt edebiliyor olmalarındansa torbayla daha çok ilgileniyordu. "Bir bakayım." Topallaya topallaya gitti, çantanın bir ucundaki çıtçıtları açıp bir roket çıkardı. "Elimde sadece bu ikisi kaldı, o yüzden iyi kullansak iyi olur."

"Kaldı?" dedi Simon. "Diğerleriyle ne yaptınız?"

Kardeşler birbirlerine bakarak sırıttılar. "Noel'den önceki büyük fırtına sırasında dağda biraz eğlendik."

"Evet." Woosha yatakta dirsekleri üzerinde doğruldu. "Az kalsın batıdaki dere yatağını taş ocağına çeviriyorduk."

Revirin ana kapıları açılıp kapandı, yer döşemesinde ayak sesleri yankılandı. Mick roketi tekrar çantaya tıktı ve Zak de roketatarı arkasına sakladı.

Gelen Ez'di. Bir Zak'e bir Mick'e baktı, kaşlarını kaldırdı. "Bensiz gitmişsiniz."

Zak suçlu suçlu gülümsedi. "Mal yardım etti."

Ez, Malachi'a döndü. "Dikkatli ol, yoksa seni yeniden sevmeye başlayabilirim."

"Rüyanda görürsün," dedi.

Ez'in telefonu titredi. "Mya," dedi. "Dönmüş."

*

Diğer Dışlanmışlar'la birlikte onunla spor salonunda buluştuk. Ter, talaş ve asırlık harç kokusundan oluşan nemli kokteyl salona işlemişti. Mick ve Rusty de bizimleydi; birlikte küçük cephaneliklerini taşıyorlardı. Mya egzersiz minderlerinin ortasında, konuşmaya başlamadan önce yanına varmamızı bekliyordu. Maggie yukarıda, Maria ve Dani'yle birlikte güvendeydi. Jason, ilk tehlike işaretinde onlarla birlikte yer değiştirmeye hazırdı.

"Kapıdaki kilidi halledebilirim." Mya arka cebinden küçük bir pense çıkardı. "Tuşların yerini biliyorum."

"Vaktimiz yok," dedim. "Bize kod lazım."

"Debra bilmiyor."

"Yalan söylüyor."

"Bilen tek kişinin Louise olduğunu söylüyor."

"Louise kim?"

"Virginia'nın diğer kızı, Sophie'nin annesi. Daha önce odayı hiç kilitlememişler. Yakın zamanda orayı kullanma gibi bir niyetleri yokmuş."

"Ama bir panik butonları ve sessiz alarmları vardı."

"O odaya mahsus değilmiş. O demir tuzak bir prototipmiş. Çalışıp çalışmayacağını bile bilmiyorlarmış."

"Çalışıp çalışmayacağı belli olmayan bir odaya göre Sophie, Rafa ve beni oraya kilitlemek için fazla aceleci davranmıştı."

"Fark etmez." Mya eliyle şüphemi geçiştirdi. "Debra bana tuşların nerede saklandığını ve elektronik kilidin türünü söyledi. Halledebilirim ama kabloları keserken birinin beni kollaması lazım."

Jude bana kaşlarını kaldırdı.

LA'deki gece kulübündeki hızlı çalışmasını anımsayarak, "İyidir," diye kabullenmek durumunda kaldım. "Debra'yı nasıl konuşturdun?"

"Onu buraya getirmekle tehdit ettim."

Jude omuzlarını dikleştirdi. Benimkiler de tekrar gerilmişti. Sophie'yi düşündüm. Zarael demir odanın sırlarını öğrenmek için onu ve annesini ne kadar süre hayatta tutmuştu? Başka ne öğrenmişlerdi?

"Sana tuzakla ilgili bir şeyler söyledi mi?" diye sordu Ez. "Yapılışında Refaim kanı kullanılmasıyla ilgili bir şeyler?"

Mya kaşlarını çattı. "Refaim kanı mı? Kim dedi bunu?"

"Nathaniel."

"Nathaniel bizden birinin onlarla alakası olduğunu mu düşünüyor? Kimin?"

"Kimse olmayabilir. Odanın işe yaraması için kim bilir ne kullandılar? Kapıyı araladığımız anda bunun bir önemi olmayacak. Tuzak işlemeyecek ve Taya ile Rafa hemen yer değiştirebilecekler. Ve sonra bu çocukları salacağız." Mick ve roketatarına işaret ettim.

Mick gayet ciddi bir şekilde başıyla onayladı.

"Yapalım şu işi," dedi Zak. "Dikkat dağıtmak için dışarıda bir takım, Mya kapıyı açarken onu koruyacak bir takım, bir de içeri girip Rafa ve Taya'yı alacak en az iki kişi lazım."

"Ben odaya girerim," dedi Malachi.

Adrenalin içimde ateşlenmişti. "Ben de."

"Olmaz," dedi Jude. "Ya kendi kendilerine yer değiştiremiyorlarsa? Sen Rafa'yı oradan nasıl çıkaracaksın?"

"Malachi veya Mya yardım edebilir. Sen ne yapacaksın?"

"Bu çocuklara yardım edeceğim." Ez, Zak ve Jones'a işaret etti.

"Kapı Bekçileri'yle dövüşeceksin? Sence bu demir odaya girmekten daha mı güvenli?"

"Hayır ama en azından arkanı kollarım." Gözleri parlıyordu, parmaklarını esnetmeye başlamıştı bile. Adrenalini o da hissediyordu.

Ben Kapı Bekçileri'yle iki kez dövüşmüştüm. İki kere ikincilik. Jude'sa onlarla hiç dövüşmemişti, en azından rüyaları haricinde hiç. Ama umurunda değildi, bedenine güveniyordu. Rafa'nın ona yapabileceğini söylediği her şeyi yapabileceğine inanıyordu. Şu an benim de bu inanca ihtiyacım vardı. Bir Kapı Bekçisi ve zebani yuvası şüphe ile tereddüdü kaldıracak bir yer değildi.

"En az birimizin de şu çocuklara göz kulak olması lazım." Zak, Mick ve Rusty'yi gösterdi. "Olur da havaya girip biz hâlâ içerideyken binayı uçurmanın eğlenceli olacağına karar verirler diye."

Mick, Zak'e pis pis baktı ama bu fikrin aklından geçmiş olduğu oldukça belliydi. Seth gönüllü oldu. Butlerların yanına gidip başlarına dikildi. Rusty gergin görünüyordu, Mick umursamaz gibiydi.

Zak diğer Dışlanmışlar'ı takımlara ayırdı ve sonra hepimizi bir araya topladı. Halterleri ve ağırlıkları kullanarak minderin üzerinde çiftliğin bir haritasını oluşturdu.

"Mısır tarlalarının içine varıp kendimizi ayarlayacağız." Minderde halterlerin dışında kalan bir noktayı gösterdi. "Sonra açıklığa yer değiştirip mümkün olduğunca çok sayıda iblisi evden uzaklaştıracağız. Sayımız ciddi derecede az kalacak, o yüzden güvenliğiniz için yer değiştirmekten bir an bile çekinmeyin." Gruba baktı. "Ciddiyim. Başınızı korumakta utanılacak bir şey yok."

Bir dövüşün ortasında yer değiştirmemek Refaim için, hatta Dışlanmışlar için bile bir gurur meselesiydi. Kapı Bekçileri'nde benzer türden bir gurur anlayışının olmadığına bahse girerdim.

"Rafa ve Taya güvende olur olmaz çiftlik evini terk edeceğiz. Ben işaret vereceğim ve buradaki arkadaşlarımız binayı yerle bir edecek. O sırada yeterince uzakta olmamız gerek."

"Her zamanki işaret mi?" diye sordu biri.

"Evet."

Her zamanki işaretin ne olduğunu bilmiyordum ama bilmeme de gerek yoktu. Zak işareti verdiğinde ben çiftlik evinden çoktan uzaklaşmış olacaktım. Bir an durup yapmak üzere olduğumuz şeyin ağırlığını, tehlikesini hazmettik. Bedenim harekete geçme, bu işi bitirme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. Rafa'yı geri almak.

"Lütfen o çiftlik evine gitmeyeceğinizi söyleyin bana." Konuşan Daisy'ydi. O ve Micah yer değiştirerek salona girmişlerdi.

Gruptan ayrıldım. "Yapmamız gerekeni yapmak için yeterli bilgiyi edindik."

"Şimdi gidemezsiniz. Nathaniel Dani'nin odada gördüklerini yeni öğrendi ve ikisinin de kötü halde yaralı olduğunu biliyor. Ona zaman vermeniz..."

"Zamanımız yok, sen de biliyorsun."

"Öyleyse ona planınızı söyleyin. Belki bizden birilerini yanınızda gönderir."

"Yapma, Daisy," dedi Ez. "İşlerin öyle yürümediğini sen de biliyorsun. Dani'nin dediklerini duydun. Rafa ile Taya kötü durumda ve biz Jude ile Gabe'i teslim edene kadar ya da onlara saldırana kadar Bel üzerlerinde kesici aletler kullanmaya devam edecek."

"Yani Jude ile Gabe'i doğrudan önlerine götüreceksiniz? Zarael'in istediği de bu zaten. Az sayıyla saldıracak bir dönekler gurubu." Zak'in yanında Malachi'ı fark etti. "Tanrım, Mal! Ciddi değilsin, değil mi? Sonunun bu tayfayla serserilik etmek olmasını mı istiyorsun? Ve sen..." Bana döndü. "Bunu yaparsan hangi tarafta olduğuna şüphe kalmaz."

"Rafa ve Taya hayatta ve güvende oldukları sürece kimin hangi tarafta olduğumu düşündüğü umurumda değil."

Daisy'nin yakıcı bakışları Mya'yı bulana kadar kalabalığı taradı. "Size söylediklerinin doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Neden yalan söylesin ki?"

"Mya bu! Ona hiçbir zaman güvenmedin. On yıl önce burayı terk edip onun peşinden gidecek kadar güvenmiyordun ona, şimdi niye güvenesin?"

"Çünkü o da hayatını riske ediyor."

Micah aramıza girdi. "Gabe, bunu neden yaptığını anlıyorum ama Daisy haklı. Zarael'in oyununa geliyorsunuz. Burayı ziyaretleri, kesik parmak, hepsi Dışlanmışlar'ı kavgaya sürükleyip Refaim'i bölmek için."

"Daniel gibi konuştun."

Sinir olmuş bir şekilde bana baktı. "Her zaman da haksız değildir."

"Ah hassiktir," dedi Jude arkamda ve dönünce Daniel'ın boks ringinin diğer tarafında dikildiğini gördüm.

"Ne zamandır oradasın?" diye sordum.

"Yeterince." Yorgun, tükenmiş ve tamamen kızgın görünüyordu. "Meydandaki fiyaskodan sonra herkesi daha yeni sakinleştirdik ve siz yine ayrılık yaratmak mı istiyorsunuz?"

"Münhasır bir tur değil bu, isteyen herkes katılabilir," dedim. "Ve ayrılık yaratan ben değilim. Konsey konusun-

daki bahaneleriyle Nathaniel yaratıyor ayrılığı. Bunun olacağını biliyordun."

"Bu kadar çabuk değil. Düşün." Daniel'in imzası haline gelen kontrolü su çizgisinin altına düşmüştü. "Tam güç bir orduya ihtiyacınız var. O çiftlik evini başarıyla devirmenin tek yolu bu, sizin planladığınız şekilde olmaz." Gözleri Butlerlara takıldı. "Yanınızda insan mı götürüyorsunuz? Onları yem etmeye kararlısınız, değil mi? Ve şunun ne için olduğunu bilmek bile istemiyorum." Roketatara işaret etti. "Ama düşündüğüm şey için olmasa iyi olur çünkü Nathaniel'ın o odayı incelemesi gerekiyor."

"Önce orayı ele geçirmemiz lazım," dedi Jude.

Daniel dudaklarını birbirine bastırdı. "Burayı daha önce de ikiye bölmüştün, Jude. Tekrar yapman beni şaşırtmaz ama kız kardeşini peşinden sürükleme."

Jude ileri çıkıp Daniel'ın önüne dikildi. "Kardeşim ve ben sana ya da başka birine hesap vermeyiz. Ve onu önemsemiş olsaydın boynundaki o zebani yarası olmazdı. O yüzden çekil git."

Daniel'ın burun delikleri kıpırdadı. Malachi'a baktı. "Kenara çekil."

"Sana karşı gelmek istemiyorum, kalmamı emredersen bana tercih şansı bırakmamış olursun."

"Bu bir tartışma konusu değil."

"Ona izin ver," dedi Micah telaşla. "Onları gözetlesin, adına ne dersen de."

Zak silah çantasından bir katana çıkardı. "Bu konuşmanın sonu yok. Gitmemiz gereken yerler var. Jude?"

Jude telefonunu çıkardı, gözlerini Daniel'dan ayırmadan bir yeri aradı. "O..." Durup dinledi, baş salladı. "Evet. Evet. Tamam." Kapattı.

"Dani, Rafa ve Taya'nın şu anda yalnız olduklarını söylüyor."

"Gidelim."

Dışlanmışlar sıraya girdi ve Jude ile ben Ez ile Zak'in arasında kendimize bir yer bulduk. Daniel'a son bir kez baktım. Endişeliydi. Beni izliyor, durumla içten içe savaşıyordu.

"Malachi," dedi, ben Ez'e uzanırken. "Benim gözlerim ve kulaklarım ol."

BİR MELEĞİN KANATLARINDA

Güneş, mısır tarlasının üzerine doğalı çok olmamıştı. Hava hâlâ sakin ve soğuktu, kar yağacak kadar soğuk. Ceketimin içinde titriyordum; nefesim ölü mısırların kuru yaprakları arasında buharlaşıyordu.

Fazla vaktimiz yoktu. İblisler çiftlik evinin çatısında nöbet tutuyordu. Burada birkaç saniyeden fazla kalırsak bitkilerin arasından yükselen toplu nefesimizi görürlerdi.

Zak mısır sıraları arasında önümüzden giderek Jude'a ve diğerlerine çiftlik evini ve açıklığı görme, kendilerini hazırlama şansı verdi. Ev her zaman ürkütücüydü ama sabahın erken ışıklarında büsbütün uğursuz görünüyordu. Tepenin kenarından dışarı çıkıntı yapan, beton zemine oturtulmuş, parlayan koca bir nakliye konteynırı. Çatıda en az bir düzine Kapı Bekçisi ileri geri sinsice geziniyorlardı.

Rafa içerideydi. Yaralıydı, kanaması vardı. Ölmeye hazırdı. Yüreğim boğazıma fırlamış, öyle hızlı atıyordu ki bir daha hiç yutkunamayacağımı sandım. Jude koluma dokundu.

"Hazır mısın?" Boynundaki nabız benimkiyle başa baştı. Başımla onayladım.

Mick ve Rusty mısırların arasında çömeldiler. Rusty ilk roketi çantadan sessizce çıkardı, yüklemeye hazırladı. Seth aralarında konuşlanıp kardeşlere göz kulak olacağını başıyla bildirdi.

Ez ve Zak, Jude ile bana uzandılar. Zak, Mya'yı kontrol ettikten sonra diğer Dışlanmışlar'a işaret verdi. Hepsi açıklığa yer değiştirip bize zaman kazandırmak için bir düzine Kapı Bekçisi'ne ve zebaniye saldırmaya hazırlardı. Hazırlanmalarını bir saniye görebilme şansım oldu. Kararlı, silahlar doğrultulmuş. Ve sonra yer ayaklarımın altından aceleyle kayboluverdi.

Üst katta demir odanın önüne geldik. Başım yer değiştirmeden dolayı dönüyor, nabzım kulaklarımda atıyordu. Saldırıya karşı kendimi hazırladım, odayı taradım ama etraf boştu. Duvarın yanındaki soba simsiyah ve cansızdı. Birkaç gece önce üzerinde oturduğumuz kanepeler değersiz oyuncaklar gibi ters çevrilmiş, bir abajur yıpranmış ahşap zemine çarpıp parçalanmıştı. Odanın gerisinde durduğumuz yerden bakınca yerden tavana kadar olan camdan tek görebildiğim şey soğuk, mavi gökyüzüydü.

Dışarıdan bağırışlar ve çınlayan metal sesleri geldi. Başlamıştı.

Mya merdivenlerin yanındaki duvara koştu. Üzerine kan bulaşmış, neşeli, sarı çiçekler tablosunu kenara itti. Arkasındaki alçı plakanın içine bir tuş klavyesi yerleştirilmişti. Kılıcını bırakıp penseyi aldı. Diğerleri saldırıya hazır bir şekilde onun önüne geçtiler. Malachi ve ben demir kapının önünde pozisyon aldık. Dövülerek eski şekline sokulmuştu, en azından kilit tutacak kadar. Mya tuş takımının kapağını çıkardı, kabloları çekti. Saniyeler yavaş ilerliyordu.

Yüksek sesli üç bip ve sonra bir klik sesi. Arkamızda kapı gıcırtıyla açıldı. Dönüp içeri daldım.

Kalbim durdu.

Bacaklarımı hissedemiyordum.

Rafa.

Her yer kan.

Rafa.

Dosya dolabının dibinde, başı önünde yere yığılmıştı. Tişörtü kıpkırmızı, yumrukları yaralı. Yüzünün sol tarafı öyle şişmişti ki gözünü göremiyordum. Saçları yapış yapıştı.

Bacaklarım çözüldü. Dizlerim ahşap yer döşemesine çarptı, katanam şıngırtıyla yere düştü. Sağımda bir hareketlilik oldu. Malachi, Taya'nın üzerine eğilmişti. Taya olduğunu varsayıyordum. Buradan söylemesi güçtü. Duvara yaslanmıştı, oyma kanatlar her iki tarafından uzanıyordu. Bir eli diğerinin üzerindeydi. Bilinçsizdi.

Malachi onu kucağına aldığı gibi daha doğrulmadan yok oldular. Alçı plakanın duvardan söküldüğünü ve Refaim fotoğraflarının gittiğini hayal meyal fark ettim. Geriye kalan, dört duvardaki devasa kanatlardı sadece.

Bir inleme.

Rafa.

Ona doğru emekledim. O an söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. Saçını alnından çektim, sağlam gözündeki kanı başparmağımla mümkün olduğunca nazikçe sildim. Onu buradan çıkarmalıydım. Etrafta birine bakındım. Herhangi birine. Şimdi odanın dışından bağırtılar, dövüş sesleri geliyordu. Jude için hissettiğim ani korku telaşa dönüştü: Malachi gitmişti ve diğer herkes dikkat dağıtmakla meşguldü. Rafa'yı buradan çıkarmak bana kalmıştı.

Ama kendi kendime zar zor yer değiştirebiliyordum. Başkasıyla nasıl yapacaktım?

Dudağımı ısırıp konsantre olmaya çalıştım.

"Gaby?" Rafa'nın sesi boğuk, hırıltılıydı. Sağlam gözünü açtı, bana odaklanmaya çalıştı. "Ah hassiktir, hayır." Bana uzandı, acıyla yüzünü buruşturdu. Acıya dayanabilmek için gözünü kapatmak zorunda kaldı.

"Rafa, ben nasıl..."

Ama yine bayılmıştı.

Ne yapacaktım? Onu incitmemek için neresinden tutacaktım? Vaktim daralıyordu. Nefes aldım ve kolunu omzuma doladım. Bana yaslandı. Ter kokusundan ve korkudan başım dönüyordu.

Bunu yapabilirim.

Reviri zihnimde canlandırmaya çalıştım: floresan lambalar, dezenfektan kokusu, gıcırdayan yer döşemesi.

Ben zihnimde her şeyi oturtamadan demir kapı kapandı.

KAPALI KAPILAR ARDINDA

Duvarlar üzerime geliyor, siyah noktalar birbirine giriyordu. Kalbim panikle yerinden fırlayacak gibiydi.

Rafa'yı kurtaramamıştım. Ve şimdi ikimiz de kapana kısılmıştık. Jude da dışarıda Kapı Bekçileri'yle ve muhtemelen bir de zebanilerle dövüşüyordu. Daniel haklıymış. En başından beri Zarael'in planı buymuş. Beklemeliydik. Dinlemeliydik. Biz...

Ciğerlerim iflas etmeden nihayet bir nefes aldım. Karartılar çözüldü ama başım zonklamaya devam ediyordu. Kendimi Rafa'dan ayırdım. Onu korumak zorundaydım. Emekleyerek kılıcıma gittim, tekrar yanına dönerken kılıcımı önümde tutuyordum. Ellerim titriyordu. *Kahretsin. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Jude'un aklı başından gidecek. Neden beklemedik ki? Neden...*

Mya odada beliriverdi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen nasıl..."

"Kapa çeneni." Elinde kılıcıyla odada volta atmaya başladı. Adımları hızlı, telaşlıydı. "Ben... yapamam..." Durdu, gözlerini kapattı ve kendisini topladı. Önce gözlerini, sonra avucunu açtı ve sakince kesti.

"Ne oluyor be?"

"Kana ihtiyacım var."

Aklım karıştı. Kan. Refaim kanı. Nathaniel korumanın kanla sağlandığını söylemişti. Bu, korumayı kaldırabileceği anlamına da mı geliyordu?

"Burada bir yerlerini kesmeden de yeterince kan var."

Beni duymazlıktan gelip kan yere damlayana kadar yumruğunu sıktı. En yakın köşeye gitti, parmak uçlarında durdu ve avucunu kanadın ucuna sürdü. Sonra diğer köşede de aynısını yaptı.

"Bunu yapmanı sana Debra mı söyledi?"

Cevap vermeden üçüncü köşeye yöneldi.

Tam tekrar soracaktım ki trençkotlu uzun bir figür önümü kapattı. Uzun, beyaz saçlı. Alev alev turuncu gözler. Aşağıya inen kılıcı son anda fark edip kenara çekildim ve yüzümü korumak için kılıcımı kaldırdım.

"Gabriella."

Bel.

Ayağa kalkıp bir vuruşu daha engelledim, sonra bir tanesini daha. Dengemi sağlayıp geri çekildim, beni Refaim yapan her neyse, onun damarlarımdaki aşina akışını hissettim. Mya'yı aramamaya çalışıyordum. Bel onun burada olduğunu bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Hiçbir Refaimlinin bu odanın içine yer değiştirerek girememesi gerekiyordu. Ama Mya zaten gitmişti.

Bel kılıcını tekrar savurdu, ben de tekrar engelledim. "Zarael bana seninle birkaç dakika verdi," dedi sırıtarak. "Vaktimizi harcamayalım." Bir sonraki vuruşunun hedefi kafamdı ama ben engellemeyi başarıp geri çekildim, kendimi kaybetmemeye çalıştım. Şeyi arıyordum...

Dank.

Duvara çarptım. Yana kaçmaya çalıştım ama Bel beni sert demire yapıştırıp boğazımı sıktı. Kılıcı kılıcımın üze-

rinde, göğsüme dayanmıştı. Yine LA gibiydi, gece kulübünün önünde beni kenara sıkıştırdığı zamanki gibi ama bu kez kotuma gizlenmiş bir bıçak yoktu. Fersiz floresan ışıklarının altında gözleri yanık turuncu bir alevle parlıyordu.

"Rafael senin merhamet dilenişini seyredecek. Ve sonra sen de onun kafasını kesip didiklemesi için zebanimin önüne atışımı seyredebilirsin." Nefesi sıcak, yakıcıydı. Bu mesafeden alnındaki kurşun yaralarının etrafındaki buruşuk deriyi görebiliyordum. "Ve sonra da sen geçen yıl Düşmüşler'le ne olduğunu hatırlayana kadar derini yüzeceğim."

Mya neredeydi? Neden yardım etmiyordu?

Rafa yerde kanlar içindeydi. Jude dışarıda Tanrı bilir kaç tane iblisle savaşıyordu. Dışlanmışlar sayıca azdı. Ben burada Bel'le kapana kısılmıştım. Ben. Ne sırt çantalı Gaby ne de Refaim'in en iyi dövüşçüsü olan Gabe. İkisinin arasında biri.

Bel'i ittim. O da üzerime daha da abandı.

Kimse beni kurtarmaya gelmiyordu. Üzerime bir adrenalin dalgası daha vurup zihnimi temizledi. Kollarımı ateşledi. *Ben Refaimliyim: Bundan daha güçlüyüm.* Tüm bedenim uğuldamaya başladı ve Bel'i tüm gücümle itekledim.

Ağırlığı üzerimden anında gidiverdi ve onu yaklaşık üç metre öteye fırlattığımı fark ettim. Dengesini hâlâ sağlayamamışken ona doğru atıldım. Vuruşumu engellerken gösterdiği eforla homurdandı. Artık daha hızlıydım; bu onu şaşırtmıştı.

"Sizler için mutlu son yok," dedi. Vuruşlar ve blokeler arasında hafifçe nefessiz kalmıştı. Onu duymazdan geldim; ciddi bir hasar vermek için bir açığını kolluyordum. Botlarım pürüzsüz zeminde kayıyordu ama aşağıya inatla bakmıyordum.

"Melekler Konseyi sizi istemiyor."

Kılıç, bloke.

"Düşmüşler sizi umursamıyor."

Bir kılıç darbesi ve bloke daha.

"Bu odayı inşa eden insanlar bile sizi öldürmek istiyor. Neden siz hepiniz..."

Dizine tekme atıp Rafa'ya çabucak bir baktım. Bilinci yerine gelmiş miydi, emin olamadım. Bu bana anlık avantajımı kaybetmeme mal oldu, çünkü Bel çoktan ayağa kalkmıştı bile. Ardından gelen peş peşe darbeleri savuşturmak için canımı dişime taktım. Sürekli hareket halinde, nefes nefeseydim. Bel nefeslerinin arasında konuşmaya devam ediyordu.

"Şu ya da bu şekilde... hepinizin sonu... babalarınızla birlikte cehennem olacak. Burada sana zarar verebileceğimi mi düşünüyorsun? Orada sana neler yapabileceğim konusunda hiçbir fikrin yok..." Böğürdü ve diz üstü çöktü.

Arkasında Mya vardı. Bir saniye önce orada değildi. Kılıcı yukarı kalktı, Bel'in kanıyla parlıyordu. Dizlerinin arkasını kesmişti. Bel, belinden itibaren fır dönerek kılıcını savurmaya çalıştı.

Düşünme.

Kılıcımı tekrar kavradım, tüm enerjimi omuzlarıma yönlendirdim ve kılıcı boynuna savurdum. Sert ve hızlı. Kılıç keskindi. Neredeyse hiç zorlanmamıştı. Bel'in başı vücudundan ayrıldı, tok bir sesle yere düştü. Bedeni, sanki şimdi ne olacak der gibi yerinde kalakaldı. Ona bomboş gözlerle bakıp kaldım. Olayın dehşetini sindiremiyordum. Mya botunu onun kürek kemiklerinin arasına koyup ileri itti. Başsız vücut üzerime doğru devrilirken kenara çekildim.

Sarsıldım. Öğürdüm. Dengemi sağlamak için duvara yaslandım. *Şimdi kendini kaybetme, daha işimiz bitmedi.*

"Gitmemiz gerek," dedi Mya ve ellerini kotuna sildi. "Leon kapının kumandasını buldu. Bir daha koçbaşı olmadan açılmayacak."

Kumanda mı?

Sersemlemiş bir halde odanın tüm köşelerine baktım, hepsi Mya'nm kanına bulanmıştı. Mya'nın burada ne yaptığını çözmeye vakit yoktu ama içeri girebildiyse bizi dışarı da çıkarabilirdi.

Yere Rafa'nın yanma çöktüm tekrar. Kollarım ağrıyor, ciğerlerim yanıyordu. Rafa sağlam gözüyle beni izliyordu. Bakışı öyle keskindi ki neredeyse beni mahvetti. Mya onun diğer yanına çömeldi ve her birimiz bir kolundan tuttuk. Biz onu kaldırırken inledi. "Mısır tarlasma," dedi Mya. Başımla onayladım. Yarım saniye kadar Butlerları bıraktığımız noktayı gözümün önüne getirmiştim ki Mya kontrolü eline aldı ve oda yok oldu.

Bu yer değiştirme daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki koruyucu bir balonun içindeydik: Rüzgârm basmcını hissedebiliyordum ama bana dokunmuyordu. Ve sonra mısırların arasındaydık. İki Butler da bizi görünce irkildi. Burası soğuktu ama daha temiz, daha sert bir soğuk. Seth, Rafa'yı görüne afalladı, kendine geldi ve onu yere indirmemize yardım etmek için yanımıza koştu.

"Jude'a yardım et," dedim ve nefesimi tuttum.

Mya yok oldu.

Toprağa oturup Rafa'nın başını kucağımda tuttum. "Dayan," diye fısıldadım ona. Yüzüne dokunmadan duramıyordum. Bilincini kaybetmemek için savaş veriyordu.

"Taya nerede?" dedi hırıltılı bir sesle.

"Malachi onu aldı."

Yutkunup gözlerini kapadı.

Mısır saplarının arasından olanları fark ettim. Refaim vuruyor, sonra yer değiştirerek yok olup iblis rakiplerini yoruyorlardı. Yan tarafımdan toz yükseldi. Ez ve Jones. Kıpkırmızı ve nefes nefeseydiler. Jude neredeydi? Paniğe kapıldım. Ve sonra Jones'un arkasında onu gördüm. Kulağının üstü kanıyordu ve sol kolunu tutuyordu ama tek parçaydı. Gözleriyle beni aradı ve göz göze geldik. İkimiz de rahatladık.

Rafa sağlam gözünü açıp Ez'i fark etti. "İyi iş çıkardın," diyebildi.

Ez ufak bir hıçkırığı saklamak için elini ağzına götürdü, sonra yere çömeldi ve ona sarıldı. Jude topallayarak geldi ve omzumu sıktı. Sözsüz çok şey anlatıyordu.

"Hazır olun, çocuklar," dedi Seth ve Rusty roketatarı Mick'in sağlam omzuna kaldırdı.

"Mya nerede?" diye sordum.

Ez ayağa kalktı. "Evden uzakta."

"Emin misin?"

"Bizimle birlikte ayrıldı."

Zak çiftlik evinin çatısında belirdi. Parmaklarını dudaklarına götürdü ve kulak delici bir ıslık çaldıktan sonra yok oldu... Derken Ez'in yanındaydı. Rafa'ya bir baktı. Mick'e döndü ve şöyle dedi: "Evin arkasına nişan al."

Mick'in ikinci bir söze ihtiyacı yoktu.

Boğuk bir *voff* sesi, duman ve bir saniye sonra roket çiftlik evinin yanına vurdu. Camlar patladı, beton yağdı. Mısırlar sallandı. Rafa'yı korumak için üzerine eğildim ama parçalar bize gelmeyecek kadar uzaktaydık.

"Bir daha," dedi Zak.

Rusty ikinci roketi yüklemeye koyuldu. Şimdi çiftlik evinin yan tarafında koca bir delik vardı, dış cephenin galvanizli demiri parçalanmıştı. İçeriden alçı tozu bulutu çıkıyordu. Mick ikinci füzeyi de evin göbeğine yolladı. Yine

bir kulak delici patlamayla çatı içeri çöktü. O demir odanın hâlâ tek parça halinde kalmış olmasına imkân yoktu. İçeriden gelen öfkeli bir böğürtü bunu teyit etti. Ya da belki de Zarael Bel'i henüz bulmuştu.

"İyi atış," dedi Zak. Dikkatimi çekmek için bir elini hafifçe başıma koydu. "Gidelim buradan."

DERİNE

Keşiş Ferro lateks eldivenleri ve ameliyat aletleri revir masasına serilmiş bir şekilde bekliyordu. Taya ötede yataktaydı. Ya baygındı ya da sakinleştirici verilmişti. Keşiş Ferro'dan en az yirmi yaş genç olan başka bir keşiş onun yaralı eliyle ilgileniyordu. Keşiş Benigno.

Rafa, Zak onu sedyeye yatırırken inledi. Yer değiştirme bir fark yaratmamışa benziyordu. Neden fark yaratmamıştı? Zor nefes alıyordu ve gözü hâlâ şişten kapalıydı. Tişörtünden kan sızıyordu.

Sağlam gözüyle Jude'u görüp biraz rahatladı.

"Anlamıyorum," dedi Zak yaşlı keşişe. "Kanamanın durmuş olması lazımdı."

Keşiş Ferro elini sallayarak onu yolundan çekti. "En kötü yaralanmaları neler?"

"Karnında iki kılıç yarası, muhtemelen fazlası da var," dedim.

"Göğüs ve üst bacak," dedi Rafa hırıltıyla.

Aşağı baktım, kot pantolonun da yırtılmış ve kandan kapkara olmuş olduğunu gördüm.

"Gabriella, yardım et lütfen." Keşiş Ferro'nun İtalyan

aksanı baskı altında daha da belirgindi. Rafa'nın tişörtünü yukarı itti ve karnındaki yaranın üstüne gazlı bez yerleştirdi. O Rafa'nın kotunu keserken yaraya basınç uygulamamı işaret etti. Rafa'nın bacağı hâlâ kanıyordu. Her yeri hâlâ kanıyordu. Sanki hiç yer değiştirmemiş gibiydi. Rafa bileğimi tutmaya çalıştı, tutamadı. Neden bu kadar zayıftı?

"Dışarı, dışarı!" diye çıkıştı Keşiş Ferro diğerlerine. Zak, Ez ve Jude birkaç adım geri gittiler ama kimse çıkmadı.

Kılıçlar Ez'in elindeydi. Hem kendisininki hem de benimki ve tamamen kana bulanmışlardı. Butlerların yanında dikilen Jones'un kılıcından yere kan damlıyordu. Roketatar hâlâ Mick'in omuzundaydı. Zak fark etti ve tek eliyle alıp banka koydu. Jones'a başıyla işaret etti. "Herkesin sağ salim gelip gelmediğini kontrol edip sonra da Dani'ye bakabilir misin?"

Jones çabucak Rafa'ya bakıp yutkundu. "Tamam."

Taya'yı kontrol ettim. Malachi onun yatağının yanındaki sandalyeye oturmuş, sağlam elini ellerinin içine almıştı. Benimle göz göze geldi, büsbütün savunmasızdı.

Keşiş Ferro, Rafa'nın bacağındaki kanamayı durdurmaya çalışıyordu. "Buraya," dedi bana ve keşişin Rafa'nın karnına bakmaya dönebilmesi için yaraya basınç uygulamayı ben devraldım. Rafa'nın tişörtünü kesti ve yapış yapış kumaşı üzerinden soydu. *Dayanabilirim. Dayana... Ah Tanrım.* Başımı çevirdim. Ez'le göz göze geldim. Yüzünü buruşturmuştu ama kendime hâkim olmam için bana başıyla işaret etti. Antiseptik kokusu boğazımı yakıyordu.

"Buradakini dikebilirim," dedi Keşiş Ferro, başıyla Rafa'nın karnındaki gazlı beze işaret ederek. "Ama buradaki çoktan kapanmış." Keşiş, Butlerların kampında iblisin kılıcının ilk girdiği yer olan biraz daha yukarıdaki yarayı gösterdi. Ama midemi altüst eden, kılıç yaraları veya Rafa'nın kaburgalarındaki koyu morluklar değildi. Ya da

o kılıcın iç organlarına ne yapmış olabileceğinin düşüncesi bile değildi. Göğsüne kazınan, ortasına kalın, çirkin bir çizgi çekilmiş koca hilaldi.

Rafa, Keşiş Ferro ona lokal anestezi iğnesi yapınca yüzünü buruşturdu.

"Bunu Bel mi yaptı?" diye fısıldadım. Bu Bel'in benim onun kurşun yaralarıyla dalga geçişime verdiği cevap mıydı? Bunu Rafa'ya yapmasının sebebi ben miydim?

Rafa sağlam gözünü açtı. "Evet." Öksürdü. "Ve şimdi kafası yok."

Tüm hareket kesildi. Keşiş Ferro bile bir elinde iğne bir elinde dikiş ipiyle durup kaldı.

"Nasıl?" diye sordu Zak.

Rafa biraz zorlandı ama onu görebilmek için başını çevirdi. "Gaby."

Jude bana bakıp kaldı. Kulağının üstündeki kesiğin kanaması durmuştu ama yine de sarılması lazımdı.

"Mya dizlerini kesti," dedim. "Ben de işini bitirdim."

"Mya? Oraya nasıl girdi?" diye sordu Jude.

Çenemle Keşiş Ferro'ya doğru işaret edip imayı anlamasını umdum. Olanlardan keşişlerin önünde bahsetmek istemiyordum; doğrudan Daniel'a veya Nathaniel'a söylerlerdi. Ama Mya'yla ilgili ne olduysa büyük bir şeydi. Öyle büyük ki hâlâ revire Rafa'yı görmeye bile gelmemişti.

Revirin kapısı açıldı ve Micah'nın başı göründü. "Olamaz. Ne ol..."

"Dışarı!" diye çıkıştı Keşiş Ferro. "Burası yemekhane değil."

Micah kayboldu.

"Güçlü bastır, Gabriella."

Bastırıyordum. Boştaki elimle Rafa'nın yanağını okşadım. Kirli sakallı cildi sıcak ve yapış yapıştı. Derin bir iç çekti ve yüreğim sızladı. Yine bayıldı. Keşiş Ferro şimdi bana Rafa'nın göğsündeki gazlı bezi de tutturuyordu.

Ana kapı tekrar açıldığında keşiş, Rafa'nın karnındaki yaranın son dikişini atıyordu. Keşiş başını kaldırdı ama gelenin kim olduğunu görünce dilinin ucundaki azarı susturdu.

Daniel önce Rafa'ya, sonra Taya'ya baktı. Ancak bir süre geçtikten sonra konuşabildi. "Durumları nasıl?" Soru Keşiş Ferro'ya yöneltilmişti, bana değil.

"Keşiş Benigno Taya'nın elindeki enfeksiyonu gidermeye çalışıyor. Birkaç derin kesik ve eziği var. Bir de Malachi onu iyileştirmeden önce bir kaburgasının çatlamış olduğundan şüphe ediyorum. Ayrıca kafasına birkaç sert darbe almış ama yakında uyanır." Keşiş konuşurken işini yapmaya devam ediyor, antiseptikli bir mendilin paketini açıyordu. Göğsündeki sargıdan baskıyı çekmem için bana başıyla işaret etti ve Rafa'nın tenine kazınmış hilali temizledi. Anında yaraya kan doldu.

"Ya Rafa?"

Keşiş Ferro duraksadı. Boynunda boncuk boncuk terler oluşmuştu. "Yer değiştirme sırasında iyileşmemiş."

Daniel ona bakıp kaldı. "Bu nasıl olabilir?"

"Çok kan kaybetmiş. İlk yaralar kısmen iyileşmiş ama bu diğerleri..." Kanlı mendili kenara atıp başka bir tane daha açtı. "Hiç böyle bir şey görmemiştim. Calista yaralandığında bile. Tüm gücü çekilmiş. Bu onu, bilmiyorum..." Başını iki yana salladı. "Refaimden çok bir insana dönüştürmüş."

Keşiş Ferro'nun başka bir mendille hilalin dış hattını dikkatlice silmesini izliyordum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum, Gabriella. Bu yaraların travması bir insanı çoktan öldürmüş olurdu." Keşiş, lateksli elinin arkasıyla alnını sildi. "Sizin fizyolojinizin nasıl işlediğini tam olarak anlamıyorum. Yer değiştirme sırasında iyileşemediyse şimdi iyileşeceğinden emin değilim. Ve iç kanama varsa..."

"Bu yeterli değil," dedi Ez keder içinde. "Dikişten daha fazlasını yapmak zorundasın. Onu iyileştirmek zorundasın. Ona ihtiyacımız var."

"İnsan olsaydı, ona kan nakli yapardım ama bizde..." Keşiş Ferro durdu.

"Ne?" dedik Ez'le aynı anda.

"Refaim kanını deneyebiliriz."

"Nasıl?" diye sordu Daniel.

"Kişiden kişiye olmak zorunda. Çok eski bir yöntem ama başka bir şey için vaktimiz yok. Tabii hastaneye yer değiştirmek istemiyorsanız? İsteyeceğinizi sanmam."

Rafa'nın göğsünden kan sızmaya devam ediyordu. Keşiş tekrar sildi. Ve tekrar. Rafa'nın bacağına bastırdığım bez sırılsıklam olmuştu.

"Kan grubu tutan biri lazım."

Daniel sterilizasyon ünitesinin yanındaki bilgisayara gitti.

"Rafa'nın kan grubunu biliyor musun?" diye sordu Ez.

"Keşişlerde hepinizin medikal bilgileri mevcut." Daniel bazı dosyalara tıkladı. "Tamam, Rafa'nın grubu B. Malachi'mki ve..."

Yere bir sandalye sürtündü. Malachi ayağa kalkmıştı. "Ne yapmam gerektiğini söyle bana."

"Malachi, senin kan grubundan başkaları da var."

Malachi Taya'nın elini yerine bıraktı. "Rafa o evde Taya'yı hayatta tuttu. Bana ne yapacağımı söyle."

KAN ÖFKEDEN ÖNCE GELİR

Malachi, Rafa'nın yanındaki bir sedyeye yerleştirilip arkasına yastık konuldu, ikisinin arasına kablolar ve kan torbaları asıldı. Rafa yine baygındı, her bir nefesi kısa ve meşakkatliydi.

Keşiş Ferro Rafa'nın bacağını dikerken biz orada öylece, elimizden hiçbir şey gelmeden dikiliyor, koyu kırmızı kanın Malachi'dan Rafa'ya akışını izliyorduk. Yandaki koğuştan gelen kısık sesler dışında revir sessizdi: Mick ve Rusty çiftlik evi saldırısını yâd ediyorlardı.

"Elimizden gelen tek şey beklemek," dedi Daniel.

Ben hâlâ Rafa'nm sargılarına baskı uyguluyordum, parmaklarım kandan yapış yapıştı. Yüzü şişmiş ve mordu. Dudakları çatlamıştı ve kanıyordu. Koyu sarı saçları terden ıslaktı. Tanrım, berbattı.

Çekingen bir el dirseğime dokundu. "Gabriella." Keşiş Ferro'ydu. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Temizlenip biraz dinlenmelisin. Söz veririm, bir değişiklik olursa sana haber göndereceğim. Bu yaraları Keşiş Benigno devralabilir."

Rafa'yı bırakmak istemiyordum. Yapamazdım. Ben...

"Hadi." Jude yanımdaydı. Kolunu omzuma doladı. Jude elimi silip temizlerken bile gözlerimi Rafa'dan ayıramıyordum. Sonra beni kapıya doğru çevirdi ve dışarı, koridora çıkardı. Uyuşmuş bir halde bir ayağımı ötekinin önüne atıyordum.

Dışarıya, kemerli yola çıktığımız zaman beni kucakladı. "Lanet olsun Gaby, seni yine kaybettim sandım." Tişörtüne tutundum. Ne zaman titremeye başladığımı hatırlamıyordum.

Jude beni banka götürdü ve yanına yığılıp oturdum. Çiseleyen yağmur meydandaki çimleri ıslatıyordu. Kum taşı koyu kahverengine büründü ve akşamüstünün geç saatlerinde gök alçalmış gibiydi; her şey yakın, sessizdi. Gözlerimi kapattım ve yağmurun sesini dinledim.

"Yaralandın mı?"

Gözlerimi açınca Daniel'ı önümüzde dikilirken buldum. Ez ve Zak de onun arkasındaydı. Kılıcım hâlâ Ez'in elindeydi.

"Hayır." Tam olarak doğru değildi: Bel'le dövüşüm yüzünden ağrı içindeydim ve morluklarım vardı ama Rafa ve Taya'nın acısına kıyasla bu neydi ki?

Daniel çenesiyle oynayarak beni inceledi. "Bu şimdiye kadar yaptığınız en pervasız şeydi ve herkesin sağ çıkması büyük şans..."

"Bel'i öldürdü."

Daniel'ın başı anında Zak'e çevrildi. "Bel öldü mü?"

"Rafa öyle dedi."

Dizlerimi göğsüme çekip duvara yaslandım. Yorgunluk, küvetteki sıcak su gibi üzerimi kapladı. Daniel tam başka bir şey söylemek üzereydi ki aklına bir şey geldi. "Roketatarı kullanmadığınızı söyleyin bana." Ben cevap vermedim. Ellerini beline koydu, gözlerini kaldırıma dikti.

Gömleğinin kolları yukarı sıvanmıştı; kollarındaki tendonlar belirgindi. Rafa ve Taya'yı geri getirmiş olmamıza rağmen gergindi.

"Odayı sapasağlam bırakmamızı mı yeğlerdin?" diye sordum. "Zarael'in yine peşimizden gelmesini mi istiyorsun?"

"Hayır Gaby, istemiyorum. Ben isterdim ki..." Yarıda kesti.

"Ne?" Sadık, güvenilir öfkem kabarmıştı.

Bana sabırsızca baktı. "Keşke hâlâ kardeşin gibi davranıyor olmasaydın."

Jude kaba bir kahkaha attı. "Bir gün dostum, sen ve ben benimle ilgili bu sorunun konusunda uzun bir sohbet edeceğiz. Ve kardeşimle ilgili verdiğin bazı kararlar konusunda."

Daniel'ın omuzları gerildi. Yağan yağmurun altında, sırtı meydana dönük dikiliyordu.

"Oda gitti," dedim. "Alış." Duvardaki melek kanatlarını, Mya'nın üzerlerine kan sürüşünü düşündüm. Rafa'nın kanına bulanmış olan tişörtüme dokundum. "Nathaniel sana kanatlı sembolü daha önce de gördüğünü söyledi mi?"

"Bunu sana o mu söyledi?" Bunun Daniel için yeni bir haber olduğunu yüzünden anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. Nathaniel'ın Beşler'e söylemediği bir şeyi bizimle paylaşmış olduğu gerçeği. "Semyaza ve İki Yüzler cehenneme gönderilmeden bu sembolün onları kısıtlamak için kullanıldığını söyledi."

Daniel uzun bir süre beni izledi. Göz kırpmadan, beni görmeden. Sonra birkaç adım yürüdü, dikkatini meydanın diğer tarafındaki başka bir şeye verdi. Kimse konuşmuyordu.

"Darbeler gelip duruyor," dedi Ez sonunda. "Bunların anlamı ne?"

"Bilmiyorum." Zak, elindeki kılıcı almak için elini uzattı. "Ben bunları temizleyeceğim. Bu sırada sen de Dani'yi kontrol etmek ister misin?"

Onlara kalmalarını söylemek istiyordum. Mya konusunu bilmeleri gerekiyordu ama Daniel'ın önünde söylemezdim. Aksi istikamette yürüyüp gittiler.

Daniel tekrar bana döndü. "Fotoğrafı tekrar görebilir miyim?"

Ona telefonumu verdim ve o da görüntüyü büyüttü.

"Sana bundan hiç bahsetmedi, değil mi?" dedi Jude. "Tahminimce, bu kadınların gerçekten de semavi mesajlar aldıklarını çok fazla kişinin düşünmesini istemiyor."

"Bu imkânsız."

"Öyleyse nasıl oluyor da Melekler Konseyi'nin kullandığı sembolün aynısı onların duvarlarında olabiliyor?"

Daniel hâlâ ekrana bakıyordu. "Bu bir melek kapanı mı?"

"Hayır," dedi Jude. "Görünüşe göre, melekler sadece bir Başmelek'in kanı kullanılarak hapsedilebiliyormuş."

"Onlara bu odanın nasıl yapılacağını bir Başmelek'in tarif ettiğinden bu kadar eminseniz, neden kan da vermiş olmasınlar?" Şimdi sesinde kırılgan bir ton vardı.

"Nathaniel'ın dediğine göre onların dünyada kendi kanlarını akıtmaları yasakmış."

"Söylediği diğer her şeyden şüphe ederken buna neden inanıyorsun?"

"Çünkü bunu bize söylemekle, buradaki koruma kalkanını yaratırken melek kanı akıtmama kuralını çiğnediğini kabul etmiş oluyor. Kendisini kötü duruma sokacaksa neden yalan söylesin?" Genelde tam zıddını yapardı Nathaniel. Kendisini kurtarmak için yalan söylerdi.

Daniel'ın burun delikleri belli belirsiz açıldı. "Nathaniel koruma kalkanında kanın rolünü bize bu sabah açıkladı. Bu bir sır değil."

"Biz derken Beşler'i kastediyorsun, Refaim'in geri kalanını değil. Toplantı salonunda herkese açıklama şansı varken."

"Bu özgür iradeyle alakalı bir..."

"Bu bilgiyi kontrol altında tutmakla alakalı," diye çıkıştı Jude.

Yavaş, sakinleştirici bir nefes alırken Daniel'ın göğsü genişledi. Omuzlarını dikleştirdi. "Nathaniel'ın bize bilmemiz gerekeni bilmemiz gerektiği zaman söyleyeceğine inanıyorum."

"Ahbap, sadakat ile saflık arasında bir çizgi var. Sanırım sen şimdi onu geçtin."

"Çok tuhaf." Daniel'ın dudakları belli belirsiz kıpırdadı. "Ne çabuk eski haline döndün. Toplantı salonunda bağıra çağıra daha fazla Refaim'i Nathaniel'a karşı kışkırtmaya başlaman uzun sürmez."

"Hey, Daniel." Micah'ydı. Saçları yağmurdan ıslanmıştı. Daniel bizden uzaklaştı, avcuyla gömleğinin önünü düzeltti. "Kütüphanede bekleniyorsun. Nathaniel konseyi topladı."

Daniel bana göz ucuyla baktı. "Bunu sonra bitireceğiz." Jude'a hiç bakmadan gitti.

"Rafa nasıl?" diye sordu Micah. "Jones iyileşmediğini söyledi?"

Ben kemerli yolun sonuna gidip bilgilendirme işini Jude'a bıraktım. Hava kararıyordu, bulutlar şimdi daha alçaktaydı. Meydandaki gölgeleri tarayarak Rafa'nın birkaç metre uzakta yatmakta olduğunu, hayatının, fani hayatının kayıp gitmekte olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Diğer kemerli yolda bir şey hareket ediyordu. Birisi. Nathaniel'ın şahsi bahçesinin bronz kapılarına doğru ağır ağır ilerliyordu. Bu gizlilik niyeydi? Şimdi daha yakındı, cübbesi yere sürtünüp hışırdıyordu. Bir keşişti öyleyse. Bir sütunun arkasına geçip oradan gözetlemeye koyuldum.

Keşiş Stephen'dı bu, kolunu sakınıyordu. İçimde bir şeyler kıpırdandı. Nathaniel'ın yerleşkesine giderken neden bu kadar ihtiyatlıydı?

Jude'un dikkatini çekmek için parmaklarımı şıklattım. Parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Ne?" dedi dudak hareketleriyle.

Kapı keşişin arkasından kapanırken ben parmağımla Nathaniel'ın yerleşkesine işaret ettim. Keşişin peşine takıldım ve Jude ile Micah da birkaç adımda bana yetişti. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Micah.

"Keşiş Stephen az önce gizlice o kapılardan içeri girdi."

"O olamaz. Kırık koluyla yatakta yatıyor o. Ayrıca gizlice girmezdi." Aslan ve koyunlara vardık; elimi bronz kilidin üzerine koydum. "Gabe, hayır."

"Gelmek zorunda değilsin, Micah."

Jude'un ve benim peşimden içeri girdi.

Geçit şimdi daha karanlıktı. Geçen seferki gibi bahçe girişinde durup çabucak bir bakmak için başlarımızı uzattık.

"Ne olu..."

Micah cümlesini bitirmedi. Bahçenin ortasında Virginia'yı kucaklamakta olan Keşiş Stephen'a bakıp kalmıştı.

ORTA YERDE

Virginia, Micah'nın sesiyle irkildi. Keşişin gözleri fırlayacak gibi oldu. Kadını bıraktı ve sağlam kolu bir an havada kaldı, titriyordu. Nasıl da yaşlı görünüyor diye düşündüm, ince ve kırışık cildi karaciğer lekeleriyle dolmuştu. O ve Virginia nane ve domates çalılarının ortasındaki bir bahçe şemsiyesinin altında, ferforje masanın yanında dikiliyorlardı. Sağ kolu sıkı sıkı sarılıp askıya alınmıştı.

Micah doğrudan onlara yöneldi. Jude ve ben yaban mersini çalılarının arkasında kaldık. Anlamaya çalışıyordum. Keşiş ve Iowa'nın anası sarmaş dolaş. Çise kapüşonlumdan içeri giriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Micah.

Keşişin çenesi kıpırdandı. Yüzü kül gibiydi. "Micah..." Keşiş Stephen yüzüne bakamıyordu. Otoparkta Zarael'in karşısına çıkan keşişten neredeyse eser yoktu.

"Onu rahat bırak." Virginia'nın sesi kaba, yüzü asık ve yorgundu. Bu kavga onu tüketiyordu. Darmadağın ediyordu. Üzerinde hâlâ özel dikim siyah takım elbisesi vardı ama makyajı tamamen gitmişti ve gri, küt saçları da artık düzgün değildi. Tel tel saçlar çıkmış, uçuşuyordu. Birkaç

saat önce onu pencereden gördüğümüzden beri bir şeyler olmuştu. Mavi gözleri Keşiş Stephen'a gitti. Onun adına korkuyordu.

"Keşiş, onu tanıyor musun?" diye sordu Micah.

Sessizlik.

"Bu. Kadını. Tanıyor. Musun." Micah'yı hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Bu yüz hatlarını değiştiriyor, sertleştiriyordu.

"Evet."

Bu bilgiyi hazmetmemiz uzun bir dakika sürdü. Olamaz...

Keşiş boğumlu eliyle ferforje sandalyelerden birine uzandı. Masanın altından çekti ve oturabilsin diye Virginia da onun sağlam kolundan tuttu. Ben karşılarındaki boş bir sandalyeye iliştim. Jude şemsiyenin altına girdi ama Micah yağmurun altında kaldı.

"Ne zamandır?" Micah şaşkındı. Yıkılmıştı. "Ne zamandır aleyhimize çalışıyorsun?"

Keşiş Stephen'ın sağlam eli masanın kenarına tutundu, parmaklarından kan çekilmişti. Parça parça bilgiler konfeti gibi etrafıma yağıyor, şekil almaya başlıyordu.

"Planlar, fotoğraflar... Sen miydin?"

Dudakları titriyordu. "Lütfen, hayır." Solgun gözleri benim gözlerimle buluştu.

"Stephen..." diye uyardı Virginia.

"Virginia'yı nereden tanıyorsun?"

Uzun bir duraksama. "O benim yeğenim."

Şaşırdım. Bu doğru olamazdı.

"Ben kutsal ailenin bir üyesiyim."

Virginia keşişin bileğinden tuttu.

Ben hâlâ ilk parçadaydım. Tapınak'taki bir keşiş o demir odayı inşa eden insanların akrabasıydı. Bizden nefret eden insanların.

"Refaim'in Düşmüşler'i buldukları takdirde onları serbest bırakacağına ve Semyaza ile İki Yüzler'in cennete savaş açacağına inanan ailenin yani?"

Yorgun bir şekilde başıyla onayladı. "Evet, Gabriella ama kehanet bu kadar değil."

Virginia parmaklarını keşişin buruşuk tenine batırdı. "Kan yemini etmiştin."

"Altmış beş yıldır Nathaniel ve Düşmüşler'in zürriyetiyle yaşıyorum. Sana pek çok kez söylediğim gibi, düşündüğünüz gibi değiller."

"Kâfir." Kolunu pençeledi. "En zor ânımızda bize nasıl ihanet edebilirsin?"

"Bizim zamanımız geçti, Virginia. Bizim rolümüz tamamlanmış olabilir..."

"Bu kerih yaratıklar yeryüzünde dolaştığı sürece asla tamamlanmış olmayacak."

"Yavaş ol, hanımefendi," dedi Jude. Keşiş Stephen'ın dikkatini çekmek için yumruğunu onun önünde masaya vurdu. "Devam et."

Keşiş Stephen cübbesinin içinden ucunda haç olan ince bir zincir çıkardı. Gözlerini kapattı ve haçı alnına tutup sadece kendisinin duyabileceği bir dua mırıldandı. Ve sonra gözlerini açtı, haçı öptü ve tekrar cübbesinin içine soktu. Titriyordu. Soğuktan mı, korkudan mıydı? Keşiş sığ bir nefes aldı, gözlerini parmaklarının altındaki bükümlü demirden ayırmadı.

"İlk vahiy, Düşmüşler'in cehennemden kaçıp tekrar insan kadınlarla yattıktan sonra başka bir boyutta kapana kısıldıklarıydı."

"Bu yeni bir şey değil: Tapmak'ın bir numaralı teorisi bu," dedim.

"Nasıl?" diye sordu Jude. "Kim kapana kıstırmış onları?"

"Bilmiyoruz. Ama atamıza gösterilen şey ve Nathaniel'ın bilmediği şey, Düşmüşler'i serbest bırakmak için neyin gerektiği. Ya da en azından, Düşmüşler serbest kalmadan önce olması gerekenler."

"Stephen, bunu yaparsan..."

"Bırak da konuşsun." Micah kadına öfkeli bir bakış attı. Virginia sandalyesine yaslandı.

"Düşmüşler sadece kendilerinin piçleri tarafından serbest bırakılabilirler ve bunun için tüm Refaim'in birlik olması gerekiyor."

Virginia çöktü. "Tanrı hepimizi korusun."

Sözlerinin ehemmiyetini anlamam bir saniyemi aldı. "Ama... Bu demek oluyor ki Jude ve ben geçen sene onları serbest bırakamamışız." Bir parça umut. "Belki de düşündüğümüz kadar kötü değildir."

"Belki," dedi Jude. "Ama bu denemediğimiz anlamına gelmez."

Oh.

"Nerede olduklarını biliyor musunuz? Nasıl serbest bırakılacaklarını?" diye sordu Micah.

Keşiş, Micah'nın anlaması için yanıp tutuşur halde başını kaldırıp baktı. "Bizim ailemiz Refaim'in birlik olmasını engellemekle yükümlüydü, daha fazlasıyla değil."

Kollarımı masaya koydum. Ferforjenin sarmalları tenime battı. Yağmur etrafımıza düşüyor, çiçekleri, yaprakları ve toprağı öpüyordu. Nane kokusu şimdi daha keskindi.

Düşmüşler'i sadece Refaim serbest bırakabilir. O da eğer hepsi bunu yapmaya razı olursa.

"Aileniz bu yüzden Jason'a gidip ona diğerlerinden uzak durması konusunda yalanlar söyledi, bu yüzden bu kadınlar ona Nathaniel'dan uzak durduğu takdirde diğerleriyle birlikte cehenneme gönderilmekten kurtulabileceğini söyledi."

"Bu doğruydu."

"O odayı Jason için mi inşa ettiniz, fikrini değiştirirse diye?"

"Hayır." Virginia sırtını dikleştirdi. "Jason için değildi. Kimin için olduğunu bilmiyoruz. Biz talimatları aldık ve uyguladık. Henüz tamamen test edilmemişti..."

"Sophie bir prototip olduğunu söylemişti. Tüm Refaim'i hapsedebilecek büyüklükte bir tane inşa etmeyi mi planlıyordunuz?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

"O durugörüyü kim gördü?"

Virginia gözlerini sıkıca kapadı. "Kızım, Louise." Ağzı aşağı büküldü. Ölen kızı.

Birdenbire gözümün önüne Zarael'in otoparkta Keşiş Stephen'ı tehdit edişi, keşişin korkusunun tadını çıkarıp sonra onu almadan ortadan kayboluşu geldi. Belki de planda yoktu. Gözlerim cübbesinin yakasına gitti. "O haç demirden, değil mi, Virginia'nın kolyesi gibi?"

Kaskatı parmaklar gayriihtiyari cübbenin altındaki figürü buldu. "Sahip olduğum tek koruma bu. Bir de imanım."

Jude betonun üzerinde bir sandalye çekti ve oturdu. Saçı ıslaktı ve omuzlarının üzerinde bukleler oluşmaya başlıyordu. Biz çocukken bundan nefret ederdi ama sonra kızların bundan ne kadar hoşlandıklarını fark etmişti. Sahte hayatımız çok daha basitti.

"Vahiylerin başka bir yerden değil de cennetten geldiğini nereden biliyorsunuz?" Soruyu Keşiş Stephen'a yöneltti.

Sessizlik.

"Keşiş," dedi Micah. "Ya bize söylersin ya da seni şu anda Nathaniel ve Beşler'in yanına götürürüm ve onlara açıklarsın."

Kırık koluna dokunup yüzünü buruşturdu. "Düşmüşler'i, onların çocuklarını ve onlara ne olacağını ilk kez rüyasında gören benim büyük büyükannemdi. Bir melek ona bir terazi göstermiş, ailemizin denge getireceğine dair bir işaret. Savaş borazanları duymuş ve düşten uyandığında elinde bir tüy varmış."

"Yani..."

"Yani, Michael onunla konuşmuş."

Melekler Konseyi'nin başkanı. Micah'nın bu hikâyeye gülüp dudak bükmesini bekledim ama öyle yapmadı ve onun sessizliği beni huzursuz etti.

"Bu ne zaman olmuş?" diye sordu Jude.

"Melezlerin doğduğu yıl."

"Başka durugörüler de olmuş mu?"

Keşişin gözleri bir an Virginia'ya gidip geldi. "Düzensiz ama evet."

Dani'nin ailesindeki kâhin soyu kadar istikrarlı değildi ama makul sayılabilecek kadar yakındı. Bu Dani'nin öngörülerinin de bir Başmelek'ten geldiği anlamma mı geliyordu? Hatta belki de aynı Başmelek'ten?

"Koruma kalkanını yaratmak için kimin kanını kullandmız?"

Keşişin gözleri masaya düştü.

"Revirdeki kanlı bandajlardan mı aldın?"

"Tabii ki hayır." Keşişin bu düşünceden duyduğu tiksinti samimi görünüyordu. Ve öyle bir şey yaptıysa bile, kan kurumadan onları dünyanın öbür ucuna götürmesi gerekiyordu.

"Jason bize kanından verdi," dedi Virginia.

Dilimle cık cık yaptım. "Micah, Jason'ı getirebilir misin lütfen?"

Micah'nın gözleri hâlâ Keşiş Stephen'daydı. Sanki yeterince uzun süre bakarsa keşişin ihaneti mantıklı gelmeye başlayacakmış gibi.

"Micah."

Micah sabırsızca bir iç çekti. "Bunları gözünüzün önünden ayırmayın." Yok oldu.

Daniel ucundaki koruyucu demir ucu almış olmasına rağmen Virginia tılsım bileziğiyle oynuyordu. "Nathaniel'ın Jason'dan haberi var mı? Burada mı?"

"Evet," dedim. "Yılların manipülasyonuna rağmen yine de yolu Tapınak'a çıktı." Şartları bilmesine gerek yoktu ve soramadan Micah ile Jason göründü.

"İyi misin? Sana zarar verdiler mi?" Jason'ın Virginia için olan endişesi içtendi ve o da incelik gösterip rahatsız olmuş gibi göründü.

Jason göz ucuyla Jude'la bana baktı. "İkinizin de iyi olmasına sevindim." Bahçeyi taradı. "Burası güvenli mi?"

"Şimdilik." Parmak uçlarımı göz kapaklarıma bastırdım. Tanrım, uyumam lazımdı. "Virginia'nın bu keşişle akraba olduğunu biliyor muydun?"

Jason ağzını açıp kapattı. Kaşlarını çattı.

"Çiftlik evine fotoğrafları servis eden oymuş. Meğerse Nathaniel altmış yıldır Virginia'nın amcasını burada hizmetinde bulunduruyormuş. Ve az önce Virginia bize tuzağı senin kanınla mühürlediklerini söyledi."

"Ne?" Jason'ın şaşkınlığı daha güçlü bir şeye dönüştü. Virginia'ya dik dik baktı. "Benim iki gün öncesine kadar o odadan haberim yokken ve size tek damla kan vermemişken bu nasıl olabilir?"

Virginia yüzünü çevirdi.

"Ben vermedim," dedi Jason. "Başka biri olmalı. Başka bir Refaimli."

Virginia ayağa öyle hızlı kalktı ki bacağını masaya vurup yüzünü acıyla buruşturdu. "Neden hâlâ buradayım? Ev gitti, oda yok edildi..." Durdu.

"Dur bakalım," dedim. "Ev olayını nereden biliyorsun?"

Tekrar keşişe baktı ama keşiş onunla göz göze gelmekten kaçındı.

"Sana Keşiş Stephen söylemedi. Onun haberi yoktu."

Virginia'nm burun delikleri açıldı. Yumruklarını sıkıp ayakta öylece kaldı.

"Hassiktir..." Ayağa fırladım. O kadar hızlı hareket ettim ki bir an domates çalıları bulanıklaştı. Masaya tutundum.

"Ne?" Jude beni inceliyordu.

Tek bir cevap vardı: "Mya."

KARIŞIK AİLE AĞACI

'Ne olmuş Mya'ya?" diye sordu Jude.

"Kapı kilitlendikten sonra yer değiştirerek odaya girdi."

"Yani?"

"Demir tarafından kısıtlanamayan tek Refaimlinin o olması bir tesadüf mü sence?"

"Ama sen de dışarı çıkabildin..."

"Mya kanını kanatların üzerine sürdükten sonra."

"Aa. Kahretsin." Jude kaşlarını çattı. "Belki de sorgulama sırasında Debra nasıl yapıldığını söylemiştir ona?"

"Öyleyse neden bize söylemedi?" Virginia'ya döndüm. "Debra korumayı aktive etmek için Mya'nın kanını kullandı." Bu bir soru değildi, o da cevap vermedi. "Ve biz Iowa'dan döndükten Mya seni görmeye gelip çiftlik evini anlattı. Değil mi?"

Şu sıralarda burada bu kadar çok yer değiştirme olurken fark edilmeden yer değiştirip kolayca içeri girip çıkabilmiştir. Tek yapması gereken öncelikle Virgina'nın yalnız olduğundan emin olmaktı.

"Mya neden böyle bir şey yapsın ki? Nathaniel'a saygısının olmadığını biliyorum ama..."

"O bizim kuzenimiz."

Dur. Ne?

Keşiş Stephen boğazını temizledi, yutkundu. "En başından beri bunun bir parçasıydı."

Tekrar sert sandalyeye çöktüm. Iowalı demir kadınlar Mya'nın ailesiymiş, insan ailesi. Tıpkı Dani ve Maria'nın benim, Jude'un ve Jason'ın ailesi olduğu gibi. Vay be. Bu haber karşısında sessizlik içinde oturduk. Ve yavaş yavaş, birkaç başka şey de açığa kavuşmaya başladı.

Mya'nın saldırıdan sonra mısır tarlasında harap vaziyette oluşu. Akşamdan kalma değilmiş, Sophie ve Louise'in yasını tutuyormuş. Virginia'nın kızı Debra'da demir tılsım olmasına rağmen onu alıp kaçırabilmiş olması. Debra, kendi rızasıyla gitmiş, çünkü Mya'yı tanıyormuş. Ona güveniyormuş.

Mya'nın demir odada ne yapması gerektiğini bilmesi.

Ve bir de Tapınak'tan nefret etmesine rağmen bugün burada kalmış olması. Çünkü Virginia burada tutsaktı.

Jason yağmurun altına çıktı. Orada sersemlemiş bir halde dikildi, sarı buklelerinin rengi koyulaşıyordu. "Bunca zaman, ailenizde bir Refaim üyesi mi vardı?" Virginia'nın ona bakmasını bekledi ama o, onun solundaki başka bir yere odaklanmıştı. "Mya'nın benden haberi var mıydı?"

"Hayır," dedi Keşiş Stephen. Bu onun Pan Beach'te Jason'a olan tepkisini açıklıyordu ve onun çiftlik eviyle olan bağlantısına karşı takıntısını.

"Ve onları birbirlerinden saklamak, bu da Refaim'i birleşmekten alıkoyma planınınız bir parçası mıydı?" diye sordum.

Keşiş göz ucuyla Virginia'ya bakıp başıyla onayladı.

Micah ellerini ensesinde bağladı. "Nathaniel bunları duyunca ne yapacak, bilmiyorum."

"Micah." Jude masadan kalktı. "Mya'yı tehlikeye atan

bir şey yapmadan önce onunla konuşmalıyız. Ve Dışlanmışlar da bunu Nathaniel ve Beşler'den önce duymalı."

"Şaka yapıyorsun herhalde, hiçbir şey yapmadan oturayım mı?" Ellerini indirdi.

"Kimse tehlikede değil."

"Bunu bilemezsin. Ve bu sirkin bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamadığına göre ne istediğini bilmiyorsun. Mya ve Keşiş Stephen casus."

Onunla göz teması kurdum. "Micah..."

"Yapma, Gabe. Çok şey istiyorsunuz. Mya'ya hiçbir borcun yok."

Hayatımı kurtarmış olması dışında. İki kez. Ve Ez ile Zak de kesinlikle Nathaniel ve Beşler'den önce bilgilendirilmeliydi. Onlara en azından bu kadarını borçluydum. "Buradaki herkesin sana hainmişsin gibi davranmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"O zaten hain."

"Bize bunları onun tayfasma anlatıp hikâyeyi bir de onun açısından dinleyecek kadar zaman ver sadece," dedi Jude.

"Mümkün değil."

"Hadi ama Micah," dedim. "Lütfen."

Bana ters ters baktı.

"Benim kararlarıma güvendiğini sanıyordum."

"Adil değil, Gabe."

Bekledim.

Micah derin bir nefes aldı ve sabırsızca bıraktı. "Tamam. Bir saat."

"Rafa'nın iyi olduğundan emin olana kadar bekleyemez misin en azından?" Sesim çiğ çıktı.

Ensesini ovuşturarak bir şeylerin hesabını yaptı. "Tamam, üç saatiniz var. Sonra bunu Daniel'a bildirmek zorundayım."

MORLUKLAR VE SÜNGER BANYOLARI

Yağmur şimdi daha şiddetliydi. Su, kanallardan akıyor, düzenli bir ritimle kaldırımlara damlıyordu. Revirin önünde durdum.

"Rafa'ya bakmak ister misin?" diye sordu Jude.

İster miydim? Ya hiç değişiklik yoksa? Ya daha kötüyse? Ben ıslak kıyafetler içinde titreyerek hâlâ öylece dikilirken Jude elini sırtıma koyup beni hafifçe itti ve kapıdan içeri soktu. Koridordaki yer döşemesinde botlarımız gıcırdıyordu. Bacaklarım titriyordu, sanki benim değildiler. Antiseptik kokusu giderek keskinleşti.

Biz tam revir kapısına gelmiştik ki kapı açıldı ve Zak koridora çıktı. Aniden durdu. "Ben de sizi bulmaya gidiyordum."

"Ne oldu?" diye sordu Jude. Sırtımdaki eli ağırlaştı.

Zak cevap vermedi, sadece kapıyı açtı. İlk ben girdim ve az kalsın kalbim duruyordu. Rafa yatağın kenarında oturuyordu. Kesik tişörtü sarkıyordu. Göğsü ve karnı kurumuş kan içerisindeydi hâlâ. *Kurumuş kan.*

"Gaby..." Sesi hırıltılıydı. Üç adımda ona yetişip onu incitmemeye özen göstererek sarıldım. Bana yaslandı. Bir

elini zorlukla kaldırıp belime koydu. Sonra eli kaydı. Hâlâ çok güçsüzdü.

"Dikkatli ol," dedi Keşiş Ferro. "Kan nakli kanamayı durdurdu ama hâlâ iyileşmesi lazım. Bu da sıradaki sınav."

Rafa omzuma doğru bir şeyler geveledi. Muhtemelen yine adımı söylemişti. Parmaklarımı terden sırılsıklam olmuş saçlarında gezdirdim. Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama burada, herkesin önünde olmazdı.

"Gabriella, şimdi izin ver de Zachariah onu iyileştirsin."

Keşiş Ferro'ya başımı salladım. Rafa'nın bileğini nazikçe sıktım ve geri çekildim. Şimdi Malachi de dik oturuyor, Keşiş Benigno'nun iğneyi kolundan çıkarışını izliyordu. Zorlanarak da olsa Rafa onu görebilmek için döndü. "Sana borçlandım."

Malachi, Taya'ya baktı. "Hayır compagno*, ödeştik."

Tüm bu süre boyunca Daniel'ın Taya'nın yatağının başında dikildiğini fark ettim. Konuşmuyordu.

"Yerleşkenin etrafını dolanacağız," dedi Zak bana. "Hemen döneriz, söz."

Kayboldular. Gözlerimi kapatıp antiseptik ve çamaşır suyu kokusunu içime çektim, sakinleşmek için ona kadar saymaya başladım. Beşe gelmeden tenime soğuk hava vurdu. Dönmüşlerdi. Rafa ayakta durabilmek için Zak'ten destek alıyordu. Bana yorgun yorgun gülümsedi. Yüzü daha iyi görünüyordu, daha az parlak ve daha az mor. Sol gözü de artık şiş ve kapalı değildi. Keşiş Ferro derhal yaralarını yoklayarak kontrol etti. "Azizlere şükürler olsun, yaralar kapanmış." Keşiş yatağa doğru eğilip Malachi'ın dizini sıvazladı. "İyi işti."

Rafa etrafta Jude'a bakındı. "Sağlam mısın?"

---

* *İt.* Dost, yoldaş. –*çn*

Jude kısa bir kahkaha atıp kulağının üzerindeki kurumuş kana dokundu. "Evet, dostum. İyiyim."

"Başının çaresine bakabildin mi?"

"İdare ettim."

Keşiş Ferro eliyle Jude'u ve beni kışkışladı. "Rafael'in antibiyotik ve sakinleştirici iğneye ihtiyacı var."

"Uykuya ihtiyacım yok," diye homurdandı Rafa gözlerini açık tutmakta zorlanarak.

"İhtiyacın olan şey tam da o." Keşiş Ferro lateks eldivenlerini çıkardı ve çöp kutusuna fırlattı. "Ama önce seni temizleyip yaralarını güzelce saracağız. Zachariah, zahmet olmazsa yine yardım edebilir misin?"

Rafa yorgun bir şekilde güldü. "İkinizin elinden sünger banyosu mu? İşte bu hepsine değer."

"Diğerleriniz artık gidebilir," dedi Keşiş Ferro. "Sen de Gabriella. Rafael'in dinlenmesi lazım. Vücudu çok dert çekti."

Karşı gelmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Rafa'ya yaklaşıp yırtık tişörtünün bir ucuyla oynadım. "Uyanınca görüşürüz."

Rafa parmaklarını kolumda gezdirdi. "Burada mı kalıyoruz?"

"Şimdilik."

Gözleri dudaklarıma gitti. "Tamam."

"Hadi dostum, seni banyoya götürelim." Zak, Rafa'yı tuttu.

"Dinlenmeye hazır olunca onu benim odama götür."

Zak omzunun üzerinden bana baktı. "Onu senin yatağına mı bırakayım?"

Başımla onayladım; Daniel'ın izlediğinin bilincindeydim. Ben Rafa'nın tepkisini göremeden Keşiş Ferro onları kışkışladı. Kapı kapandı ve rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Taya nasıl?" diye sordum.

"Daha iyi." Malachi iğnenin yapıldığı yere, dirseğinin içine pamuk bastırıyordu. "Birkaç dakika önce uyanıktı. Keşiş Benigno uyumaya devam etsin diye ona bir şey verdi. Sonra onunla yine yer değiştireceğim."

"Ama iyileşiyor, değil mi?"

"Evet. Onun kaybettiği kan Rafa'nın kaybettiğinin yanından bile geçmez."

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Omuz silkti. "O kadarcık kanın lafı mı olur?" Yorgun görünüyordu. "Peki şimdi ne yapacaksınız?"

"Güzel soru," dedi Daniel bu tarafa gelerek. "Dışlanmışlar ayrılmaya hazır olduklarında ne olacak?"

"Bilmiyorum, Daniel. Bu Rafa ve Jude'un ne istediğine bağlı."

"Kime güvendiğin konusunda iki kez düşünmen gerek."

Jude önünü kesip bana ulaşmasına engel oldu. "Gabe'e yaptıklarından sonra onunla güven hakkında nasıl konuşabilirsin?" Jude her şeyiyle, duruşu, ses tonu ve Daniel'a dik dik bakışıyla meydan okuyordu.

Daniel'ın yüzünde anlık bir ifade yakaladım. Suçluluk muydu? Pişmanlık? Ama gitmişti bile. Gözlerini benden ayırmıyordu. "Kime güveneceğine karar vermekte çok çabuk davrandın..."

"Sakın bunu da Rafa'ya bağlama," dedim. "Sırası değil."

"Ben öncesinden bahsediyorum. Rafa'nın başına gelenlerin kimsenin başına gelmesini dilemezdim ama bu bir yıl önce ona güvenmediğin gerçeğini değiştirmiyor. Ortadan kaybolmadan önce, onu incitebilmek için on yılını onunla bir dövüşte karşı karşıya gelme fırsatı kollayarak geçirdin. Gerçekten incitmek. Hiç yoktan buna güvenmelisin."

Sedyeye uzandım, henüz dakikalar önce Rafa'nın üzerinde kan kaybetmekte olduğu çarşafa dokundum. "Rafa'ya canım pahasına güveniyorum."

"Ve bu da senin düşüşün olacak. Onun kaderine ortak oldun. Dışlanmışlar'm safına geçtin."

"Ben kimsenin safına geçmedim." Ama bu artık doğru değildi. Iowa'dan sonra mümkün değildi.

Jude bir bana bir Daniel'a, sonra tekrar bana baktı. "Tamam, burada ne oluyor? Neden sana ve Rafa'ya bu kadar takıntılı bu?"

Jude'la bu konuda konuşmayı gerçekten istemiyordum. "Bu..."

"Gabe ve ben sevgiliydik."

Aman Tanrım. Bundan daha mankafa olabilir miydi? Jude'la göz göze geldim ve gözlerinde bulduğum şeyi tanıdım: hayal kırıklığı. Acıtmıştı bu. "Ben hatırlamıyorum," diye hatırlattım ona.

Malachi ayakkabısında ilginç bir şey bulup daha yakından bakmak için eğildi.

Jude'un bakışları tekrar Daniel'a çevrildi. "Öyleyse nasıl onu bir canavarla kafese tıkıp canavarın onu mahvedişini izleyebildin? Ne tür bir pislik yatağını paylaştığı birine bunu yapabilir?"

Seks hayatımdan bahsediyordu. *Vurun beni hemen.*

"Bu konuda konuşmayacağız," dedim. Paslanmaz çelik masaya gidip temiz bir ustura aldım. Daniel'a fırlatmayı düşündüm.

"Hayır, bence konuşmamız lazım. Bu göt herif senin ona sadakat borçlu olduğunu düşünüyor. Bu konuyu bir açalım."

"Açmayalım."

"Hayır Gabe, gerçeği duyması lazım." Daniel, Jude'un

karşısına dikildi. "Kız kardeşin on yıl önce senin ve Rafa'nın peşinden gitmeyecek kadar akıllı davranmıştı. Tapınak'a, Refaim'in davasına sadık kalmıştı. Siz Mya'yla koşuşturuyor, insanların hayatını, arkadaşlarınızın hayatlarını riske atıyor, Esther'in bir zebani tarafından parçalanmasına izin veriyordunuz. Hepsi ego ve para uğruna. Gabe burada kaldı ve gücümüze güç kattı. Düşmüşler'i aramaya devam etti. Hakikati asla unutmadı: Düşmüşler'i Melekler Konseyi'ne teslim edene kadar birer hiç olduğumuz hakikatini." Daniel artık daha hızlı nefes alıyordu, boynu gerilmişti. "Sonra geçen sene seninle tekrar konuşmaya başladı ve iki haftadan kısa sürede ortadan kayboldu. Kimseye ne yapacağını söylemeden gitti. Bu da demek oluyor ki bizim bilmemizi istemediği bir şey yapacaktı, senin onu yapmaya ikna ettiğin bir şey. Hiçbir iz bırakmadan kayboldu. Kapı Bekçileri sizi Düşmüşler'in izini sürerken yakaladıklarına dair bir dedikodu başlattılar..." Gözleri bana kaydı. "Bildiğim kadarıyla Gabe ölmüştü. Gitmişti. Sonsuza kadar."

"Onu suçlamayı kes. Kimin kimi etkilediğini bilmiyorsun," dedim. "Ya da ne yaptığımızı."

"Ve sonra kim olduğunu, ne olduğunu ya da neler olduğunu hatırlamaz halde, hayatta olduğu ortaya çıktı," dedi Daniel ben hiç konuşmamışım gibi. "Senin yüzünden, onun hafızasını zorlamaktan başka bir seçeneğimiz yoktu. Senin yüzünden..."

"Düşmüşler'i bulduk?" dedi Jude. "Peki şimdi neredeler? Peki o pislik Bel neden Gabe'i öldürdüğünü sanıyordu?"

"Bunun cevabını sadece ikiniz biliyorsunuz."

Daniel'ı susturmak için yumruklamak istiyordum. Suçlamalarını şimdi Jude'a yönelttiği için çok daha kötüydü, çünkü görüyordum ki kardeşim bu suçlamaları çabucak kabulleniyor, bagajında onlara yer açıyordu.

"Uzun bir gündü, Daniel. Biz uykumuzu biraz alana kadar cadı avını erteleyebilir misin?"

Gömleğinin kolunu indirip sonra her bir katını özenle tekrar kıvırdı. "İstediğin buysa peki." Uykudan daha fazlasını ima ediyormuş gibime geldi.

"Evet, bu."

"Peki." Ve gitti. Yer değiştirdi. Yine.

Malachi başını iki yana salladı. "Gerçekten yeteneklisin, Gabe. Kimse onu senin gibi geremiyor."

Revirin kapısı çarparak kapandı ve dönünce Jude'un gitmiş olduğunu gördüm. Onu koridorda sırtını duvara yaslamış bir şekilde yerde otururken buldum. Bir kolunu dizine dayamış, yer döşemesindeki siyah izlere, yılların sonucu olan sedye tekerleği ve bot izlerine bakıyordu.

"Senin suçun değil," dedim.

"Herkes benim olduğunu düşünüyor."

"Daniel herkes değil. Ve daha birkaç gün önce tüm suçu bana yüklüyordu." Taya da öyle ama o bilinçsiz ve bir parmağı eksik halde yatarken onu çekiştirecek değildim.

Jude çenesini ovdu. "Eskiden olduğumuz kişiler... Sen onunla birlikteymişsin ve on yıl boyunca konuşmamışız, geçen sene az kalsın ikimizi de öldürtüyormuşum... Tekrar o kişiler olmak istemiyorum."

"Ben de." Yanına çöktüm.

"Ama geçen sene ne olduğunu çözeceksek eskiden kim olduğumuzu bilmek zorundayız."

"Biliyorum," dedim. "Ve beni çok korkutuyor."

SANDAL AĞACI, TARÇIN VE BAL

Kapımın dışında, tuhaf derecede gergin bir vaziyette duruyordum.

Jude, Ez'le konuşmak üzere odasına gitmişti. Mya hakkındaki haberi vermek için onunla birlikte gitmek konusunda on saniye tartışmıştım. Rafa'yı görme ihtiyacım daha güçlüydü. Maggie, Maria ve Dani güvendeydiler. Dani uyuyordu, şu an bana ihtiyaçları yoktu.

Bir nefes aldım ve kapımı açtım.

Rafa yatağımdaydı.

Sırtüstü yatıyordu. Başı bir tarafa dönük, ağzı hafif açıktı. Göğsü, uykunun yavaş ritmiyle kalkıp iniyordu ya da daha doğrusu sakinleştiricinin etkisiyle. Halının üstünde bir giysi yığını vardı: kot pantolon, eşofman altı, tişörtler ve kazaklar. Muhtemelen Mya'nın Jude için getirdiklerindendi. Kapıyı kilitledim ve orada dikilip bir süre onu izledim. Kafamdaki darmadağın düşünceleri düzene sokmaya çalıştım.

Mya söylediği kişi değildi.

Iowa'da bir aile büyük ihtimalle, Refaim'deki ayrılığın devam etmesini isteyen bir Başmelek'ten işaretler alıyordu.

Bir Kapı Bekçisi iblisinin kafasını koparmıştım.

Bir yıl önce ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Ya da on yıl önce. Ya da daha öncesinde.

Ama Rafa tek parçaydı, sağ salim uyuyordu. Jude da yakınımdaydı. Haşatı çıkmıştı ama hayattaydı. Her şeyi anlamaya çalışıyordu. Boğazım düğümlendi. Tanrım, harap haldeydim. Tişörtümü çekiştirdim. Ve de kirliydim.

Yerdeki giysilerimin arasından temiz iç çamaşırları ve bir tişört kapıp duşa gittim. Su sıcak ve güçlüydü, rahatlatıcıydı. Liflenip saçımı yıkadım.

Banyodan çıkarken beni bir buhar bulutu takip etti, çıplak bacaklarımın etrafını sardı. Dışarısı koyu griydi. Titanyum bulutlar, Tapmak'ın ötesindeki dağ sıralarını kucaklıyordu. Rafa şimdi yan yatıyor, hâlâ derin derin nefes alıyordu. Masanın üstündeki lamba yatağın üstüne yumuşak bir ışık veriyordu.

Birkaç saniye dikilip uyuyuşunu izledim. Sonra altına girmek üzere yorganı kaldırdım. Rafa'nın göğsü ve karnı sargılarla sıkı sıkı sarılıydı ama gövdesinin gerisi çıplaktı ve o kıldan yol... Bir dakika! Çıplak mı? Zak'in şaka anlayışı mıydı bu: Rafa'yı yatağıma giysisiz ve bilinçsiz halde bırakmak? Nabzım yükseldi. Yorganı biraz daha kaldırdım. Eğer öyleyse yine de girecek miydim? Ama yok. Üzerinde düşük bel, dar boxer vardı. Rahat bir nefes alıp yorganın altına girdim. Çarşaf serindi. Yorgan yavaşça üzerime indi ve Rafa'nın kokusuyla sarmaş dolaş oldum: sandal ağacı, tarçın, bal. Yüzümü ona döndüm ve kokusunu içime çektim. Yorgundum ama gözlerimi kapatmak istemiyordum. Bir süre ona bakmak istiyordum. Bu uçarı, ukala yarı melek olmadan yaşayamazdım. Karmaşık bir geçmişimizin olduğunu biliyordum ama şu an aramızda her ne varsa doğru geliyordu.

Saçı her duş sonrası olduğu gibi yine dört bir yana dağılmıştı. Dudakları hafif aralıktı, alt dudağı neredeyse normal boyutuna dönmüştü. Çenesindeki kirli sakalın rengi saçından daha koyuydu. Bakışlarım boğazından köprücük kemiğine, omzunun güçlü hatlarına ve oradan da göğsüne doğru gezindi. Bandajın üzerinden öbek öbek tüyler çıkıyordu. Yüzüne baktım ve kalbim tekledi: Gözleri açıktı.

Öylece uzanıp birbirimizi seyrettik. Birbirimizin havasını içimize çektik. Dokunmadan.

"Uyuyor olman lazım," diye fısıldadım.

"Mümkün değil." Sesi uykuluydu. Gözleri yüzümde dolaştı, ağzımda durdu. "Neden Iowa'ya geldin? Neden riske girdin?"

Cevap vermedim; şu an ne diyeceğimi bilmiyordum. Ona uzandım, omzunun hatlarını hissettim ve onu nazikçe sırtüstü çevirdim. Karşı gelmedi. Yorganı kenara ittim ve onun yanına dik oturdum. Burada olduğu, hayatta, yanımda olduğu gerçeğinin tadını birkaç saniye daha çıkardım. Eğilip alnından öptüm. Parmaklarını ıslak saçlarımın arasına itip saçımı kulaklarımın arkasına soktu. Kalbimi çalan yoğun bir ifadeyle beni seyretti.

"Gözlerini kapa," dedim.

Kapattı ve ben de önce bir göz kapağını, sonra da diğerini öptüm. Dudaklarım kirli sakalının üzerinde gezindi. Yanağını, çenesini, boynunu öptüm. Parmakları bir çizgi üzerinde boynumdan omuzlarıma indi. Muhteşem kokuyordu, revirin tüm izleri gitmişti. Boynunda, kulağının tam altındaki noktaya dilimle dokundum. Parmaklarını belimden aşağı kaydırıp kalçama ve sonra da bacaklarıma getirdi. Çıplak tenin üzerinde gezinen parmak uçları.

Dudaklarım köprücük kemiğinde, "Seni kaybedeceğimi sandım," dedim. "Ve seni kaybedemem, Rafa. Kaybedemem..."

Dik oturdu. Olması gerektiğinden daha güçlüydü ve beni kucağına çekti. Bacaklarımı beline doladım. Bana sıkıca sarıldı. Kokumu içine çekti. Titredi. Onu demir odada yere yığılmış halde bulduğum halinden daha savunmasızdı neredeyse. Bir süre bedenlerimiz birbirine geçmiş şekilde öylece durduk.

"Bir daha sana asla dokunamayacağımı sandım," dedi ve eli tişörtümün altından içeri kayıp sırtımda küçük daireler çizdi. Tenimin onun tenine değen her bir yerinin farkındaydım. Vücudundaki sıcaklığın farkındaydım. Benim vücudumdakinin de. Çenemi, boynumu öptü; dili ısıdan bir yol bıraktı gerisinde. Şimdi daha hızlı nefes alıyordu. "Tanrım, seninle olmayı seviyorum."

Ağzı ağzımın üzerini kapladı. Bu öpüş derin ve arzuluydu. Kumsaldaki gibiydi; tek fark şimdi üzerimizde daha az giysi vardı. Tişörtümün eteğini kaldırdı. Kollarımı kaldırıp tişörtü kafamdan çıkarmasına müsaade ettim. Gözleri çıplak tenime indi ve bir an kendimi çok ortalıkta, savunmasız hissettim. Ama sonra zebani yarasını öptü ve başparmağını yan tarafımdaki pençe yaralarında gezdirdi. Parmaklarını göğüslerime sürdü. Hiç düşünmeden, dokunuşuna karşılık verip kendimi ona doğru ittim. Boğazından hafif bir ses çıkardı ve sonra elleri durdu.

"Gaby..." Sesi boğuk, kısıktı. Bana bakmak için geri çekildi. "Birimizin durması gerek ve sana şimdi söylüyorum: Ben durabilecek kadar iyi bir adam değilim."

Kalbim fırlayacak gibiydi. Cildim sakalından dolayı tahriş olmuştu. Her bir parçam onu istiyordu. Geçmişin önemi yok diyemezdim. Vardı. Ama burada değildi. Şu anda değil.

"Gaby..."

"Benim, Rafa. *Ben*. Başkası değil."

Bacaklarımı beline sıkıca sarıp onu kendimle birlikte yatağa çektim. Kalçalarımı yuvarladım ki bacaklarımın arasına geçmek zorunda kalsın. Şimdi güçlü ve hızlı kalp atışlarını göğüs kafesimde hissediyordum. Diğer tarafı da bana karşılık veriyordu.

Rafa gözlerime bakınca orada ihtiyacı olanı gördü. Dudakları dudaklarımla tekrar buluştu. Dilim ağrıyana kadar öpüştük. Ve sonra dudakları tekrar boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime, kolumun altına, kaburgalarımdan karnıma doğru bir yol çizdi. Kalçamın yanını öpebilmek için iç çamaşırımı aşağı indirdi. Çamaşırı indirmeye devam ederken dudakları bacağıma, dizime ve ayak bileğime doğru yol aldı. Ayak tabanımdaki hassas teni öperek beni çıplak olduğum gerçeğini düşünmekten uzaklaştırdı.

Tekrar vücudumdan yukarı çıktı. Boxerına uzandım. Boxerını çıkarırken baygın gözlerle beni izliyordu. Ve sonra, göğsündeki ve bacağındaki sargı haricinde o da çıplak kalmıştı.

Rafa beni tekrar kendisine çekti; dili ve parmak uçları tüm bedenim alev alana kadar üzerimde gezindi. Bacaklarımı beline sarıp onu kendime çektim. Nihayet, ağırlığını kollarına vererek kendisini üzerime yerleştirdi.

"Emin misin?" Nefes nefeseydi, arzuluydu. Ama bana bakıp cevabımı bekledi.

İşte buydu. Ellerimi kollarından yukarıya, gergin pazılarına getirdim. Tüm bedenim uğulduyordu. Emindim. "Nazik ol."

Gülümsedi ve içim tamamen eridi.

"Sen de."

PARAŞÜTSÜZ

Sonrasında birlikte uzandık.

"İyi misin?"

Başımla onayladım. "Sen?"

Karnından derin bir kahkaha attı. "Bu benim ilk seferim değildi."

Başparmağımı sargılı yanına hafifçe bastırdım. "Hayır ama haşat haldesin."

"İnan bana, şu an hiç ağrı hissetmiyorum. Sen?"

"Hayır. Bu... tuhaf. İlk seferimmiş gibi gelmedi."

Bana imalı bir bakış attı.

"Evet, biliyorum. Teknik açıdan ilk değildi zaten."

"İyi miydi?" Bana ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

Gözlerimi kapatıp çıkardığım sesleri hatırladım. Ona olan coşkumu. Yüzümün kızardığını görmesin diye yüzümü göğsüne dayadım. "İyiydi."

Eli sırtımdan aşağı kaydı. "Sadece iyi mi? Sen bir de tam gücümde olunca gör."

Bu düşünce beni heyecanlandırdı.

"Uyumalısın," dedi.

"Söyleyene bak. Burada mı kalacaksın?"

"Yatağımda ve çıplaksın. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Aslına bakarsan bu benim yatağım."

"Aslına bakarsan bu, Tapınak'taki rasgele bir yatak." Duraksadı. "Neden Tapınak'tayız?"

"Uzun hikâye. Önce uyusak? Çok yorgunum."

Beni daha yakına çekip parmaklarını hâlâ ıslak olan saçlarımın arasından geçirdi. "Gaby, yakınımda olduğun sürece istediğin her şeyi yapabiliriz."

*

Rüyamda iblisleri ve zebanileri gördüm. Dehşet verici karanlıkta parıldayan ışığı ve ıslak yaprakların ağır kokusunu. Ağzımda toprak, yüzümde kan vardı. Kalbim çarpıyordu.

Çarpıyordu.

Yine geldi. Boğucu karanlığın içinden çıktım, ağzımda toprak ve kan tadı vardı. Birisi kapıya vuruyordu. Rafa çoktan kalkmış, kapıya gidiyordu. Durup eşofman altını giydi. Eşofmanın beli sarkıyordu. Oda akşamın kasvetiyle sarılmıştı. Elini kapı koluna koyduktan sonra dönüp bana baktı.

"Bekle," dedim uyku sersemi. Yerden iç çamaşırlarımı ve tişörtümü kaptım. Ben giyinirken o dudaklarında hafif bir gülümsemeyle beni izledi. Etrafta yedek giysilerime bakındım. Banyo. Kapıya tekrar vuruldu. Tekrar yatağa girip bacaklarımı kapatmak için yorganı üstüme çektim.

Rafa kapıyı araladı. "Hey," deyip içerinin görüntüsünü kapadı.

"Vay, adamım, çok daha iyi görünüyorsun." Gelen Jude'du. Yorganı daha sıkı tuttum. Keşke üstümde daha fazla giysi olsaydı. Rafa'nın kapıyı biraz daha açması durumunda banyoya kaçacak halde değildim.

"Daha iyi hissediyorum." Rafa kıpırdandı. "Zak Iowa'ya geldiğini söyledi. Bayağı hasar vermişsin. Kaçırdığıma üzüldüm."

"Hasar verdim mi bilmiyorum ama bayağı darbe yedim." Jude boğazını temizledi. "Kardeşim hâlâ burada mı?"

"Evet." Rafa duraksadı. "Sakıncası var mı?"

"Sanırım bunun için artık biraz geç olmuş." Yine bir duraksama, bu kez daha rahatsız edici. Dizlerimi göğsüme çektim. "Her neyse, buraya bunun için gelmedim. Bir sorunumuz var."

"Ne?" Rafa yerinden kıpırdamadı.

"Mya, Virginia'yı kaçırdı."

Başımı dizlerimin üstüne koydum. *Kahretsin.* Ve ben daha bunların hiçbirini Rafa'ya anlatmamıştım.

Rafa omzu üzerinden bana, dağınık yatağa baktı. "Bize bir dakika verebilir misin? Yanına geleceğiz."

"Dani hâlâ odamda uyuyor. Aşağıda, Gaby'nin eşyaları arasındaki bir kitaba bakmak istiyorum, yani garajda görüşürüz."

Kapı kapandı.

Rafa neler olduğunu soramadan banyoya koştum. Bu konuşma için tamamen kendime gelmiş ve giyinik olmak istiyordum. Aynada bir an kendimi gördüm. Hâlâ bendim. Maggie dışında herkes bana baktığında hâlâ Gabe'i görüyordu. Şey, belki de herkes değildi. Rafa yatakta bana baktığında beni gördüğüne oldukça emindim.

Rafa'yla seks yapmıştım.

Sırıttım. Yansımam da bana sırıttı.

Sonunda darmadağın, kuş yuvası gibi saçımı fark ettim. Hangi akla hizmet ıslak saçla yatmıştım? Saçımla boğuşa boğuşa at kuyruğu yapmayı başarıp kendimi toparladım. Rafa artık uykusunu aldığına göre ve Jude'u gördüğüne

göre olan biten her şeyle (benimle) ilgili ne hissediyordu acaba?

Ben çıktığımda Rafa kotunu, tişörtünü ve kapüşonlu hırkasını giymişti. Botlarının ipleri henüz bağlanmamış bir halde beni odanın ortasında karşıladı.

"Sana anlatmam gereken şu mesele var ya," diye başladım.

"Biraz sonra." Parmakları kalçalarımı buldu, beni kendine çekti. "Henüz bu konuşmayı bitirmedim." Dudakları dudaklarıma değdi. Sanki onu iteceğimi bekler gibi ihtiyatlıydı. Kapüşonlusundan tutup yaklaştım. Yavaş ve şefkatli bir şekilde öpüştük. Bunun olması gereken bütün yerlerimden ateş yükseldi. Derken Rafa'nın duyması gereken şeyleri hatırladım ve geri çekildim.

"Cidden," dedim. "Gitmemiz gerek."

"Tamam." Ama kıpırdamadı. Onun yerine alnını alnıma dayadı. "Yardımıma geldiğin için teşekkürler."

"Sen de aynısını yapardın."

"Evet ama senin benden daha akıllı olman lazımdı."

Kaşındaki yeni yara izine dokundum. "Demek ki konu sen olunca öyle olmuyormuş."

Dudakları kıvrıldı. "Bu hoşuma gitti."

Onu tekrar öperken keşke başka bir yere gitmemiz gerekmeseydi diye düşündüm. "Bulaştığımız bu iş var ya? Bu sadece kafamız yerindeyse yürüyor. Gerçek anlamda. Çözümün orada ölmek olduğunu düşünmüş olmana inanamıyorum."

Başını hızla kaldırdı. "Dani gerçekten o mesajı aldı mı? Vay be! Dani. Jude dedi ki buradaymış?"

"Evet. Seni aramaya çıktı ve aklından geçenleri duydu."

Ensesini kaşıdı. "Orada varlığını hissedebiliyordum ama beni duyabildiğini bilmiyordum."

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama Jude bekliyordu. Ve Mya meselesi. "Hadi. Gidelim."

"Yer değiştirerek?"

Kollarımı etrafına dolayarak cevap verdim.

"Pratik yapıyormuşsun."

"Nasıl..."

"Mısır tarlasından ayrılırken seni hissettim. Güçlü değildi ama enerjin kesinlikle karışımın içindeydi." Kalçamı sıktı. "Garaja giderken ufak bir tura var mısın?"

"Nereye?"

"Tapınak'tan çıkmayacağız. Sana bir şey göstermek istiyorum. Sadece bir dakika sürer."

Sesindeki sükûnette bir şeyler vardı.

"Tamam. Sadece bir dakika."

Bir süre yeterince kaos yaşamış olmasına rağmen bu yer değiştirme Rafa'yla olan en sakin yer değiştirme oldu. Aslında durduğumuzda daha soğuktu. Gözlerim alıştığında büyük bir ağacın altında durduğumuzu gördüm. Üzerimizde ızbandut gibi yükseliyor, dört bir yana uzanıyordu. Ama parkta değildik. Ufak bir avludaydık. Buz gibi rüzgâr dalları sallıyor, kuru yapraklar patikaya dökülüyordu. Burnuma nemli toprak ve tatlı bir şeyin kokusu geldi. Çatıdan gördüğüm ağaç olmalıydı bu. Etrafımızdaki pencerelerin jaluzileri indirilmişti, dış hatlarından donuk ışık sızıyordu. Her şey yağmur kokuyordu.

"Neredeyiz?" diye fısıldadım.

"Nathaniel'ın ilk avlusunda." Rafa elimden tuttu ve ağacın dallarının altına girdik. Ağacın gövdesi bir şarap fıçısı kadar genişti. Kalın, boğumlu kolları uzanıp kum taşı duvarları oymuştu. Daha küçük dallar yukarı doğru uzanmış, soluk renkli çiçeklerle bezenmişti. Rafa kıvrımlı bir dala oturup beni kucağına oturttu. Düşmemek için gövdeden tutundum; ağacın kabuğu sertti.

"Bu elma ağacı bizden yaşlı. Nathaniel manastıra yerleştiği yıl bunu buraya diktiğinde boyutu şu ankinin yarısı kadardı." Titredim ve Rafa kollarımı ovuşturdu. "Keşişler ona bu avlunun bu ağaç için yeterince büyük olmadığını söylemeye cesaret edememişlerdi. O da büyüdü ve duvarları yıkmasına engel olmak için bir asırdır budayıp duruyorlar. Kökleri temellerin anasını ağlatıyordur."

Kabuğu çekiştirdim. Beklediğimden daha kolay koptu. "Ağaçsever olduğunu fark etmemiştim."

Gülüşünü göğsünde hissettim. "Biz çocukken her yaz gizlice buraya girerdik. Sen, ben ve Jude. Bazen Micah ve Daisy de. Tepeye kadar kim tırmanacak diye birbirimizi gaza getirirdik. Asıl zorluk Nathaniel ya da keşişlere yakalanmamaktı."

"Ne kadar başarılıydık bu konuda?"

"O yıllarda çok yer sildik." Beni kendine daha da çekti. "O zamanlar, daha neler yapabildiğimizi pek bilmezken bile korkusuzdun."

"Öyle mi?"

"Bir keresinde, on beş yaşındayken seninle ben tepeye kadar yarışıyorduk. Biraz çekiştik mekiştik ve ben seni geçtim. Ve sonra benim dalım kırıldı ve tutunamadım. Gidiciydim."

"Ne oldu?"

"Sen beni yakaladın."

"Yok artık."

"Hayır, bu doğru. Yanından düşerken beni yakaladın. Büyük cesaret." Dudakları kulağıma değinceye kadar eğildi. "O zamandan sonra senin hakkında edepsiz şeyler düşünmeye başlamış olabilirim."

Güldüm ve dirseğimle onu nazikçe ittim. Bu asırlık yerde, on beş yaşındaki halimi Rafa ve Jude'un on beş yaşındaki versiyonlarıyla takılırken hayal etmeye çalıştım.

Rafa'nın bana hatırlamadığım çocukluğumdan bir hikâye anlattığı en son zamanki gibi olmuştu yine. Tuhaf derecede rahatlatıcı. Ve bu bana, şimdi çok yabancı olan bu yerin bir zamanlar evim olduğunu hatırlattı.

"Görmek isteyebileceğini düşündüm."

Yüzümü çevirdim ve yanağından öptüm. "Teşekkür ederim." Keşke gözlerini görebilseydim ama burası çok karanlıktı. "Seni tekrar buraya getirdiğim için üzgünüm."

"Ah, o kadar da kötü değil."

"Bu yerden nefret ettiğini sanıyordum?"

Omuz silkti. "Ayrıldıktan sonra sadece. Ondan önce sorun yoktu." Ağaç, duvarlar, parça parça bulutlu karanlık gökyüzünden başka görülecek bir şey olmamasına rağmen etrafına bakındı. "Burada çok anımız oldu. Yanında gelen tüm saçmalıklara rağmen hayatının çoğunu geçirdiğin bir yere bağlanmamak zor." Sesinde tam olarak çıkaramadığım bir his vardı. Geçmişe özlem mi?

Merak ettim... Tapınak'ı sevmemesi Nathaniel'la ayrı düşmekten mi kaynaklanmıştı? Yoksa benimle ayrı düşmekten mi? Serin havayı içime çekip burada bir Refaim olarak yaşamı hayal ettim. Hepimiz birlikte yiyip içip, uyuyup, antrenman yapıp dövüşürken. Birlikte gülerken. Birbirimize destek olurken. Benim hatırladığım hayatta, hostelli ve kamplı hayatta ev diyebileceğim bir yerin özlemini çekerdim. Rafa için de öyle miydi? Kusurlarına rağmen buranın bir parçası olmayı özlüyor muydu?

"Ez'in geri dönmekten mutlu olduğuna bahse girerim," dedi. "İtiraf etmese de keşişleri özlüyordu."

Ez'in Keşiş Ferro'yla konuşmasını ve keşişin onun yaralarından duyduğu endişeyi düşündüm. "Diğer herkesle olan düşmanlığı özlediğinden şüpheliyim."

"Buradaki hoş karşılamayı hayal edebiliyorum." Az önce sesinde her ne varsa gitmişti.

"Hadi, gitmemiz lazım. Jude bekliyor ve sana anlatacağımız çok şey var." Tekrar titredim ve Rafa güldü.

"Cidden Gaby, tropikal iklimde yaşamak seni yumuşatmış." Beni sarmaladı. "Gerçi bunu sevdim gibi."

AH, BU ARADA...

Garaja yer değiştirdik.

"Bu benim Ninja'm mı?" Ben gözlerimi açmadan Rafa'nın kolları beni bıraktı. Burnuma beton, yağ ve yakıt kokusu geldi. Yarı koşarak öte köşeye gitti ve battaniyeyi kaldırdı. Elini kaportada sevgiyle gezdirdi. Bacağını motosikletin üzerinden aşırdı ve bana sırıttı. "Bunu bir gezintiye çıkaralım." Arkamda bir yere baktı. "Bunu gördün mü?"

Jude deponun kapısında elinde bir kitapla duruyordu. "Gördüm. Etkileyici. Ama sen o kötü çocuğun motorunu çalıştırmadan önce birkaç şeyi halletmemiz lazım."

Rafa içini çekip motordan indi.

"İyi uyudun mu?" dedi bana Jude. Kızardığımı hissettim. Bir bana bir Rafa'ya, sonra yine bana baktı. Birlikte olmamız konusunda ne hissettiğine karar vermeye çalışıyormuş gibiydi hâlâ. Ah Tanrım, cidden bunu düşünmesini istemiyordum.

"O ne?" Kitabı işaret ettim.

Kapağını gösterdi. İtalyancaydı ama kapağında Tapınak'a benzeyen bir fotoğraf vardı. "Nathaniel bura-

dayken eline aldığı kitap buydu. Bakmaya değer diye düşündüm."

"Peki," dedi Rafa. "Mya yaşlı kızı ne zaman götürdü?"

"Yaklaşık yirmi dakika önce."

Jude'un peşinden depoya girdik. Hâlâ soğuk ve boğucuydu ama garajdan daha gizliydi. Kutular raflara kaldırılmış, yerler süpürülmüştü. Havada hâlâ toz vardı.

"Keşiş Stephen'ı da götürmüş mü?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü..."

"Bir dakika," diye araya girdi Rafa. "Mya, Keşiş Stephen'ı neden götürsün?"

Jude bana kaşlarını kaldırdı. "Haberi yok mu?"

"Henüz yok. Hey!" dedim bana attığı bakışa cevaben. "Uyuyorduk."

Kaşları inmedi.

Rafa cüruf briketinden duvara yaslandı. "Tamam. Anlatın."

Jude bana baktı. Rafları duvarda tutan metal kola sıkıştırılmış bir tenis topunu fark ettim. Zorlayıp çıkardım, düşüncelerimi toparlarken topu avuçlarımın arasında çevirdim.

Rafa'ya özet geçtim. O ve Taya kaçırıldıktan sonra Tapınak'a sığınışımızı, Nathaniel'ın Tapınak'taki koruma alanıyla ilgili itirafını, Dışlanmışlar'ın buraya gelişini ve kavgayı, Zarael'in ziyaretini ve Taya'nın parmağını, demir odadaki sembollerin önemini, ve Nathaniel'ın onları en son nerede gördüğünü. Ve haberlerin en büyüğünü: Mya'nın kadınlarla olan bağlantısını ve Keşiş Stephen'ın altmış yıllık çift taraflı kariyerini.

Rafa son bir darbe bekliyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Yok artık... Cidden mi?" Sindirmesi için ona zaman verdik. "Hassiktir."

"Aynen öyle," dedi Jude.

"Bunu başka kim biliyor?"

"Micah ve Jason," dedim.

"Bir de Ez ve Zak. Birazdan burada olacaklar."

"Nathaniel?" diye sordu Rafa.

Jude omuz silkti. "Sadece Micah anlattıysa."

"Bize üç saat vereceğini söylemişti..."

"O Mya Nathaniel'ın değerli tutsağını çalmadan önceydi. Şimdi çok kızgın."

Kaşlarımı çattım. "Neden Keşiş Stephen onlarla gitmedi?"

"Bu daha fazla şüpheye neden olurdu. Şimdi olay Mya'nın Beşler'le oyun oynamasından ibaretmiş gibi görünüyor."

"Evet ama Micah gerçeği biliyor."

Rafa başını iki yana salladı. "Micah aptal değil. Sessiz kalacaktır. Olacakların bir kısmının sorumluluğunu üstlenmek istemiyorsa sessiz kalmak zorunda."

"Ondan bana güvenmesini istedim. Bunun için benden nefret ediyor olmalı."

"Micah bu," dedi bana Rafa. "Hayatı buna bağlı olsa bile senden nefret edemez." Kotunun ceplerine vurdu. "Kahretsin, telefonum nerede hiç bilmiyorum. Siz de Mya'nın numarası yoktur herhalde?"

"Bende var," dedi Jude bana bakmadan.

Ne zaman olmuştu bu? Ben yokken Jude bir ara Mya'ylaydı herhalde. Biraz canımı yaktı bu. Yine de.

Kapıya vuruldu. "Biziz." Ez ve Zak içeri girdi. Ellerinde kılıçları vardı ve bizimkiler de.

Ez kendi kılıcını Zak'e verip Rafa'ya sarıldı. Kucaklaşma sessiz ve duygu yüklüydü. Ez geri çekilip gözlerini sildi. "Mya'yı duydun mu?"

"Evet," dedi Rafa. "İnanılmaz. On yıldır bizimle oynuyormuş."

"Bunu bilmiyoruz. Onu kazığa geçirmeden önce ne diyeceğini duymak istiyorum."

"Onu aradınız mı?"

Ez başını salladı. "Cevap vermiyor."

"Bu sana bir şeyler anlatmalı."

"Bu bana arazi olduğunu söylüyor. Onu suçlayabilir misin?"

"Bugün kapı kapandığında Mya o odaya gelmek zorunda değildi," dedim usulca. "Sonunda onu ele veren bu oldu: beni ve seni kurtarması."

Rafa bana dik dik baktı. "Onu mu savunuyorsun?"

"Sadece bir gerçeği söylüyorum."

Parmağını çıtlattı. *Tanrım, bu sesi özlemişim.* "Virginia'nın gittiği haberi ne kadar yayıldı?" diye sordu.

"Yayılmadı," dedi Zak. Kapı girişindeydi, bir gözünü garajdan ayırmıyordu. "Beşler onu ellerinden kaçırdıklarını itiraf etmekte acelece davranmazlar."

"Tayfayla konuşup onlardan önce davranmalıyız."

Jude telefonunu cebinden çıkardı. "Önce Mya'yı deneyeyim." Bana bakıp onayımı bekledi. Numarayı tuşladı. Cevap vermeyecekti, şimdi haberimiz olduğunu bildiğine göre...

"Mya... İyi misin?" Jude yarım döndü. "Hâlâ Tapınak'tayız... Gaby, ve Rafa. Ez ve Zak... Evet, iyi. Taya da iyi."

Rafa Jude'un dikkatini çekmek için elini salladı. "Onunla konuşmak istiyorum," dedi.

"Hoparlörü açıyorum. Kapatma." Jude ekrana tıkladı. "Hâlâ orada mısın?"

Sessizlik.

Rafa telefona doğru eğildi. "Bu ne böyle Mya?"

Cevap vermedi.

"Bu mudur yani? Bu kadar mısın sen? Bunca yıldan sonra. Yaşadığımız her şeyden sonra. İnanılmaz." Rafa'nın çenesindeki kas belli belirsiz seğirdi. "Ağzından herhangi doğru bir şey çıktı mı senin?"

Jude telefonu çekti. "Rafa..."

Ez yaklaştı. "Mya, lütfen gel ve bizimle konuş."

"Yapamam, Ez." Mya'nın sesinde daha önce hiç duymadığım bir ton vardı. Pişmanlık.

"Neredesin?"

"Önemi yok."

"Jess'le misin?"

"Jess'i unut."

"Peki ya Virginia?"

"Kızlarıyla birlikte. Artık tehlike arz etmiyorlar."

Kızları.

Birkaç saniye sonra kafama dank etti. "Aman Tanrım."

Jude kaşların çatıp bana baktı. "Ne?"

"Jess aileden."

Telefonun diğer ucunda yine sessizlik oldu.

"Bu doğru mu?" diye sordu Ez.

Uzun bir duraksama ve sonra yüksek sesli bir iç çekiş. "Jess, Louise ve Debra kardeşler. Kardeşlerdi."

Dedektifin bana birini anımsattığını biliyordum: Jess, Sophie'ye, Iowa'daki yeğenine benziyordu.

Şimdi LA olayı akla daha çok yatıyordu. Kapı Bekçileri ve zebaniler Ritim Sarayı'nı ilk kez dehşet yerine çevirdiklerinde Jess'in orada olması tesadüf değildi. Dışlanmışlar'la iş birliği içinde olması da. Zihnim çalkalanıyordu ve aniden durdu.

"Dün Jess çiftliğe gitti mi? Virginia'ya rapor vermeye?"

"Neden?" Mya şimdi tedirgindi.

"Bel bizi kulübün arkasında gördü. Onun bizimle çalıştığını biliyor. Biz gittikten sonra onu takip etmiş olabilir ve eğer Iowa'ya gittiyse..."

"Kapı Bekçileri insanların izini süremez."

"Hayır," dedi Rafa olayı anlayarak, "ama Immundi iblisleri onun peşinden hava alanına gitmiş, LA'de onun uçağına binmiş ve çiftliğe kadar onu takip etmiş olabilirler. O maymunlar tırnaklarını kesip çenelerini kapalı tuttukları sürece insan olmadıkları fark edilmez."

"Gitmek zorundayım."

"Mya," dedi Jude. Birkaç saniyeliğine hiçbir ses çıkmayınca belki telefonu kapatmıştır diye düşündüm.

"Ne?"

"Tayfanın bunları senden başkasının ağzından duymasına izin verme."

Soğuk ve kısaca güldü. "Artık fark etmez, kimse bana güvenmez. Dışlanmışlar'dan da dışlandım."

Hat kesildi.

KISA BİR GEZİ

Rafa avucunu en yakındaki rafa geçirdi ve metal tıngırdadı. Yüzünü buruşturdu ve elini sargılı karnına koydu. "Hâlâ acıyor."

"Üzerine fazla gitmemelisin," dedi Jude ve telefonunu tekrar cebine koydu. "Açıklamasına izin ver."

"Açıklamak için on iki yılı vardı. Ve o zaman boyunca Gabe'e yaptığı saçmalıklar... İkiyüzlülüğü akıl almaz derecede. İkinizden biri hatırlasaydı, bu kadar anlayışlı olmazdınız. Senin ona karşı her zaman bir zaafın vardı ama bu durumda sen bile keçileri kaçırırdın."

"Gaby'yle benim muhtemelen herkesten habersiz bir şekilde Düşmüşler'i bulduğumuz düşünülürse, pek başkasına taş atacak durumda olmadığımızı söyleyebilirim."

Söyleyecek bir şeyim var mı diye bekledi. Olmasını ne kadar istesem de yoktu. Mya o demir odaya ilk girdiğinden beri onun huysuzluğunu çekiyordum. O ise bunca zaman Refaim'i yok etmeye kararlı bir ailenin üyesiymiş. Kapüşonluma daha da sıkı sarındım. Bizden biri olduğu düşünülürse, onun için nasıl olmuştu bu?

"Ailesi dokunduğumuz her şeyin bir parçası," dedi

Rafa. "Tapınak'in, Iowa'nın, hatta LA'nin. Tesadüf değil bu, tam bir komplo. Ve o da boğazına kadar bu işin içinde."

Ez raftaki bir kutuyu, içinde peluş köpek olanı düzeltti. "Ailenin Michael'dan talimat aldıkları iddiası hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yine saçmalık. Melekler Konseyi'nin başkanının mısır tarlasındaki bir tarikata semavi bilgelik ihsan edeceğine inanıyor musun cidden?"

"Birisi onlara bilgi veriyor. Ve yine birisi Dani'ye durugörü gördürüyor," dedi.

Jude dalgın bir şekilde başparmağıyla elindeki eski yara izlerini takip ediyordu. "Başmelekler'in insanlarla nasıl iletişim kurduklarını daha iyi anlamamız gerekiyor. İletişim kuruyorlarsa tabii. Laptoptaki dosyalara göz attım, pek bir şey yok. Ama Patmos'ta meleklerle ilgili bir yığın kitap vardı."

Ona bakıp kaldım. "Yunanistan'a mı gitmek istiyorsun?"

"Sen benimle gelirsen."

"Zarael o yeri biliyor, Jude. Demir oda gitmiş olabilir ama Zarael bize hâlâ saldırabilir. Bize zarar verebilir."

"Zarael hepimizin burada olduğunu düşünüyor. Şu an başka yerlere bakmak için bir nedeni yok."

Rafa'ya baktım. Dünden razıydı. *İnanılacak gibi değil.*

"Biz de geleceğiz," dedi Zak. "Her ihtimale karşı."

"Ya Maggie ve Jason?" dedim. "Peki ya Dani? Onları burada korumasız bırakamayız."

"Beş dakikaya döneriz. En fazla on. Kimse gittiğimizi fark etmez. Kabul et: Nathaniel şu an olduğundan daha fazla kızamaz."

"Ama..."

"Siz dördünüz gidin," dedi Ez. "Ben üst kata göz kulak olurum. Gidin. Bir olay olursa sizi ararım."

Kapüşonlumun fermuarını çektim. Parmaklarım öyle titriyordu ki ellerimi ceplerime soktum. Kapı Bekçileri'yle tekrar karşılaşma riskini göze almak istemiyordum ama Jude'la Rafa'nın Yunanistan'a bensiz gitmelerine izin veremezdim. Beş dakikalığını olsa bile.

"Tamam."

Vardığımızda kulübe karanlıktı. Burnuma anında şömine, kömür ve kül kokusu geldi.

Rafa dolabın birinden bir kamp feneri ve bir el feneri çıkarıp bana suçlu suçlu sırıttı. Geçen hafta ben burada karanlıkta sağa sola çarparken bunlardan birisi olsa işime yarardı. Feneri açtı ve salon parlak beyaz ışıkla aydınlandı. Antika kanepenin etrafına dağılmış battaniyeler, Tapınak'taki ilk karşılaşmamdan sonra Rafa ile Jason'ın beni buraya getirdikleri geceyi hatırlatıyordu. Işık alçı duvara vuruyor ve şömine rafının üzerindeki bakırdan balık sürüsü biblo parıldıyordu.

Jude'un peşinden koridora girdik. Duvarlarda ve yerde gölgeler sinsi sinsi dolaşıyordu. Ev sessiz, soğuktu. Yüzümde gün ışığını hissetmeyeli yıllar olmuştu sanki. Jude doğrudan, diğer hayatında kendisinin olan odadaki kitaplığa gitti. Lambayı Zak'e verdi ve kitapları çekip karıştırmaya, yanımıza almak istediklerini yatağa atmaya başladı.

Rafa'nın yandaki odada dolaştığını duyabiliyordum. El fenerinin ışığı koridordan bir geçip kayboldu. Odasına gittim, onu şifonyerin üst çekmecesini karıştırırken buldum. Burası, hâlâ yapılı olan yatağını ve motosiklet parçalarıyla sıkıştırılmış kitaplığı görmeye yetecek kadar aydınlıktı. Komodinin üstü yarı dolu Jack Daniels şişeleri, boş bir bardak, yıpranmış bir kitap ve içinde bir yığın bozuk para olan eski bir cam küllükle doluydu.

"Bunun hâlâ buralarda bir yerde olduğunu biliyordum." Çekmecenin arkasından bir bıçak çıkardı, bıçağı

kınından çıkarıp el fenerini üzerine tuttu. Omuzlarımız birbirine değene kadar yaklaştım.

"Güzelmiş," diye fısıldadım.

Sıradan bir bıçak değildi. Uzun bıçak kısmı ve sapı kavisliydi. Çelikten yapılmıştı ve ikisinin üzerine de detaylı desenler kakılmıştı. Daha yakından bakınca bıçaktaki desenlerin kaplan olduğunu fark ettim. Çelik eski ve yıpranmıştı. Değerli bir antikaya benziyordu. Terk edilmiş bir kulübedeki bir çekmecede başıboş bırakılacak türden bir şey değildi.

"Bunu bana sen vermiştin."

Bıçağı aldım. Beklediğimden ağırdı. "Lütfen bana bunun bir hediye olduğunu, bununla seni bıçaklamadığımı söyle."

Güldü. "Bu bir Şam hançeri. Koleksiyonculara yaraşır bir şey. Sen bile bunu birine saplamaya kıyamazdın. Bana bile." Bıçağın üzerinden bana baktı ve henüz ikimizin de düşünmek istemediği konuyu açtığını fark etti.

"Yirmi birinci doğum günü hediyesi mi?" dedim şakaya vurmaya çalışarak.

"Noel. Her şey boka sarmadan önceki son Noel."

Bir elimde hançer bir elimde Rafa'nın bana Butlerların kampını basmadan önce verdiği katanayla öylece dikildim. "Birbirimize öldürmek için tasarlanmamış hediyeler verdiğimiz oldu mu hiç?"

Buruk bir gülümseme. Eğilirken yüzünde gölgeler dans ediyordu. "Yeni bir gelenek başlatmak için hiçbir zaman geç değil." Bir an beni öpeceğini sandım, sonra odaya daha çok ışık girdi ve geri çekildi.

Jude çenesine kadar yığdığı kitaplarla kapıda duruyordu. "Dönmeden önce Gaby'le bir dakika konuşabilir miyim?"

"Tabii." Rafa bakmadan çekmeceyi arkasından kapattı. Hançeri benden alıp kotunun arka cebine soktu ve feneri bana verdi.

Jude, Rafa ile Zak koridorda ilerleyene kadar bekledi. Kitapları Rafa'nın yatağının üstüne düzgünce koydu ve fener ışığında beni süzdü. "Tapınak'ta olmayı hâlâ istiyor musun?"

Omuz silktim. "Dürüst olarak mı? Pan Beach'te şansımızı denemeyi tercih ederdim. Ama şimdi Tapınak'ta öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğrenebiliriz, çünkü Nathaniel onların arasına dönmeyeceğimizi fark ettiği anda kapıları yüzümüze kapatır."

"Gaby, istediğin buysa Pan Beach'e gidebiliriz. İstemiyorsan İtalya'da kalmayız."

Bir an için, az kalsın ona İtalya'da kalmak istemediğimi söyleyecektim. Nathaniel'm ve diğer Refaimlilerin karmaşasından uzakta onunla ve Rafa'yla baş başa vakit geçirmek istiyordum. Ama her şey bende bitmiyordu. "Dani'yle daha çok zaman geçirmemiz gerek. İblislerden korunmalarını sağlayamadığımız zaman Maria'nın Pan Beach'e gelmeyi kabul edeceğini sanmam. Ayrıca, Dışlanmışlar'ın bizimle geleceklerinin garantisi yok ve Rafa'nın şu an onlara ihtiyacı var ve..." Tereddüt ettim ama söylemek zorundaydım. "Senin de öyle."

"Gaby..."

"Jude, anlıyorum." Ben yatağa oturunca üst üste duran kitaplar devrilip yumuşak bir sesle yorganın üstüne dağıldı. "Micah bana eskiden olduğum kişiyle ilgili şeyler anlattı. O diğer hayatta büsbütün geri zekâlı olmadığıma dair bana umut verdi. İhtiyacın olan güvenceyi sana verebilecek tek kişi de Dışlanmışlar."

Jude yanıma oturdu. Bir süre durduktan sonra konuştu.

"Geçmişe, kim olduğuma dair gerçeği bilmek istiyorum. Ama seni bırakıp giden kişi olmak istemiyorum."

Dudağımı ısırdım. "Ve ben de bunun olmasına izin veren kız olmak istemiyorum."

"Öyleyse bundan sonra ne olursa olsun, ne öğrenirsek öğrenelim bir daha asla o kişiler olmayacağız. Rafa'nın evinde dediğimde ciddiydim: Bizi hiçbir şey ayıramayacak. Daha önce ne olduğu veya birbirimize nasıl davrandığımız umurumda değil... Her şeyi tekrar hatırlarsak kafamızı bunlara takmayacağız ve yolumuza devam edeceğiz. Anlaştık mı?"

Böyle bir söz veremeyeceğimizi o da en az benim kadar iyi biliyordu. Kim olduğumuzu veya ne yaptığımızı bilmiyorduk. Ya da nedenini. Ama o bunun gerçek olmasını istiyordu ve ben de öyle. Her şeyden çok. Ama belki de bu yeterli değildi. Ben de başımı salladım.

"Anlaştık."

EBEVEYN REHBERLİĞİ TAVSİYE EDİLİR

Dördümüz koridora vardık. Biz kapıya vurmadan Ez kapıyı açtı.

"Dani banyoda." Kılıçlarımıza göz attı. "Sorun olmadı herhalde?"

Zak parmaklarının arkasıyla onun kolunu okşadı. "İyiyiz."

Maggie ve Jason biz içeri girince ayağa kalktılar.

"Merhaba Margaret."

"Rafael." Ona neşeyle baktı.

"Seni gördüğüme sevindim, Rafa," dedi Jason.

"Bahse girerim, bunu söyleyeceğini hiç düşünmemişsindir, Goldilocks. Şimdi bir özür bekliyorsun herhalde?"

"Özür istemiyorum. Dani ve Maria'yı buradan götürmek istiyorum."

Rafa ona baktı. Gerçek anlamda baktı. "Seni hâlâ anlamıyorum. Neden bunca sır?"

"Tek yapmak istediğim değer verdiğim insanları korumaktı. Onları Nathaniel'dan uzak tutmaktı."

"Demir kaltakları bile mi?"

"Ben ne planladıklarını bilmiyordum..."

"Evet, orasını anlıyorum. Anlamadığım, onlara neden bu kadar önem verdiğin."

Anlamayanın sadece o olmadığını görebiliyordum. Ez ve Zak de merak ediyordu, Jude da öyle. Ama Jason hüzün ve yalnızlıktan bahsedince bunlar bana aşina geldi. İçime dokundu. Iowa'daki aileyle ilgili tercihleri her zaman akıllıca olmamıştı ama sanırım anlayabiliyordum.

Jason banyo kapısına göz attı. İçeride su hâlâ açıktı. "Ailemdeki kâhinler dışında Iowa'daki kadınlar benim ne olduğumu bilen tek kişilerdi. Olmadığım biri gibi davranmadan konuşabildiğim tek kişiler. Siz hep Refaim'le yaşadınız. Tanıştığınız herkese yalan söylemek zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz."

"Onlar sana yalan söylediler," dedi Rafa. "Sana bizimle ilgili korkunç masallardan başka bir şey anlatmadılar." Başparmağını omzuna bastırdı, boynunu esnetti. Depodan yer değiştirdiğimizden beri daha güçlüydü.

"Saf değilim, Rafa. Gizli bir amaçları olduğunun farkındaydım. Ama ne olduğunu anlamamıştım. Ve tüm Refaimlilerin de kötü olmadığını biliyordum. Gabe ve Jude'la tanışmıştım."

Ez yatağa gitti ve o oturabilsin diye Maggie yana kaydı. "Yani, bizim hakkımızda öğrendiğin her şey Iowa'dan geldi ve onlar da bilgiyi Keşiş Stephen'dan alıyorlardı. Bir de Mya'dan," dedi Ez ve oturdu. "Ama en başta Keşiş Stephen buraya nasıl geldi?"

Banyo kapısı açıldı. Pembe yanakları ve berrak gözleriyle Dani çıktı. Meyveli sabun kokusu onu takip etti. Rafa'yı görünce afalladı.

"Merhaba," dedi.

"Sana da merhaba."

Yanımıza geldi. Maria ellerini kurulayarak kapıda bekliyordu. Dani Rafa'nın önünde durup başını kaldırdı. Kıvırcık başı Rafa'nın göğsüne geliyordu.

"Bilirsin, normalde birinin beynimi kurcalamasından pek hoşlanmazdım." Sesi meraklı ve yumuşaktı. "Bunu alışkanlık haline getirmeni tavsiye etmem. Benim kafam çabuk etkilenebilecek yaştaki kızlar için uygun bir yer değil." Yere çöktü. Ben de aynısını yaptım ve Dani aramıza sıkıştı.

"Göğsün iyi mi?" diye sordu.

"Gördün mü?"

Yavaşça başını salladı.

Rafa başını çevirdi, bir an kadar gözlerini kapadı. "Başka ne gördün?"

"Taya'ya olanları." Dudağı titriyordu. "Ve Bel'in Gaby oraya giderse ona yapacaklarını söylediğini duydum. Çoğunu anlamadım..."

Tüm nefesim kesildi. Rafa sırtını duvara yasladı. Bir an için o odaya dönmüştü ya da oda ona. Bakışları uzaktı, bana bakmıyordu. Ve o gözlerini benden kaçırırken anladım: Bel'in tehdidi kati ve korkunçtu. Rafa'nın çiftlik evinde ölme isteği sadece Refaim'i korumak için değildi. Bel'in beni o odada ele geçirmesine ve planladığı şeyleri yapmasına mani olmak için orada ölmeye razı olmuştu.

Dani Rafa'nın elini alıp sımsıkı tuttu. Kendi elinin iki katıydı. Onu Iowa'dan geri getirdi. "Acıyor mu?" Yine tişörtüne, Bel'in işaretini bıraktığı yere odaklanmıştı.

"O kadar kötü değil. Bak." Elini bıraktı ve tişörtünü başının üzerinden çıkardı. Göğsü hâlâ sargılıydı. Dani'nin etrafından eğilip Rafa'ya sargıyı açmasına yardım ettim. Herkesin izlediğinin farkında olduğum halde sargıyı çıkardım. Çıplak tenine dokunduğumu düşünmemeye çalışıyordum. Buruşmuş yaranın görüntüsü bir kova soğuk

su etkisi yarattı. Kızarık bir hilal. Ortasından geçen yarık. Canice bir iz. Maggie boğuk bir ses çıkardı.

"Evet, harika görünüyormuş," dedi Zak.

Dani dudağını ısırdı. "O iblisin ölmesine sevindim."

"Geriye elli tane falan kaldı." Onun başının üzerinden Rafa benimle göz göze geldi.

"Bel en kötüsü müydü?" diye sordu.

"Hayır, ufaklık. Zarael en kötüsü. Bel onun yanında evcil kalır." Rafa tişörtünü geri giydi.

Sargıyı almak için eğildiğimde at kuyruğum yana kaydı. Bir şeyin ensemdeki yara izine dokunduğunu hissettim, kazadan kalan eski yara izine. Gayriihtiyari irkildim.

"Senin Refaim damgana ne oldu?" Dani'nin parmakları hâlâ havadaydı.

Keşke dokununca geri çekilmeseydim diye düşünerek sargıyı topladım. "Geçen sene Bel boynumu kılıçtan geçirmiş görünüşe göre."

"Yaa." Jude, ben ve geçen seneyle ilgili düşüncelerini sakladığı o suçluluk dolu yerine girmeye başladı ama sonra neredeyse anında geri çıktı. "Jude, senin damgan da yaralandı mı?"

Jude'un parmakları içgüdüsel olarak ensesindeki hilali buldu. Eğilip saçını kaldırdı. Onun damgası da yara iziyle kaplanmıştı ama benimki kadar korkunç değildi. Dani parmak ucunu ize değdirdi.

"Hmm."

Jude saçını yerine geri bıraktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Geçen sene geri gelmediğinizde ve sizi hissedemediğimde ikinizin de öldüğünü sanmıştım. Ama hayattaymışsınız, sadece ben sizi göremiyormuşum. Ben de sonra düşündüm ki hafızalarımızı kim değiştirdiyse sizi benden saklamış olmalı. Ama şimdi..." Başparmağının tırnağını kemirdi, gözüme on iki yaşından büyük göründü.

Ez'e baktım. O da söylediklerinin önemini gözden kaçırmamıştı. *Hafızalarımızı kim değiştirdiyse.*

"Bunun damgalarımızın bozulmuş olmasıyla alakalı olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Jude. "Ama ya Mya? Onu hiç görememiştin."

"Onunkinin üzerinde dövme var. Dövüşürken gördüm."

"Dövme deriyi deler, yani sanırım bu damgayı değiştirir." Jude, Jason'a döndü. "Aile seni damgan konusunda bir şeyler yapmaya teşvik etti mi?"

"Hayır," dedi Jason. "Ama Mya'nın ensesindeki Kelt haçını Pan Beach'teyken gördüm ve eski bir şeydi. Dani daha on iki yaşında. O doğmadan önce saklanması gereken kimse yoktu. Sadece bir tesadüf olabilir."

Bunu söylemekten nefret ediyordum ama biri söylemek zorundaydı. "Tabii aile bunu yapmalarını söyleyen bir vahiy almadıysa."

Kimse cevap vermedi. İncinen dizim ağrımaya başlıyordu. Ayağa kalktım ve pencereye gittim. Dışarısı kararmıştı. Kemerli yol soluk bir ışık havuzunda yıkanıyordu. Yüzleri birbirine dönük iki keşiş konuşa konuşa yolda aceleyle ilerliyorlardı.

"Merak ettim," dedi Jude Dani'ye, "seanslarından birinden sonra bir tüy buldun mu hiç? Ya da borazan sesi duydun mu?"

Dani düşünürken bir bukleyi parmağının etrafında çevirdi. "Bazen esans kokusu alıyorum."

"Dani'yle benim gitme vaktimiz geldi," dedi Maria. Dani'ye uzanıp onu yerden kaldırdı.

Jason çoktan başıyla onaylıyordu. "Evet, gereğinden fazlasını yaptı zaten."

"Hayır Jason, sizinle kalmak istiyorum." Dani annesinden uzaklaştı.

"Kalabilirsin çiçeğim ama burada olmaz. Maggie ve ben annenle seni nereye isterseniz götüreceğiz."

"Ben hepinizle kalmak istiyorum." Rafa, Jude ve bana manalı bir bakış attı. Ez ve Zak'e de.

"Neden?"

"Hepiniz neredeyseniz orada olmam gerek. Bunu hissediyorum, burada." Elini kalbinin üzerine koyup annesine baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bebeğim, gerçekten mi hissediyorsun, yoksa hissetmek mi istiyorsun, bundan emin olman gerek," dedi Maria.

O ve Dani uzun uzun bakıştılar. "Anne, olmamız gereken yer burası. Söz veririm."

Maria iç çekip masaya oturdu.

"Peki öyleyse," dedi Jude. "Michael hakkında daha çok şey öğrenmemiz gerek."

Masadan kitapları kaptım ve herkese dağıttım. "Hepimiz bir tane alırsak daha çabuk olur." Maria'ya *Asırlar Boyunca Melekler*'i uzatınca şaşırdı. "Bu, bana sinirlenmek dışında yapacak bir şeyler verir sana." Karşılığında gergin bir şekilde gülümsedi.

"Gaby," dedi Maggie. "Bir saniyen var mı?"

Jude'a baktım ama çoktan kitabın içinde kaybolmuştu. Rafa da Dani'nin onu Pan Beach yağmur ormanında gördüğü ânı anlatmasını dinliyordu. "Yan oda?"

Benim odama geçtik. Lambanın ışığı dağınık yatağıma dökülüyordu. Yorgan buruşmuş, döşek yamulmuş, yastıklar sağa sola saçılmıştı.

"Şey, bir sorumun cevabını aldım," dedi Maggie ve o arkamızdan kapıyı kapatırken sesindeki gülümsemeyi duydum.

Yatağı düzeltmeye başladım, yanaklarımın kızardığını hissediyordum. "Hangi soruymuş bu?"

"Evden uzaktayken daha derli toplu olup olmadığın sorusunu."

Güldüm ve ona bir yastık fırlattım. Yatağı yapmama yardım etti ve sonra karşılıklı oturduk.

"Yani?" diye sordu nazikçe. "Siz ikiniz..."

Nefesimi bırakıp onaylarcasına başımı salladım.

"Ve?"

"Şey... Yoğundu."

"İyi yönde mi?"

"Akıllara zarar." Sadece düşünmek bile onu arzulamama neden oluyordu.

"Aranızda neler olduğunu anlattı mı sana? Yani, eskiden?"

Gözlerine bakamıyordum. "Biliyorum, onunla yatağa dalmadan önce bunların hepsini öğrenmeliydim ama Mags, bu gece onu neredeyse kaybediyordum."

"Bebeğim, seni yargılamıyorum." Koluma dokundu. "Bu ikinizin arasında, başka kimsenin değil."

Başımla onayladım ama hayatımdaki her şey gibi bu da o kadar basit değildi.

"Ve şimdi sana nasıl baktığını gördün mü? Bu tam da bir erkekte seks yaptıktan sonra görmek isteyeceğin bakış. Abayı yakmış."

Katıla katıla güldüm. "Bence sen Rafa'yı Jason'la karıştırıyorsun."

"Rafa üzerindeki etkini küçümseme. Seni korumak için bu gece ölmeye razı olan çocuktan bahsediyoruz."

Aklıma gelen, onun kanlar içinde yere yığılmış görüntüsünü aklımdan uzaklaştırdım. Düşüncesi bile içimi sızlatıyordu. "Annenle konuştun mu?"

"Evet, Jason'la şehirde bir gece daha kalacağımızı söyledim. Yarınki vardiya için başka birini bulmak zorunda kalmasına pek bayılmadı ama sorun yapmadı. Jason'ı seviyor, yani bunun faydası oldu."

"Jason nasıl?"

"Nefes almayı unutup duruyor." Başına uzanıp at kuyruğunun tokasını çıkardı. Sarı saçları omuzlarına düştü. "Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim."

"Dani için endişeleniyor."

"Biliyorum ama ona sizin Dani'ye göz kulak olduğunuzu söyleyip duruyorum."

"Cidden bunun Jason'a Dani'nin güvende olduğunu hissettireceğini düşünüyor musun?"

"Bende işe yarıyor."

Ona bakıp kaldım. "Mags, biz olmasaydık sen iblislerin, zebanilerin ve yarı melek piçlerin varlığından bihaber, Pan Beach'te güvende olacaktın. Buz gibi dağlarda Orta Çağ'dan kalma bir manastırda saklanıyor, sıradaki tehlikenin nereden geleceği konusunda endişeleniyor olmayacaktın."

"Doğru ama o zaman hayatımda Jason olmayacaktı ya da sen. Ve İtalya'da olmayacaktım." Bana cesurca gülümsedi ve o anda farkına vardım. Buradaki en cesur kişi oydu. Şey, Dani'den sonra.

"Mags..."

"Şşş." Uzanıp bana sarıldı. Karşı koymaya çalıştım. Konuşup onu mantıklı olmaya davet etmem lazımdı ama Maggie'nin sarılışında öyle rahatlatıcı bir şey vardı ki. Boğazım düğümlendi. Ve sonra hiç bir ikaz vermeden, son on iki saat bana yetişti. Jude'u bulmamız. Saldırı. Rafa'yı kurtarışımız. Cidden daha fazla ağlayamayacağımı düşünmüştüm artık. Kendime gelmem otuz saniye sürdü neredeyse ve sonrasında da kendimi rüzgâr yemiş gibi hissettim.

"Biliyorsun, seninle tanışmadan önce sarılmazdım ve ağlamazdım. Duygularım hakkında derin ve anlamlı sohbetler etmezdim."

Gülümsedi, bu seferki sımsıcaktı. "Şimdi üçünü de yapıyorsun ve bir de parlak bir kılıçla cehennem yaratıklarını öldürüyorsun. Paranormal kişisel gelişim timsali gibisin."

Yüzüm kızarmıştı ve gözlerim acıyordu ama yine de güldüm.

*

Maggie'yle ben içeri girerken, "Hanok'un Kitabı'nı en son ne zaman okumuştun?" diye sordu Jude, Ez'e.

"Yirmi yıldır okumadım," dedi.

"Semyaza ve İki Yüzler'i bağlayanın Başmelek Michael olduğunu yazıyor."

Ben yanına otururken Rafa beni izledi, yüzümü inceledi. Maggie'ye baktı ve Maggie ona güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Yani," diye devam etti Jude, "onları bağlayan Michael'ın kanı olmalı."

"Ve insanlara kan korumaları hakkında talimatlar verecek biri varsa..."

"Bu sadece bir teori."

"Başka ne buldun?" diye sordu Ez.

Jude sayfayı taradı. "Arkada kalan piçlerin, yani Nefilim'in ve onları doğuran kadınların öldürülmesi emrini veren Başmelek Gabriel'mış."

Boğazımı temizleyip kendimde miyim diye kontrol ettim. "O merhametli olan sanıyordum?"

"O günlerde değilmiş. Ayrıca diyor ki Semyaza kadınlara tılsımlar ve büyüler öğretmiş."

"Ne için?"

"Yazmıyor."

Rafa kitabı kapattı ve kenara fırlattı. "Bunların hiçbiri yeni değil. Kitabın içini dışını bilirdin ama hiçbir soruna cevap olmamıştı."

"Bu konuları konuşur muyduk?" diye sordu Jude.

"Evet, doğru. Varoluşsal tartışmaları Mya'yla yapardınız, benimle değil."

Bir telefona mesaj geldi. Ez ekranına bakıp gülümsedi. "Rafa, tayfa yemekhanede seni bekliyor."

"Harika," dedi ve ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Kesinlikle bir bira iyi olurdu."

ZORLUKLA KAZANILMIŞ BİR SUSUZLUK

Biz içeri girerken Dışlanmışlar tezahürat yapıp ıslık çaldılar. Rafa'ya ilk ulaşan Jones oldu.

"İyi görünüyorsun, dostum." Yumruklarını çarpıştırdılar. "Uyuyabildin mi?" Bana göz kırptı. Harika. Rafa'nın benin odamda olduğunu herkes biliyordu. Benim yatağımda.

"Evet, biraz." Rafa'nın gözleri bana kaydı, tepkimi kontrol etti.

Seth, Jones'u dirseğiyle kenara itip Rafa'yı kucakladı. Dışlanmışlar etrafımıza toplanıp elini sıkmak ya da kucaklaşmak için sıralarını beklemeye koyuldular. Birkaç kızın bana meraklı bakışlarını yakaladım ve elimde olmadan Daniel'ın, benim Rafa'nın yatmadığı tek Refaimli kız olduğumu söylediği aklıma geldi. Bunun bir abartı olduğu ortaya çıkmıştı, en azından kısmen. Yine de son yüz yıl içerisinde buradaki kızların çoğuyla birlikte olmuş olma ihtimali yüksekti ve bir de Mya vardı tabii. Ama son bir yıldır hepsinden uzak durmuştu. Durup nefes almayı hatırladım. Bunları attım kafamdan. Rafa'nın geçmişine dair

hiçbir şey benim için yeni bir haber değildi. Keşke bunlar bu kadar önemliymiş gibi gelmeseydi.

Herkese yer açmak için çekildim. Yemekhanede bizim dışımızda sadece mutfak personeli vardı. Aşçılar soteleme, haşlama, kesme, doğrama işleriyle meşgullerdi. Havada sarımsak ve domuz pastırması kokusu vardı. Dışarısı karanlıktı, pencerelerden dışarısını göremiyordum. Gökyüzüne, ağaçlara ya da dağlara bakıyor olabilirdim, söylemesi güçtü. Tek görebildiğim kendi yansımamdı ve bana doğru gelen Ez.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum. Yemek ne zaman?" Başını yana eğdi ve sorunun benim iştahımla ilgili olmadığını anladım. İç çektim. "Bana bunun kötü bir fikir olduğunu mu söyleyeceksin, ben ve Rafa'nın?"

"Benim hesaplamalarıma göre otuz yıl kadar geç bile kaldınız." Şaşırmam karşısında gülümsedi. "Ah, zor olacak ama toparlanırsınız."

Onun onayına ihtiyacım yoktu ama onayını almış olmak hoşuma gitmişti. "Sen ve Zak'in toparlanmanız ne kadar sürdü?"

Yüzü yumuşadı, gülümsedi. "Yaklaşık yirmi beş yıldır birlikteyiz ama ne istediğimizi anlamamız yüz yıla yakın sürdü. Ya da daha doğrusu, kalıcı bir şey denemeye cesaret edebilmemiz."

Gözlerimle Dışlanmışlar'ı şöyle bir taradım. Hepsi birbiriyle çok rahat, sakin görünüyorlardı. "Sizin gibi başka çiftler de var mı?"

"Hayır, uzun ömürlülük konusunda en az yirmi yılla başı biz çekiyoruz."

Rafa bir masanın kenarında Jude'la oturuyordu, etrafı Dışlanmışlar'la sarılıydı. Ona bakmamı bekliyordu ve baktığım zaman onu kurtarmamı bekliyormuş gibi gözlerini kocaman açtı.

"Hadi," dedi Ez ve kalabalığa döndük. Jude onunla Rafa'nın arasına oturabilmem için yer açtı. Kendimi çok ortada, çok dikkat çekiyormuşum gibi hissettim.

"Mya'nın yaşlı kızı kaçırdığına dair dedikoduların aslı var mı?" diye sordu Jones.

"Evet. Mya, Virginia'yı kaçırdı," dedi Rafa. "Ondan haber bekliyoruz."

Tam olarak doğru sayılmazdı ama yakındı.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

Rafa dalgın bir halde tişörtü üzerinden göğsünü, hilalin uç kısmını yokladı. "Zarael misilleme yapmadan boynunu büküp lowa'da olanları sineye çekmez. Birkaç saat daha burada takılıp neler olacağına bakmakta bir sakınca görmüyorum."

"Kalıyor musunuz?" diye sordu Seth, Jude'a.

Jude başıyla beni işaret etti. "Rafa burada olduğu sürece buradayız."

"Yani şimdi çiftlik evindeki kadınlarm ikisi de elimizde," dedi Jones. "Haklarında daha çok şey öğrendik mi?"

"Biraz öğrendik." Cevap veren Ez'di. "Bizi en başından beri takip ettiklerini biliyoruz ve onlara talimat verenin Başmelek Michael olduğuna inanıyoruz."

Yemekhane anında sessizliğe gömüldü. Sanki Başmelek'in adı bile Dışlanmışlar'ı etkisiz hale getirmeye yetmişti. Uzun birkaç saniye boyunca tek ses mutfaktan gelen şıngırtılardı.

Rafa çenesini ovuşturdu. "Muhtemelen uydurmadır..."

"Geçen sene Jude'la Gabe'e olanlarla bir ilgileri var mıymış?"

"Sanmam," dedi Jude. "Aile daha çok Refaim'i etkisiz kılmakla ilgileniyor. Bizim Düşmüşler'i serbest bırakmada anahtar olduğumuzu düşünüyorlar."

"Biz derken *biz* mi?" diye sordu Jones, Dışlanmışlar'ı göstererek.

"Tüm Refaim. Birlik halinde. Bizi ayrı tutmanın kendilerinin kutsal görevi olduğuna inanıyorlar."

"Yani on yıl önce buradan ayrılmanız doğrudan onların ekmeğine yağ sürmüş?"

Kapıya baktım. Taya orada Micah ve Malachi'la dikiliyordu. Kolu askıdaydı, eli sargılıydı. Yüzündeki morluklar geçmişti ama şimdi şakağından çenesine kadar saç çizgisi boyunca yara izi vardı.

"Biraz öyle olmuş," dedi Jude.

Taya sol bacağını hafiften sakınarak bize doğru yürüdü. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler yarı şeffaf teninde belirgin duruyordu. Narindi, neredeyse şeffaf. "Göğsün nasıl?" diye sordu Rafa'ya.

"Bu yılın Refaim takvimine çıkamayacağım. Elin nasıl?"

"Bir parmağı eksik."

Dışlanmışlar tedirgindi ama iki taraftan da tehdit unsuru yoktu. Taya sağlam elini parmaklarını saran sargıların üzerine koydu. "Keşiş Ferro bana protez parmaklı bir eldiven almak istiyor. Bense kılıcı dört parmakla sallamayı öğrenmeyi tercih ederim."

"Tabii ki," dedi Rafa. "Zor olan yol bu." Birbirlerine gülümsediler. Kızgın bakışlar yok. Gözdağı vermece yok. Gülümsediler. "Ne kadarını duydun?"

"Virginia'nın gittiğini öğrenecek kadar."

Nihayet Micah'nın gözlerine baktım. Mutlu değildi ama başını hafifçe salladı ki umarım bu Mya'nın Virginia'yı neden kaçırdığını hâlâ kimseye anlatmamış olduğu anlamına geliyordur. Bu çocuğa cidden bir bira borçluydum. Ya da bir fıçı.

"Nathaniel'dan uzak durmak isteyebilirsin," dedi Malachi bana. "Mutlu değil."

"Ya Daniel?"

Malachi'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Beni sizi gözetlemeye gönderdiği için puan kazandı."

Micah başını yana eğip bana, *Gördün mü? Ne yaptığını biliyorum ben,* diyen bir bakış attı.

"Revirden ayrılmadan Simon'la görüştün mü?" diye sordum Taya'ya.

"Evet. Eve gitmesi lazım. O çocuklarının hepsinin gitmesi lazım."

Başımla onayladım ama şu anda Pan Beach'in onlar için daha güvenli olduğunu sanmıyordum. Özellikle de Zarael intikam peşindeyken.

"Omzun nasıl?" diye sordu Jude, Taya'ya. Eksik parmağının yaşattığı travmayla, Kapı Bekçileri'nden birinin Butlerların kampında omzuna kılıç soktuğunu neredeyse unutmuştum.

"Şöyle böyle." Masamıza geldi ve dünyadaki en doğal şeymiş gibi Jude'la benim arama oturdu. "Duyduğuma göre iyi bir kavgayı kaçırmışım."

Jones sırıttı. "Evet. Çok dokunaklı bir birleşmeydi."

Birkaç saniyeliğine kimse konuşmadı. Taya boğazını temizledi. "Bizi kurtarmaya geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi usulca. "Beni kurtarmaya geldiğiniz için."

"Sabırlı olmayı denedik," dedim, "ama sonra senin parmağın geldi."

Sargılı eline tekrar gayriihtiyari dokundu. "Beşler enninde sonunda bir tim gönderirdi."

"Evet," dedi Rafa. "Senin de daha kaybedecek dokuz parmağın vardı."

Manalı bir şekilde bakıştılar. Aralarındaki on yıllık düşmanlık ve karşılıklı itham eriyip gitmişti. Şimdi daha güçlü bir şeyle birbirlerine bağlanmışlardı.

"Siz çocuklar burada mı takılacaksınız?" diye sordu Malachi.

Rafa başıyla onayladı. "Şimdilik."

"Nathaniel, Virginia'yı geri istiyor. Oda gitmiş olabilir ama nasıl inşa ettiklerini öğrenmesi gerek hâlâ. Ve seninle konuşmak isteyecektir. Gabe ve Jude'la da."

"Bunu iple çekiyorum." Rafa odanın arka kısmına işaret etti. "Bar daha açılmadı mı?"

Jude ve Ez masaları birleştirdiler ve birkaç dakika sonra ellerimizde biralarla toplanmış, oturuyorduk. Rafa yanımda oturuyordu, dizini dizime yaslamıştı. Bu bana güven veriyordu.

"Orada ne oldu?" diye dikkatle, saygıyla sordu Jones.

Rafa Taya'yla göz göze geldi. Birkaç saniye sonra cevap verebildi. "O odaya varır varmaz Bel kılıcını bana tekrar sapladı. Ve sonra bir şekilde Taya yer değiştirmeyi başardı. Bu onları şaşırttı. Sanırım içeride yer değiştirmemizi beklemiyorlardı."

"Evet," dedi ifadesiz bir şekilde, "bu bize birkaç saniye kazandırdı."

"Bu birkaç saniye senin yer değiştirme ortasında kılıcı karnımdan çekip beni iyileştirmeye başlamana yeterli oldu." Başını iki yana salladı. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Taya iltifat karşısında omuz silkti. "Yarım düzine kadar yer değiştirebildik. İlk hasarın en kötü kısımlarını onardık, sonra bizi enjektörle uyuşturdular."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Malachi.

"Zarael acıyı hissedecek kadar kendimize gelmemizi bekledi ve sonra asıl eğlence başladı." Rafa'ya baktı. "Ondan sonra ikimiz de yer değiştiremedik."

Uzun bir süre kimse konuşamadı.

"En iyi kısmı kaçırman ne yazık." Rafa masanın altından bacağımı sıktı ve Bel'in kafasını nasıl kaybettiğini anlattı. Ya da en azından hatırladığı kısımları.

"Dışarı nasıl çıktınız?" Soru adını hatırlayamadığım, çöp gibi, kızıl-sarı kısa saçlı bir kızdan gelmişti. "Yardım etmek için eve girdik ama Leon o demir kapıyı tekrar kapattı. İşiniz bitti diye düşündük."

Bir an beynim durdu. Evde başka Dışlanmışlar'ın da olduğunu fark etmemiştim. Bu demek oluyordu ki oda mühürlüyken dışarı çıktığımızı biliyorlardı.

"Mya koruma kalkanını kanla kırdı," dedi Ez.

Toplu halde bir duraksama oldu. "Nasıl?"

"Uzun hikâye." Ez örgüsünü omzunun üzerinden aşırdı ve ucundaki deri tokayla oynamaya başladı. Önce benimle, sonra Micah'yla göz göze geldi. Odada Taya ve Malachi de olmasına rağmen Dışlanmışlar'a gerçeği anlatacaktı.

"Vay, vay, vay! Kimler gelmiş?" Jones arkamdaki birine sırıtıyordu. Daisy. "Nihayet karanlık tarafa mı geçiyorsun?"

Ez ofladı, saçını omzundan geriye attı.

"Rüyanda görürsün," dedi Daisy. Taya'yı aradı, bulunca bir nebze rahatladı. "Eve hoş geldin." Başıyla Rafa'yı işaret etti. "Sen de."

"Iowa'da sen ve şu çift taraflı hançerin bayağı işimize yarayabilirdiniz," dedi Jude.

Daisy'nin yüzünden anlık bir ifade geçti. Pişmanlık mı? "Ben sizin gibi değilim. Bir evimin olmasını seviyorum. Herkes bazıları gibi Daniel'a itaat etmemesine rağmen cezasız kurtulamaz." Malachi'a göz ucuyla baktı.

"Hadi Desdemona." Jones onun için bir sandalye çekti. "Bizimle bir şeyler iç."

Sohbet parçalara ayrılmıştı. Yanımda Rafa Seth'le konuşuyordu. Ara sıra botunun yanıyla benim botuma vuruyordu. Ben de dizimi dizine çarpıyordum.

"Onlara gerçeği söylemediğiniz için siz de Beşler kadar kötüsünüz," dedi Micah sessizce.

Jude İtalyan birasının etiketini söktü ve göz ucuyla Daisy'ye baktı. "Sence şimdi sırası mı?"

"Onu yargılama. Sadece dürüst olmaya çalışıyor."

"Bu da burada duyduğu her şeyi Daniel'a anlatacağı anlamına geliyor."

"Taya ve Malachi anlatmayacak mı sence?"

"Sen söyle."

Şu anda ikisi de Ez, Zak ve dazlak, birkaç piercingi olan bir Dışlanmış'la derin bir sohbete dalmışlardı. Jude ıslak bira etiketini yuvarlayıp top haline getirdi. "Keşiş Stephen'la biraz daha zaman geçirebilme şansımız ne?"

"Gerçekten mi? Şu an yeterince şeyle uğraşmıyor musun zaten?" Micah şişesini dikip bitirdi ve sonra iç çekti. "Şu an hücresinde olmalı."

Biramı yudumlarken neredeyse boğuluyordum. "Onu hapsettiler? Onlara hiçbir şey anlatmadığını sanıyordum?"

"Anlatmadı. Odam dediği küçük bir gardırobun içinde. Manastırda bunlara hücre deniyor."

Ah. Sanırım bunu biliyordum.

"Ve ciddiysen, Tapınak'ın geri kalanı aperitif için buraya doluşmadan önce şimdi gitmeliyiz."

Rafa geriniyormuş gibi geriye yaslandı ve kolunu sandalyemin arkasına koydu. "Ben varım," dedi. "Başka biri o sinsi moruğu eline geçirmeden onunla kesinlikle bir-iki laf etmek istiyorum."

AİLE SIRLARI

"Bir dakikaya döneriz," dedi Rafa masadakilere. "Siz biraları alın."

Ben, Jude, Rafa ve Micah dışarıdaydık. Soğuk ve kesintisiz rüzgâr lavantaların arasından fısıldıyordu. On saniye sonra Ez de bize katıldı. "Zak buraya göz kulak olacak."

O ve Micah bizi manastırın ön kısmına, otoparkın ve halka açık şapelin yakınına doğru götürdüler. Rüzgâr yeniden başladı ve ayaz yanaklarımı acıttı. Rafa ve ben yan yana yürüyorduk; parmakları parmaklarımla buluştu. Yine bir kemerli yoldan, paslı zincirlerle asılmış fenerlerin altından geçiyorduk. Buradaki kaldırım taşları düzensizdi ve taş sütunlarda çizgi halinde siyah lekeler vardı. Tapınak'ın bu ucuna geri kalanına bakıldığı gibi iyi bakılmamıştı.

Küçük sürümüzle ilerlerken biraz dikkat çekici görünüyorduk ama kimseyle karşılaşmadık. Sarmaşık asmayla kaplanmış bir binanın içine girip dik ve dar bir merdivenden çıktık. Duvarların badanası dökülüyor, kornişlerden örümcek ağları sarkıyordu. Bizim binamızdan çok daha soğuk ve cereyanlıydı.

Jude dökülen boya parçasını didikledi. "Ne hoş. Refaim bir adım ötede lüks içinde yaşarken keşişler sefalet içinde yaşıyorlar."

"Dur orada," dedi Micah omzu üzerinden. "Keşişler yoksulluk yemini ettiler. Lüks istemiyorlar."

"İsteyip istemediklerini soran oldu mu?"

Üst kata ulaştık ve Micah kasvetli koridorda duraksadı.

"Burada olmak zorunda değilsin," dedim.

Bir omzunu kaldırıp indirdi. "Bu işe boğazıma kadar battım artık, kalsam da olur. Ayrıca o keşişle de işim bitmedi."

Keşiş Stephen'ın odası koridorun sonundaydı. Micah kapıya iki kez vurup bekledi. İçeriden bir öksürük ve ayak sesleri duyulduktan sonra kapı açıldı. Halıya takıldı. Keşiş beşimizi birden görünce yüzünün rengi attı.

"Sana zarar vermeye gelmedik," dedi Ez.

Kırık kolunu tuttu, sığ bir nefes aldı ve kenara çekildi.

Oda o kadar dardı ki sırtımızı duvara verip sıraya girmek zorunda kalarak Keşiş Stephen'ın yatağının yanına sıkıştık. Odada bir dolap, küçük bir sehpa, yıpranmış kitaplarla dolu raflar ve ufak bir pencere vardı. Telleri çıkmış tek bir ampul tavandan sarkıyordu. Burnuma kafur, merhem ve yatağının yanındaki kâsedeki portakallarm kokusu geldi. Kazağımın üzerinden kollarımı ovuşturdum. Burada nasıl donmuyordu bu adam?

"Mya'ya onun hakkmdaki gerçeği bildiğimizi söylemişsin," dedim.

Omuzları çöktü, hareketleri yavaşladı. Boynundaki yaranın sargısı buruşmuş, kat kat olmuş derisine uyum sağlamıştı.

"Eninde sonunda Virginia'yı almaya gelecekti. Şiddet olmadan olsun istedim."

"Daniel'a ne söyledin?"

"Gerçeği. Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını. Bana inanmaması için bir neden yok." Kemikli ellerini birbirine kenetleyince kol askısıyla bir tuhaf oldu ve bu şekilde minnet ifadesiyle Micah'ya doğru kaldırdı.

"Burada ettiğin yeminlerle söylediğin yalanlar uyuşuyor mu?" diye sordu Jude.

"Ben yalan söylemem."

"Gerçeği söylemeyi ihmal etmek de yalandır."

"O benimle Tanrı arasında."

Rafa botunu keşişin yatağının kasasına vurdu. "Sen de Mya'yla gitmeliydin."

Keşiş Stephen acıyla yüzünü buruşturup ağırlığını sağlam bileğine vererek yatağa yavaşça oturdu. Yaylar gıcırdadı. "Nereye gidecektim? Iowa? Los Angeles? On beşimden beri buradan başka ev bilmedim."

"Her şeyin ortaya çıkması an meselesi."

Keşiş gözlerini kapattı. "Tanrı'ya elimden geldiğince hizmet ettim ve sonuçları ne olursa olsun kabul edeceğim."

Micah odada etrafa bakındı. "Bilgileri ailene nasıl ulaştırıyorsun?"

Keşiş Stephen, ciğerleri boşalıyormuş gibi derin bir iç çekti. Ez ihtiyatlı bir ifadeyle keşişi sessizlik içerisinde izliyordu.

"Buraya ilk geldiğimde, annem veya kız kardeşim yılda bir kez Amerika'dan İtalya'ya gelirdi. Köyden erzak toplama sırası bende olduğu zamanlarda onlarla buluşma ayarlardım."

"Şimdi nasıl yapıyorsun?"

"Cep telefonuyla."

Tabii ki.

"Onlara Nathaniel'ı ve burada olanları anlatırdım: eğitimleri, görevleri, Rephaim'in uzmanlık alanlarına ayrılışını." Kelimeler enerjisini tüketiyormuş gibi yavaş konuşu-

yordu. "Son yıllarda gündem, kimin kim olduğunu ve her birinizin güçlü yanlarını anlamak için fotoğraf kütüphanesi oluşturmaktı."

"Neden?"

Ağzı hafif kıvrıldı. "Düşmanı daha iyi anlamak için."

"Senin düşmanın olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Micah samimi bir şekilde kırılmışa benziyordu.

"Hayır Micah," dedi Keşiş Stephen, "bir süredir öyle düşünmüyorum."

"Ama bu seni bize ihanet etmekten alıkoymadı."

"Her zaman bu aileye ve kendime verilen yeminleri onurlandırabileceğime inandım. Altmış yıldır Refaim'i tehlikeye atacak hiçbir şey yapmadım."

"Peki ya o oda?"

Keşiş boğumlu parmaklarını yatağının üzerindeki battaniyeye sürttü. "Varlığından haberim yoktu. Virginia ve Mya kendi güvenliğim için bana söylememişlerdi."

"Yine de ailen bizi ayırması için buraya Mya'yı gönderdi," dedi Micah. "Neden on yıl önce? Neden geçen yüzyılda değil?"

"Çünkü kuzenim zaten burada keşişlerin arasındaydı."

"Kim?"

Tereddüt etti. "Roberto."

"Keşiş Roberto da mı haindi?" Micah çenesini sıktı.

"Keşiş Roberto bu düzenin sadık bir üyesiydi. Aynı zamanda ailemizin de üyesiydi."

"Ama aileniz Iowa'daydı. O nasıl İtalya'ya geldi?"

Keşiş titreyen parmağıyla komodinin üzerindeki yarısı dolu su bardağına işaret etti. Ez bardağı ona uzattı. Suyu ağzına götürürken su bardakta çalkalandı. Bir yudum alıp tekrar Ez'e verdi.

"Nathaniel dünyanın bizim yaşadığımız kısmında rahme düşen bir piçi aramaya gelmiş. Günahları bağışlamayı

teklif eden gezgin bir keşiş kılığındaymış. Büyük büyükannem Nathaniel'ın ziyaret edeceğini önceden görmüş, yani büyük büyükbabam Heinrich hazırlıklıymış. O..."

"Bu Heinrich, Lutheran rahibi miydi?" diye sordum.

Keşiş Stephen afalladı. "Evet." Yutkundu. "Nathaniel'a kızı Martha'nın bir Düşmüş melekle yattığını ama onun da piçinin de doğum sırasında öldüğünü söylemiş. Heinrich, Nathaniel'a Martha'nın günahının affı karşılığında Roberto'yu uygun gördüğü bir şekilde hizmetine almasını teklif etmiş. Nathaniel onu buraya getirmiş ve Roberto artık daha fazla hizmet edemez hale geldiğinde onun yerine ben gönderildim."

"Yani," dedi Micah, "önce Roberto, sonra da sen ailenize bilgi gönderdiniz ve onlar da bize karşı komplo kurdular?"

"Hayır Micah, biz bilgi topladık ve işaretleri bekledik." Sulu gözlerini kaldırdı. "Ve artık yaşlandım. Buradaki günlerim yakında sona erecek. Bu yüzden Mya nihayet Nathaniel'ın yoluna çıktı, benim vefatıma hazırlık olarak. Onun görevi uygun vakti beklemek, bu cemiyetin güvenilir bir üyesi haline gelmek, Beşler Konseyi'ne kadar yükselmek için çalışmak ve yavaş yavaş ayrılık tohumlarını ekmekti." İç çekti. "Bir yıldan kısa sürede bir isyan başlatmak değildi."

"Mya'nın annesine ne oldu?" diye sordum. "Martha'ya?"

Keşiş Stephen'ın dudaklarının etrafındaki çizgiler derinleşti.

"Doğumda mı öldü?"

Uzun bir duraksama. "Ölmedi." Gözlerini kapattı. Göz kapaklarının kâğıt gibi ince derisi o an için onu bizden sakladı.

"Keşiş," dedi Jude. "Aileniz bir Başmelek'ten mesaj alıyorsa nasıl olduğunu ve nedenini anlamamız gerek."

Keşiş onunla göz göze geldi. "Sevgili Judah, geçmişini hatırlamazken bile hâlâ gerçeği arıyorsun. Arayış şeklin her zaman en etkilisi olmasa da senin bu yönünü hep takdir etmişimdir."

Keşiş Stephen'ın yanına oturdum. Yatak sertti, merhametsizdi. "Ona ne oldu?"

"Ben sadece bana anlatılan hikâyeleri biliyorum." Doğrulmaya çalıştı ama ağrı veya ânın ağırlığı onu kamburlaştırıyordu. "Anlamanız gerek, Martha büyük büyükbabamın en sevdiği kızıydı. O her akşamüstü ekinler arasında köpekleri gezdirirken babası da verandada onu beklermiş. Büyük İhlal'in olduğu gün, köpekler karanlıkta onsuz dönmüşler. Heinrich tarlalarda tuhaf bir ışık görmüş. Kızını tek başına, elbisesini iliklerken bulduğunda ışık çoktan gitmiş."

"Melek onu orada öylece tek başına mı bırakmış?"

"Onların doğası böyle, Judah. Düşmüşler yaptıklarının sorumluluklarını üstlenmezler."

"Büyük büyükbaban onun bir melek olduğuna inanmış mı?"

"İnanmasaydı Martha için daha iyi olurdu. Gizli bir âşıkla kaçamak kalbini kırabilirdi ama ruhunu yakmazdı. Heinrich insanlarla ilişkiye giren bir meleğin yalnızca bir Düşmüş melek olabileceğini biliyordu ve bu da demek oluyordu ki hem kızı hem de doğabilecek çocuk cennette horlanacaktı."

Parmak uçlarımı yatak örtüsünün sert kumaşında gezdirdim. "Bu büyük bir tahmin. Kızın hamile kalacağı yani."

"Heinrich, Hanok'un Kitabı'na aşinaydı. Semyaza ve Düşmüşler'in kadınlarla en son yattıklarında bir sürü çocuğun doğduğunu biliyordu."

"Ama neden çocuğun cennette horlanacağını düşündü?" diye bastırarak sordu Jude. "Herkes bizim mekruh

olduğumuza ikna olmuş durumda ama nerede yazıyor bu? Kanıt nerede? Onuru incinmiş bir rahibin paranoyası ve bu yeri yaratan Düşmüş meleğin vicdan azabı dışında?"

"Judah," dedi Keşiş Stephen. "İnsan-melek melezlerinin dünyaya son gelişlerinde Başmelekler onları yok ettiler."

"Ah." Jude göz temasını bozdu. Bana baktı ve sonra bakışlarını kaçırdı.

"Bir dakika," dedim. "Sadece başımızı kaybedersek ölebiliriz sanıyordum. "Elimle boğaz kesme hareketi yaptım. "Nefilim tufanda ölmedi mi?"

"Hayır." Cevap veren Micah'ydı. "Sular yükselmeden önce hepsi konsey tarafından infaz edilmişti."

İnfaz. İçim titredi.

"Martha'ya dönersek?" dedi Ez ve Keşiş Stephen yavaşça baş salladı.

"Hamileymiş. Heinrich piçin dünyaya gelmesini önlemek için sevgili büyük kızını feda etmeye hazırmış ama büyük büyükannem, bunu yaparsa açlık grevine girmekle tehdit etmiş. O da uygun zamanı beklemiş. İkisinin de ölmesi gerektiğini biliyormuş: Martha günahından dolayı, bebek de varlığından dolayı. Çocuk doğana kadar beklemiş ve sonra kendi kızının canını kendisi almış." Çenesi titredi. "O ve erkek kardeşleri cesedi tarlaya götürmüşler ve yakıp kül etmeden önce bir günahtan arındırma ayini yapmışlar. Martha'yı başka şekilde gömerlerse onun iffetsizliğinin toprağı kavurup ekinleri kurutacağından korkmuşlar."

Rafa'ya baktım ve ikimizin de aynı şeyi gördüğünü anladım: günlükteki yakma ve gömme işleminin her bir basamağını gösteren fotoğraflar; mısır tarlasındaki yelekli ve silindir şapkalı adamlar. Öyle acımasız. Öyle kendini beğenmiş. İçimde garip bir his duydum.

"Sonrasında bebeği, Mya'yı, eski kilisedeki mihraba götürmüş." Keşiş Stephen kol askısının kumaşına dokun-

du. "Roberto'nun bana dediğine göre büyük büyükbabam bebeğin kanının akıp akmayacağını görmek için bir yerini kesmiş."

"Aman Tanrım," dedi Ez. "Bir de bize mi kerih diyorsunuz?"

"O zaman büyük büyükannem yere düşmüş ve ilk vahiy gelmiş. O ay Düşmüş bir melekten doğan tek çocuk o değilmiş ve bu belaya uğrayanlar arasından bizim ailemiz Düşmüşler'in zürriyetini birlik olmaktan alıkoymak üzere kutsanmış. Kocasının ellerindeki bebek soyumuza yazılan bu kaderi gerçekleştirmenin anahtarıymış."

"Peki ya Mya?" dedi Ez. "Anlayacak yaşa geldiğinde o bu kader konusunda ne hissetti?"

"Mya zor zamanlar geçirdi."

"Bana anlatmıştı..." Ez tereddüt etti. "On yedi yaşındayken yaşadığı bir olaydan..."

Keşiş Stephen'ın rengi attı. "O gün olanlardan benim sülalem sorumlu olduğu için sonsuza dek utanç duyacağım. O saldırı Mya'nın Düşmüş melek babasından bazı yetenekler aldığını ortaya çıkardığı için Heinrich bu olayı görmezden geldi."

Mya, Ez'e doğruyu söylemiş: Kuzenleri ona tecavüz etmeye çalışmışlar ve bu travma ilk yer değiştirmesini tetiklemiş. Ancak, Ez'e söylediğinin aksine bu olaydan sonra evi terk etmemiş. Kendisinin kerih olduğunu düşünen aileyle bir yüzyıl daha yaşamış.

"Kaç kişiydiler?" diye sordu Ez sessizce.

Keşiş Stephen boynunu eğdi. "Dört."

Midem bulandı. Ez başını çevirdi. Yeterince duymuştu.

"Ondan sonra büyük büyükannem ailedeki tüm erkeklerin onunla görüşmesini yasakladı. Tek istisna Roberto'ydu, sonra da ben ama ancak bekâret yeminimi edip buradaki keşişlerin arasına kabul edildikten sonra."

"Büyük büyükannen nüfuzlu kadınmış," dedim.

"O zamanlar Roberto Tapınak'ta sağlam yer edinmişti. Büyük büyükannem ona haber yollayıp Nathaniel'a Mya'dan söz etmekle tehdit etti. Mya'yı kendi sülalesinden koruyamadığı takdirde ailemizi kaderinden feragat ettirmeye hazırdı. Ama oluşan hasarı geri alamazdı." Öksürünce ince omuzları sarsıldı. "Mya yabaniydi, çok öfkeliydi. Büyük büyükannemle, büyükannemle, annemle ve sonra da Virginia'yla kavga edip durdu. Bazen haftalarca ortadan kaybolduktan sonra gelip yaptığı hovardalıkları anlatırdı. En kötüsü de, ailemizin kilisesini yaktı..."

Mya hakkında ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bir tarafta son birkaç günde bana yaşattığı tüm bu üzüntü, diğer tarafta da hayatımı kurtarmış olması. İki kez. Keşiş Stephen'ın anlattığı Mya ile LA'de gördüğüm Mya'yı birbirine bağdaştırmakta zorluk çekiyordum. Şimdiye kadar onun birkaç farklı yanına şahit olmuştum ama Dışlanmışlar'a, özellikle de Jude'a olan sadakatini sorgulatacak hiçbir şeyini görmemiştim. Bu da mı tamamen yalandı?

"Keşiş," dedi Micah sessizce. "Hepimizin ölmeyi hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Sırtını doğrultmaya çabaladı, gözleri parlıyordu. "Altmış beş yıldır sizin aranızda yaşıyorum, Micah. İyiyi de gördüm, kötüyü de. Kafa karışıklığını da, cevap bulmaya olan özlemi de. Bu günahın sorumlularının Düşmüşler olduğuna inanıyorum, çocuklar değil. Hayır. Öldüğünüzü veya cehennemin derinliklerinde ateşten bir zindana atıldığınızı görmek istemiyorum." Önce bana, sonra Jude'a baktı. "Ne yapmış veya yapmamış olursanız olun."

Dışarıda bir rüzgâr penceresinin kilidini takırdatıyordu.

"Nathaniel'ın haklı olduğunu düşünüyor musun? Düşmüşler'i konseye teslim etmenin affedilmemizi sağ-

layacağını?" Jude şimdi daha sessizdi. "Yaşamamıza izin verilmesinin tek nedeninin işe yarar olduğumuzu kanıtlamamız olduğuna inanıyor musun?"

Keşiş başını iki yana yavaşça salladı. "Bilmiyorum. Ama Tanrı'nın merhametli olduğu gerçeğiyle içiniz rahat olsun."

Jude kısa bir kahkaha attı. "Belki. Ama konsey pek de merhametliymiş gibi gelmiyor."

*

Sessizlik içerisinde yemekhaneye yollandık. Rüzgâr kemerli yolda dolaşıyor, yağmurdan sırılsıklam olmuş çam yapraklarını ve kuru çiçekleri savuruyordu. Fenerler sallanıyor, ışıktan havuzlar taşların üzerinde garip bir şekilde senkronize halde dans ediyordu. Zincirler gıcırdıyordu.

"Mya bize değer veriyor," dedi Ez.

Kimse cevap vermedi. Ayak seslerimiz yağmurdan duyulmuyordu.

"On yıldan fazladır onunla birlikte yaşayıp savaştık. Onu tanıyoruz."

"Belli ki tanımıyormuşuz," dedi Rafa. Keşişin odasındayken dikkat çekici derecede sessizdi. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bunca yıldır kaç kez bize zarar verme şansı olmuştur? Operasyonlarımızı o planladı Rafa, bizi şimdiye kadar yüz kere bir tuzağın içine sürükleyebilirdi. O olsa da olmasa da buraya asla dönmeyecektik, yani tek istediği bizim yok edilmemizse neden bizimle kaldı?"

Ana meydana girdik. Yemekhaneye neredeyse varmıştık.

Rafa ellerini ceplerine soktu. "Öyleyse neden bizimle konuşup ne haltlar döndüğünü anlatmıyor?"

"Çünkü kimsenin hikâyeyi bir de onun ağzından dinlemek istediğini sanmıyor," dedi Jude. Yüzüne ışık vurdu ve yüzünde kendi vicdan azabını yine gördüm.

"En azından o ne yaptığını biliyor," dedim. "Bizden bir adım önde. Bizimse tek bildiğimiz..."

Bir patlama ayaklarımı yerden kesti.

Kıçımın üstüne öyle sert düştüm ki dişlerim birbirine çarptı. Kulaklarım uğulduyordu. Kollarımda ağrıyla ellerim sıyrık içinde oturdum. Kafam allak bullaktı. Gece etrafımda dönüyordu. Üç patlama daha oldu. Onları avuçlarımda hissettim. Kemerli yol turuncu ve sarı ışıklarla parıldadı. Dilime metalik bir şey sürüldü. Ağzımda kum vardı. Önümdeki binaya odaklanmaya çalıştım ama görüntü netleşmiyordu. Ve sonra anladım.

Yemekhane yanıyordu.

KARANLIK ÇAĞLARDAN KALAN

"Bu da neydi?" Rafa ayağa fırlayıp beni de ayağa kaldırdı. Ve sonra koşmaya başladık. Jude ve Micah da bizimleydi. Ez gitmişti, yer değiştirmişti. Çoktan yemekhanedeydi, Zak'i bıraktığımız yerde. Ve Jones'u. Ve Taya'yı. Herkesi.

Çakıl olmaması gereken yerlerde botlarımız çakıllara basıyordu. Nefesle birlikte içime toz ve kül doluyordu. Kemerli yolun orta yerinde bir taş yığınına takılıp sendeledim. Havada yoğun toz vardı, zehir gibiydi. Şimdi bağırtılar geliyordu. Rüzgâr beraberinde bir sıcaklık dalgası ve yanmış plastik kokusu getiriyordu. Zihnim durmuştu. Yemekhane kapılarından içeri daldık ve donup kaldık. Manzara çok ağırdı; sadece parça parça hazmedebilirdim.

Işıklar sönmüş, pencereler gitmişti.

Kan. Cam. İnlemeler.

Masalar ve sandalyeler ters dönmüş, etrafa saçılmıştı.

Mutfak yanıyordu. Beyazlı adamlar bağrışıyor, yangın söndürücülerle söndürmeye çalışıyorlardı. Bayıltıcı bir gaz kokusu vardı.

Silahlı Refaim silüetleri kırık camların önünde siper almışlardı. Yüzleri geceye dönüktü. Soğuk rüzgâr onları dövüyordu.

Ve dışarıda, beyaz saçlar havada deniz yosununu gibi dalgalanıyordu. Kapı Bekçileri her yerdeydi. Arkalarında kara orman.

Ateş ve duman.

Korku.

Zarael. Karanlık ormanın önünde mürekkep karası saçlar. Turuncuyla aydınlanmış, sırıtan bir yüz.

Bir Kapı Bekçisi daha: Leon. Omzunda da bir roketatar. Bizimkinden daha pürüzsüz, daha parlak. Üstünde Rusça yazıları olan. Arkasından ve üzerinden mavi dumanlar rüzgârla birlikte dönüyordu.

"İlham verdiğiniz için teşekkür ederim," diye seslendi Zarael. Kömürleşmiş sesi rüzgâr, bağırtılar ve aç alevler arasında yükseliyordu. "Bazen aşikâr olanı gözden kaçırıyoruz." Başıyla Leon'a işaret verdi.

"Geliyor!" diye bağırdı biri ve Refaim zıt yönlere doğru dalıp Kızıl Deniz gibi ikiye ayrıldı. Rafa beni yere itip bedenini bedenime siper etti. Üzerimizden kavurucu bir sıcaklık geçti ve sonra *güm*! Patlama kulaklarımı tıkayıp kemiklerimi titretti. Camlar kırıldı. Bir patlama daha, bu kez daha yüksek. Daha sıcak. Etrafımıza enkaz yağıyordu. Jude yanıma serilmiş, kollarıyla başını kapatmıştı. Keskin ve soğuk bir nesne kalçama saplandı. Bir çatal.

"Patlayan ne?" diye bağırdı Jude.

"Mutfaktaki gaz boruları." Rafa beni kaldırdı. "İyi misin?" Ama gözleri Tapınak duvarına açılan deliğin gerisindeki iblislere çevrilmişti bile. Etrafımızda Refaimliler ayağa kalkmaya çalışıyorlardı. Ez'i veya Zak'i bulamıyordum. Ya da hiç kimseyi. Hepsi dışarıdaki karanlığa karışmış kararlardan ibarettiler.

Yüreğim zıpladı.

"İçeride kalın!" Daniel odanın arka kısmındaydı, iki yanında sayamadığım kadar Refaim vardı. Şiddetli turuncu ışığın altında kılıçlar ışıldıyordu. Micah da yanında-

dı. Bizden ayrıldığını fark etmemiştim. Yanımıza koşup Rafa'ya, Jude'a ve sonra da bana kılıç fırlattı. Sapı kaba ve yabancıydı ama rahatlatıcıydı.

"Ne bekliyoruz?" diye seslendi Taya, Daniel'a. Sol elindeki kılıç eğreti duruyordu. Malachi yanındaydı. Etraflarına bakındım, Ez veya Zak'ten eser yoktu. İçime bir korku saplandı.

"Sence koruma kalkanını kırdılar mı?" diye sordum Rafa'ya. Boğazım çatlıyordu.

"Bilmiyorum..."

Kılıcını çekmiş bir Kapı Bekçisi duvardaki açıklığa atıldı.

"Bekleyin!" diye bağırdı Daniel. Yanımda Rafa'nın emre uymakta zorlandığını hissedebiliyordum. Yanıcı madde gibiydi.

İblis sırıttı ve yemekhane duvarındaki deliğe zıpladı. *Tak.* Göremediğimiz bir şeye çarpıp geri savruldu ve sonra çam iğneleri arasına sırtüstü düştü.

"Şimdi," diye bağırdı Daniel. "Tapınak'ı savunun ve o roketatarı ele geçirin. Gerektiğinde geri çekilin."

Zarael başını arkaya attı. "Doldurun!"

Çok fazla şey oluyordu. Doğru düzgün düşünemiyordum.

"Benimle kalın," dedi Rafa ve fırladı. Jude'la ben birbirimize baktık ve sonra peşinden koştuk. Yana kaçarak bir masadan kurtuldum, ters dönmüş bir sandalyenin üzerinden atladım. Acaba Rafa Kapı Bekçileri'yle dövüşebilecek durumda mı, lowa'dan bu kadar kısa süre sonra Jude onlarla tekrar karşılaşmaya hazır mı diye düşündüm. Ben hazır mıyım diye. Bunların hiçbir önemi yoktu. Olan olmuştu zaten. Yüreğim ağzımdaydı. Katanama sımsıkı yapışmıştım. Duman gözlerimi acıtıyor, burun deliklerimi yakıyordu. *Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım. Değer verdiğim herkes bu duvarların içinde. Maggie. Off kahretsin.*

Düşünme.

Açıklıktan dışarı ilk atlayan Rafa oldu. Ayakları henüz yere basmadan bir darbeyi engelledi. Önümdeki kaynayan Refaim ve iblis kalabalığına bakmak için sadece yarım saniyelik bir fırsatım oldu ve sonra kendimi dışarıda buldum, Nathaniel'ın koruma alanının yanlış tarafında.

"Solunda," diye bağırdı Jude.

Tam zamanında dönüp gözleri alev alev bir Kapı Bekçisi'nin yüzüme doğru indirdiği kılıcıyla bana saldırdığını gördüm. Kılıcı engelledim ve bacaklarım birbirine dolandı. Ve sonra, nihayet bir adrenalin patlaması. Bu adrenalinle ve beraberinde getirdiği Refaim gücüyle yanıyordum. Ben kılıcı geri iterken Jude iblise saldırdı. Kapı Bekçisi döndü ve şimşek hızıyla kılıcını indirdi. Tekrar saldırdım. Engelledim. Jude saldırdı. Engelledi. Her yanımızdan dövüş sesleri geliyordu. Gözümün kenarından bir hareketlenme gördüm. Hepimiz bir saldırı ve savunma ritmi bulmuş, iblisleri binadan geriye püskürtüyorduk. Jude şiddetli ve acımasızdı. Çevikti.

Arkamdan bir hırlama duydum. Bir zebani.

Jude başka bir saldırıyı daha savuştururken arkamdaki zebaniyi fark etti. Döndüm ve iki metre boyundaki cehennem canavarını gördüm. Sarı gözlerini ve koca kaslarının üzerindeki kayış gibi deriyi fark ettikten sonra gözlerim sol omzundan sarkan kol kalıntısına gitti. Benim için gelmişti. Salı gecesi kulübede Daisy'yi parçalamaya çalışırken o kolun geri kalanını ben kopartmıştım. Ama hâlâ bir ağız dolusu uzun dişi ve jilet gibi keskin tırnaklı sağlam bir eli vardı. Köprücük kemiğimin üzerindeki ısırık akkor gibi yanıyordu. Omzumun üzerinden arkama baktım. Jude, iblisi benden uzak tutmak için iki kat çaba sarf ediyordu. Onu yalnız bırakmamalıydım. Ben...

Zebani saldırıya geçti.

Kafesi hatırladım. Kalbim göğüs kafesime hızla çarpıyordu. Ne yapacağımı biliyordum. Daha önce de yapmıştım: Dizlerini kesecektim. Sallana sallana üzerime geliyordu. *Bekle. Bekle. Şimdi.*

Ben yana atlarken cehennem canavarının ayakları da yerden kesildi. Çok geçti, ya benim hamlemi tahmin etmişti ya da ben belli etmiştim. Yarım saniye içinde bir karar verip katanamı kavradım. Kılıcımı karnına soktuğum anda kendi göğsümde ani bir acı hissettim. Acıyı duymazlıktan gelip canavarın ivmesini koca gövdesini kendimden uzaklaştırmak için kullandım. Canavar sert bir şekilde yere düştü, düşerken kılıcımı da beraberinde götürdü. Ben de bir çam iğnesi yığınının üzerine düştüm. Tanrı'ya şükür zebani beni delip geçememişti ama boynuma ve kollarıma korkunç bir acı yayılıyordu. Çabucak ayağa kalkmaya çalıştım. Orman dönüverdi. Yana doğru sendeleyip göğsüme dokundum. Kapüşonlum yırtılmıştı ve kan içindeydi. Acıyordu ama kafesteki gibi değildi. Yer durdu. Yangın, dövüş ve kaos manzarası tekrar netleşti. Zebani oturmaya çalışıyordu. Kılıcımı karnından çekip çıkarmaya çalıştım. Etinin ve sinirlerinin kesildiğini hissedince az kalsm öğürecektim. İşini bitirmek için kılıcımı kaldırıp döndüğümde zebaniyle benim arama bir Kapı Bekçisi girdi. Göz göze geldik. Alev alev turuncu gözleri vahşet doluydu. Derken kılıcımı indirdim. Kılıcım iblisin olması gerektiği yere indiğinde o ve zebani çoktan gitmişlerdi. Önümde açılan boşluğa doğru sendeledim, ayakta kalmayı zar zor başardım.

Bitmemişti.

Jude.

Hâlâ Kapı Bekçisi karşısında kendisini koruyordu, ormanın içine doğru ilerlemişlerdi. Etrafıma çabucak bir baktım. Rafa ve Micah, Zarael'e karşı takım halinde dövüşüyorlardı. Ez, Tanrı'ya şükür iyiydi. Taya'yla bir zebani ve

bir Kapı Bekçisi'ne karşı yan yana dövüşüyorlardı. Kızıl bir kafa gördüm: Uri veya Daisy, emin olamadım. Onlarla benim aramda hareket halinde çok fazla kişi vardı. Orman kaynıyordu. Biz daha kalabalıktık ama Kapı Bekçileri acayip hızlıydı.

Ve sonra hava ısındı, cayır cayırdı. Yüzümün yanını kavurdu geçti. Bir roket daha. Patlama ayaklarımı yerden kesti. Nefessiz kaldım. Ağzıma toprak doldu. Ve çim. Çam iğneleri. Kaburgalarım zonkluyor, göğsüm yanıyordu. Yüzüstü döndüğümde yukarıdaki ağaçta bir şeyin parıldadığını fark ettim.

Leon. Roketatarı yeniden dolduruyordu.

"Yukarıda!" Katanamın ucunu Leon'a doğru kaldırdım ve sonra Jude'a yardım etmeye koştum. Ona iki adım kala başka bir Kapı Bekçisi çıktı. Jude'un başının arkasını hedef alan bir darbeyi engelleyip iblisin dizini tekmeledim. Etrafımda dönüp Jude'u korudum. İblis yeniden saldırdı. Kılıcımı kalçasına var gücümle savurup onu beni engellemek zorunda bıraktım.

Nathaniel hangi cehennemdeydi?

Jude ve ben şimdi sırt sırta dövüşüyor, iki taraftan gelen saldırıları savuşturuyorduk. Birbirimizi koruyorduk. Kollarım ağrıyordu. Ciğerlerim patlamak üzereydi. Göğsümdeki pençe yarası her kılıç sallayışımda acıyor ve açılıyordu. Kan ve ter kokusu dumana karışıyordu. Ve yine de, Jude'la yan yana dövüşmek, bu ritim, Refaim olduğumu öğrendiğimden beri hiçbir şeyin aşina gelmediği kadar aşina geliyordu bana.

Arkamda, Tapınak'ta ağır bir şey çöktü.

Jude bir darbe yedi ve bana çarptı. "Pardon." Dövüşmeye devam ediyorduk. Ama buna daha ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyordum.

Ve sonra ışık değişti. Orman yoğun bir mavi-beyaz ışıkla yıkanıyor, karanlığı kovuyordu. Işığın şiddeti giderek öyle arttı ki gözlerim yandı ve kellemi kaybetme tehlikesine rağmen ellerimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Önümdeki Kapı Bekçisi böğürdü. Parmaklarımın arasından gözetlemeye çalıştım; iblisin gittiğini anlayacak kadar görebildim ama ışık aşırı parlaktı. Jude ve ben birbirimize yaslandık. İkimiz de nefes nefeseydik. Işık dayanılmazdı, parmaklarımın arasından bile göz kapaklarımın altına ulaşıyordu. Bir rüzgâr saçlarımı yatırdı; çam iğnelerini uçurup incik kemiklerime çarptırdı. Bağırmalar duydum. Ve sonra her şey bir nebze yatıştı. Gözlerimi kısıp görmeye çalıştım.

Orman, doğaüstü bir ışıkla yıkanıyordu.

"Vay anasını," diye fısıldadı Jude. Yukarı baktım ve nefes almayı unuttum. Nathaniel.

Uçuyordu.

YENİ TOPRAKLAR

Tabii ki uçabilirdi. Sonuçta kanatları vardı. Yine de hayretten ağzım açık kalmıştı.

Nathaniel kanatlarını yavaş yavaş çırparak tekrar üzerimde süzülünce yerdeki yapraklar uçuştu. Dağdaki kampta iblisleri geri püskürttüğündeki gibi parlıyordu. Burada da aynı etkiyi yaratmıştı: Zarael gitmişti. Ordusu ve zebanileri de.

Yemekhane kükreyen aç bir fırın gibiydi. Refaimliler her yerdeydi: topallaya topallaya birbirlerinin yanına gidenler, enkazın üzerine çıkıp etrafa bakınanlar... Yer değiştirip iyileşmeye hazırdılar ama izin bekliyorlardı. Şimdi uzaktan sirenler duyuluyordu.

Rafa sendeleyerek yanıma geldi, bir avucunu karnına bastırıyordu. Saçına ve giysilerine yapraklar yapışmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordum ama onun gözü yırtık kapüşonlumdaydı.

"Ne oldu?"

"Pençe yedim, önceki kadar kötü değil. Sen iyi misin?" diye tekrarladım.

"Bir yaram yeniden açılmış olabilir ama iyiyim." Rafa, Jude'u baştan ayağa çabucak süzüp kardeşimin hâlâ tek parça olmasından duyduğu memnuniyetle baş salladı. Arkasına uzanıp kotundan antik bıçağı çıkardı. Hâlâ kınındaydı, kanla kaplanmıştı. "Zor bir duruma girince bunu kullanmak zorunda kaldım." Sırıttı. "Ama kınını çıkartmayıp bıçağı korudum."

Nathaniel tekrar geliyordu. Alçaldı ve yere yaklaşırken kanatlarını geriye doğru çırptı. Ayakları yere değer değmez yürümeye geçmişti bile. Pürüzsüz, akıcı bir geçiş. Kanatları arkasında katlandı ve yok oldu.

"Durum raporu," dedi ortaya.

Daniel, kolları yukarı katlanmış, gömleği toza kire bulanmış şekilde koşarak geldi. Kılıcı yapış yapış ve kanlıydı. "Herkes hazır ve nazır."

Herkes iyi, eğer Dışlanmışlar'ı saymadıysa tabii.

"İyileşsinler," dedi Nathaniel ve Daniel emri verdi.

"Zak'i gördün mü?" diye sordum Rafa'ya. Göğsümdeki yaraya dokundum. Feci acıyordu.

Rafa ormanı taradı. "Hay aksi."

İki kişi bir çam ağacının dibinde üçüncü bir kişinin başına toplanmıştı. Kalbim tekledi. *Lütfen olmasın, lütfen olmasın...* Ez ve Jones kollarını Zak'in altından geçirmeye çalışıyorlardı. Geniş omuzları çökmüştü. Gür saçları kandan yapış yapıştı. Gözleri kapalıydı.

"Lanet olsun," dedi Jude yaklaştığımızda.

"Bir şeyi yok, bir şeyi yok," diyordum, ondan çok kendime. Şifacılar neredeydi? Tapınak Refaimlileri iblislerle en son dövüştüklerinde rotasyonda olmayan askerler yaralıları iyileştirmişlerdi. Ama bu kez eli kılıç tutan herkes burada Tapınak'ı savunmuştu. Demek ki bu gece yaralılar birbirlerini iyileştirmek zorundaydılar.

"Baygın," dedi Ez ve başını kaldırdı. Kaşındaki bir yarıktan kan sızıyordu. Gözleri büyümüştü, endişeliydi ama kendisini kaybetmemeye çalışıyordu. "Onu Keşiş Ferro'ya götürmem gerek."

Rafa çömeldi ama Ez yardım etmesine engel olmak için onu eliyle durdurdu. "Senin başkasına ayıracak gücün yok."

"Benim var." Daisy arkamdaydı, çift bıçaklı hançerleri hâlâ ellerindeydi. Sirenler yaklaşıyordu.

Ez başıyla onayladı. "Teşekkür ederim."

"Bu kötü oldu," dedi Jones ve sonra dördü birden yok oldu. Zak'in yaralarını mı kastetmişti, yoksa Zarael'in modern silahların Tapınak'a hasar verebileceğini fark etmiş olmasını, bilmiyordum. Koruma alanının bozulması için buranın ne kadarını yok etmesi gerekiyordu?

Calista, Uri ve Daniel, Nathaniel'la derin bir tartışmadaydılar. Yüzleri ateşle aydınlanmıştı. Calista başını kaldırdı, bizi gördü. "Rütbeleri hiçe sayıp anlık dürtülerle hareket edersek olacağı bu," dedi.

"Bunun bizim hatamız olduğunu mu düşünüyorsun?" Öfkem, Zak'e duyduğum endişeyi yakıp geçmişti.

"O evi yok etmeseydiniz, Tapınak'a roketatarla saldırmak Zarael'in aklına asla gelmezdi."

"Öyleyse cehennemin bu tarafındaki en mankafa iblis olmalı."

"Ona bunun uygun bir seçenek olduğunu düşündürecek raddeye siz getirdiniz onu."

Diğerlerine bir şey dedi ve sonra dördü birden bize doğru yürümeye başladı. Onları orta yolda karşıladım, arkamdan ayak sesleri duydum. "Arkandayız," dedi Jude. Rafa'nın da onun yanında olduğunu arkama bakmadan anladım.

Parmağımla Nathaniel'a işaret ettim. "Demir odayı alamadın diye bozuldun sadece. Ama bu gece burada yaptığını Iowa'da yapmış olsaydın, Rafa ve Taya'yı çok daha az stresle kurtarmış olurduk ve sen de odayı kendi gözlerinle görebilirdin."

"Çiftlik evini bugün yok etmek zorunda değildiniz," dedi Nathaniel.

"Tehlikeyi başımızın üzerinde mi bıraksaydık? Orada olanları duymadın mı?"

"Melekler Konseyi bana emrettiği zaman orayı yok etmek için geri dönebilirdik."

"Konsey mi? Cidden Nathaniel, onlardan en son ne zaman haber almıştın?"

"Seninle tartışacak vaktim yok, Gabriella. Keşişler itfaiyeyle konuşmadan önce onları hazırlamam gerek." Ben diretemeden yer değiştirip gitti.

"Hafızan gitmiş olsa bile yine de senden daha fazlasını beklerdim."

"Yeter, Calista," dedi Daniel ben cevap veremeden. "Şu an biraz fazla duygusalız. Durumu daha da kötü hale getirmeyelim."

Yemekhanede bir patlama daha oldu. Hepimiz irkildik. Savaş alanı gibiydi. Her yer toz, duman ve alevler içindeydi.

Rafa Daniel'la göz göze geldi. "Sorgu ne zaman?"

Daniel saatine baktı. "Yirmi dakika sonra diyelim. Siz ve sizinkiler, orada olun." Bana başıyla işaret etti ve sonra birden yer değiştirdi. Calista kaşlarını çattı ve o da yer değiştirdi. Evet, nezaket rafa kaldırılmıştı.

Jude alevlerin ötesindeki karanlığı gözden geçirdi. "Zarael'e ne oldu?"

Dünyada kaç tane roket vardır acaba diye düşündüm. Leon ne kadar kolayca ele geçirmişti onları öyle.

Rafa başını iki yana salladı. "Bu gece geri gelmez. O ve ordusu yedikleri tam doz Nathaniel'dan sonra dönmezler."

"Neydi o?" diye sordu Jude.

"Melek ışığı. Genelde çukur pislikleri için öldürücüdür ama Nathaniel'ın kendisi düştükten sonra ancak iblislerin gözlerini yakacak kadar gücü kaldı. İyileşecekler ama birkaç gün alır."

"Nathaniel'ın bunu onlara yapması riskini neden göze aldılar?"

"Nathaniel'ın olaylara müdahil olmada ağırdan aldığını biliyorlar."

Evde bir patlama daha oldu ve pencereden fırlayan ateş topu bizi daha da geriye püskürttü. Tapınak Refaim'in güvende olacağı tek yerdi güya. Burası...

"Maggie." *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.* Onu bulmalıydım.

"Gaby, bekle..."

Yer değiştirmeye çalıştığımı bile fark etmeden çekimi hissettim ve sonra kendimi kargaşanın içinde buldum. Tam ortasında. Tek başıma. Sanki derim vücudumdan çekip uzatılıyor, saçlarım çekiliyordu. İmkânsız açılardan üzerime sulu sepken yağıyordu. *Odaklan, odaklan.* Maggie'yi düşündüm. Odayı. Oda. Bej duvarlar, bej halı. Sıcak hava...

Dizlerim bir şeye çarptı ve öne doğru sendeleyip yumuşak bir iniş yaptım. Rüzgâr gitmişti, buz da öyle. Üstüm kuruydu ve hava sıcacıktı. Nihayet durdum. Gözlerimi açtım ve duvarlar iki kez sağa sola yalpaladıktan sonra durdular. Jude'un odasıydı burası ama boştu. Jude'un odası olduğunu yanımda, hâlâ yorganın üzerinde dağınık duran kitaplardan anlamıştım.

"Hassiktir, Gaby!"

Rafa ve Jude pencerenin önünde dikiliyorlardı.

"Başka bir yere de gidebilirdin." Rafa dağılmıştı. Jude da memnun değildi. Yüzüstü döndüm ve kalkıp oturdum.

"Ama gitmedim. Buradayım işte. Ve onlar yok."

Jude pencereye dönüp dışarıyı kolaçan etti. Yemekhane aşağıda, diğer uçtaydı. Buradaki havada hafif duman kokusu vardı. "Patlamaları duymuşlardır," dedi Jude. "Jason onları üç saniye içinde götürmüştür."

Kendimi tekrar sırtüstü yatağa attım. İçimde adrenalin yakıp kavuruyordu. Kılıcım hâlâ zebanilerin damarlarında akan o siyah, vıcık vıcık madde neyse onunla kaplıydı. Şimdi yorgana da bulaşmıştı. Kalın camlardan kısık kısık duyulan sirenler şimdi öndeki otoparka ulaşmıştı. Gözlerimi kapatıp savaşın bedenime işleyişini, bir parçam haline gelişini hissettim. Ama ben onun bir parçam olmasını istemiyordum. Hayatım için savaşmaktan, değer verdiğim herkes için korkmaktan yorulmuştum.

Yanımda yatağa bir ağırlık çöktü. "Ödümü patlattın." Rafa'nın sesi gergindi. Gözlerimi açınca yüzündeki gerginliği gördüm. Elini uzattı ve ben de beni çekip oturtmasına müsaade ettim. "Margaret'ı aramayı denesene."

Telefonumu yokladım. İnanılmaz ama hâlâ cebimde ve sapasağlamdı. Parmaklarım titriyordu fakat Maggie'nin numarasını aramayı başardım.

"Gaby," dedi telefon daha tam çalmadan. "İyi misin? Ne oldu?"

Anlattım.

"Ben sandım ki... Bilmiyordum..."

"Biliyorum, üzgünüm. Neredesiniz?"

"Roma'da. Ah... Jason seninle konuşmak istiyor."

Jason telefona geldi ve ona olanları anlattım.

"Güvenli mi?" diye sordu.

"Hep olduğu kadar."

"Dani geri dönmekte ısrar ediyor." Bıkkınlığını gizlemiyordu. "Böyle olduğu zamanlarda onu ikna etmek mümkün değildir ama koruma kalkanı indiyse onu size getiremem."

"Kalkanlar yerinde, Jason. Bir Kapı Bekçisi'nin görünmez bir bariyere çarptığını gördük. Hâlâ giremiyorlar, en azından şimdilik."

Kısa bir iç çekiş. "Tamam." Telefon kapandı ve sonra dördü birden odanın ortasında ortaya çıkıverdi: Jason, Maggie, Dani ve Maria.

"Gabe," dedi Dani. "Galiba ben..." Gözleri kaydı ve vücudu hamur gibi gevşedi. Jude ileri fırlayıp Dani halıya düşmeden onu yakaladı.

"Ah, Tanrım." Maria yanlarına diz çöküp parmaklarını Dani'nin boynuna bastırdı. "Nabzı deli gibi atıyor. Bu lanetli yerdeki her şey ona çok fazla geliyor."

"Ne oluyor?" diye sordu Jude telaşla.

"Durugörü geliyor."

Kendimi Dani'nin kasılıp kusmaya falan başlamasına hazırlamıştım ama o Jude'un kollarında uykudaymış gibi baygın bir şekilde kaldı sadece. Jude yatağa oturup onu kucağına dikkatle yatırdı. Jason'a bakmaya cesaret edemiyordum.

"Bu genelde ne kadar sürer?" Paniklemeye başlamıştım. Ya uyanmazsa? Belki de bu ona çok fazla gelmişti. Belki de ondan zihnini iblislerle dolu bir odaya yansıtmasını isteyerek tamiri mümkün olmayan bir hasara yol açmışımdır. Sessizlik içerisinde oturduk. Bir dakika da olabilirdi, beş dakika da. Panik ip gibi etrafıma dolanıyor, beni sıkıyordu. Ve sonra Dani'nin göz kapakları titreşerek açıldı.

Kaşlarını çatıp yutkundu. Saatlerdir derin uykudaymış gibi gözleri mahmurdu. Jude'a odaklandı ve sonra öyle hızlı kalkıp oturdu ki neredeyse Jude'la kafa kafaya çarpışıyorlardı. "Gabe."

"Buradayım, Dani. Ne gördün?"
"Zarael ve Kapı Bekçileri'ni."
"Buraya geri mi geliyorlar?"
"Hayır. Pan Beach'e gidiyorlar."
Nefes alamadım. "Kaç kişiler?"
Gözlerini sıkıca kapattı ve alt dudağı titredi.
"Hepsi."

KUMDA YENİ BİR HAYAT

Yerimde duramıyordum.

Kılıcımın kabzasının derisiyle oynuyordum. Katanayı bir elimden diğerine geçirip duruyordum. Kılıcın yanını bacağıma vuruyordum.

"Sakin ol," dedi Rafa. Onunla Jude'un arasındaydım. Dışlanmışlar da burada, toplantı salonundaydılar. Zak ve Ez hariç: Zak hâlâ revirdeydi, Ez de onun yanında.

"Tabii," dedim, "sen de sabır konusunda uzmansındır ya."

"İşte ben de bu yüzden senin örnek olmanı bekliyorum."

"Of, siktir git."

Ağzı kıvrıldı.

"Siz ikiniz iyi misiniz?" diye sordu Jude.

"Evet," dedi Rafa. "Kız kardeşin bu kadar gergin olduğu zamanlarda onu rahatlatmanın en iyi yolu onu kızdırmak olmuştur her zaman."

Sorguyu bekliyorduk. Yirmi beş dakika olmuştu. Buradaki atmosfer endişeli, konuşmalar kısık ve hararetliydi. Daniel, Uri ve Calista kürsüdeydiler, sırtları bize dönük-

tü. Taya ve Malachi Tapınak Refaimlilerinin ortasındaydı. Herkes temizlenmiş, yaralar sarılmıştı. Göğsüm hâlâ acıyordu ama Rafa'yla yer değiştirmem sayesinde artık çok kötü değildi. Bir bu eksikti zaten. Daha çok yara izi.

Tapınak'm diğer ucunda itfaiyeciler yemekhanedeki alevlerle savaşıyordu. Bildikleri kadarıyla, buradaki insanlar otoparktaki geçici bir sığınağa yerleştirilen yarım düzine kadar keşişti. Ama Simon, Butlerlar ve adamları Keşiş Ferro ve Benigno'yla birlikte revirdeydiler. Keşiş Stephen da hâlâ hücresindeydi.

Rafa eğildi. "Hâlâ sorun yok, değil mi? Önceki olan şey konusunda?" Bana dokunmuyordu ki bu da soruyu çok daha dikkat dağıtıcı yapıyordu.

"Bu da beni rahatlatmak için başka bir taktik mi?"

Gözlerim ağzına kaydı ve gülümsedi. "İşe yarıyor mu?"

"Olabilir."

"Şu durumda, Pan Beach'e döndüğümüzde vaktimizi nasıl geçirebileceğimiz konusunda birkaç fikrim var."

Birkaç ateşli saniye boyunca toplantı salonundan uzaklaşmış, Rafa'nın dudaklarını ve ellerini düşünüyordum. Ve sonra yan kapı açıldı ve ânın telaşesi beni yeniden sardı. Rüzgâr cereyan yapıp kapıyı çarptırdı ve içeri yangının kokusunu getirdi.

Nathaniel kapıyı arkasından kapattı.

Kılıcımı yine bacağıma vurarak Düşmüş meleğin kürsüye çıkmasını bekledim. Botları taş basamaklarda yankı yapıyordu ve oda sessizliğe bürünmüştü. Hiçbir şey belli etmeden kalabalığı inceledi.

"Bu gece iyi iş çıkardınız," dedi. "Şimdi düşmanımızın umutsuzluğunu gördük. Buyruğumuz..."

"Neden içeri giremediler?" Soru ön taraftaki birinden geldi.

İnanılmaz. Tapınak Refaimlileri koruma alanını hâlâ bilmiyorlardı.

"Nathaniel'ın konuşmasına müsaade edin," dedi Daniel ama hatasını fark ettiğini görebiliyordum. Parmak uçlarıma kalkıp kimin konuştuğunu görmeye çalıştım. Kürsüye en yakın olan Refaimliler, hepsi de Tapınak'a sadık olanlardan, Nathaniel'ın cevabını bekliyorlardı.

"Tapınak iblislere karşı korunuyor." Düşmüş melek bunu soğukkanlılıkla söylemişti.

"Ne zamandan beri?"

"Keşişler buraya sığınmamı kabul ettiklerinden beri."

Tuhaf bir sessizlik takip etti. "Ama... buraya zebaniler getirdik." Bu kez arkadan biri konuşmuştu.

Nathaniel başıyla onayladı. "Ve bir cehennem yaratığını bu duvarlardan içeri sokmak için her zaman benim iznimi almanız gerekti. Şimdi nedenini biliyorsunuz: Sadece anlık bile olsa, yalnızca ama yalnızca benim irademkorumayı kaldırabilir."

Malachi ve Taya bakıştılar, onlar için taşlar yerine oturuyordu. Harikaydı ama buraya bunun için gelmemiştik.

"Konseyden haber aldın mı?" diye sordum.

Nathaniel'ın gözleri gözlerimle buluştu. "Hayır ve sessizlikleri çok şey ifade ediyor diyebilirim."

"Rafa ve Taya'yı kurtarmamızı tasvip etmediklerini mi düşünüyorsun?"

"Zarael'i bir roketatarla kapımıza kadar getirerek diğer bütün Refaimlilerin hayatlarını tehlikeye atmayı tasvip edeceklerini sanmıyorum."

Etrafımdakilerin yüzlerine bakıp düşüncelerini okumaya çalıştım. Refaimliler kıpırdanıp duruyorlardı, gerginlik ve şüphe içerisindeydiler. Calista ve Uri kürsüde hiç kıpırdamadan dikiliyorlardı. Daniel beni dikkatle izliyordu. Bunun nereye varacağını bildiğini sanıyordu ama hiçbir fikri yoktu.

"Yani onları orada bırakmalıydık?" diye sordum.

"Sabırlı ve disiplinli olmalıydınız."

Daniel gözlerime baktı ve başını ikaz anlamında iki yana salladı. Ama benim sabrım kalmamıştı. Disiplinim de.

"Dani bir durugörü daha gördü."

Kıpırdanmalar, sallanmalar durdu.

"Kapı Bekçileri bulabildikleri kadar erkek, kadın ve çocuğu öldürmek üzere Pandanus Beach'e gidiyorlar."

Nathaniel hiç şaşırmadı. "Öyle bir riske girmezler."

"Girerler ve girecekler de. Beni cezalandırmak için."

"Dünya senin etrafında dönmüyor," diye çıkıştı Calista.

"Zarael evi yok etmemizin intikamını almak istiyor. Bunu kendin söyledin, Calista. Burayı kasıp kavurdu ama bu bize ulaşmasına yetmedi. Bizi dövüşe çekebileceğini bildiğini başka tek yer Pan Beach."

"Hayır, orası *sizi* dövüşe çekebileceği tek yer. Orayla bağlantısı olan tek Refaimliler sen ve Rafa."

"Ve de ben," dedi Taya. "Benim de bir bağlantım var."

"Bu ne zaman olacakmış?" Soran Malachi'dı.

"Dani bir fırtına sırasında plajda başladığını söylüyor. Kontrol ettik: Çarşamba öğleden sonrası için bir fırtına bekleniyor." Bu da Pan Beach zamanına göre iki gün sonra demekti.

"Yılın bu zamanlarında dünyanın o kısmında fırtınalar sık görülür," dedi Nathaniel. "Kızın zihnini okumama izin verirseniz olayın ne zaman olacağını daha net belirleyebilirim."

"Yapamazsın. Kız gitti."

Yalan söylemiyordum. Jason onu Maggie ve Maria'yla birlikte Roma'ya götürmüştü. Uzun kalmayacaklardı. Tehlikeye rağmen ya da tehlike yüzünden Maggie Pan Beach'e, annesinin yanına dönmek için yanıp tutuşuyordu. Tanrı bilir, ona ne söylemeyi planlıyordu. Maria da Dani'yi

bizim olmadığımız herhangi bir yere götürmek için yanıp tutuşuyordu. Bu tartışmanın sonunun Dani için nasıl biteceğini hiç kestiremiyordum.

Nathaniel gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Sanki hava birkaç derece düşmüştü. "Merak ediyorum Gabriella, durugörü gördüğünü ve vahiy aldığını iddia eden insanlara ulaşmamı kasten mi engelliyorsun acaba? Bu çocuk kâhini benden sakladın. İş işten geçene kadar bana Iowa'daki kadınlardan bahsetmedin ve sonra da o demir odayı ben inceleyemeden yok ettin. Şimdi de insanlara yapılacak olan bir saldırıdan söz ediyorsun, eşi benzeri görülmemiş bir saldırıdan ama bunu öngören kişiyi inceleme fırsatını bana vermiyorsun. Zamanı gelince çocukla konuşacağım düşüncesiyle onun burada kalmasına izin vermeyi kabul ettim ama sen onun buradan gitmesine izin verdin..."

"Pan Beach'e gitmemiz gerek."

"Hayır Gabriella, gerekmiyor."

Şaka mı yapıyordu? Hadi Iowa'da iblislere saldırmamayı anlardım ama ortada net bir tehdit varken insanları korumayı reddetmek?

"Pandanus Beach'e saldırırlarsa, Kapı Bekçileri ve onların cehennem yaratıkları cennetin gazabını çekerler." Nathaniel odada göz gezdirdi. "Bu olduğunda hiçbiriniz çapraz ateşe yakalanmak istemezsiniz."

"Melekler Konseyi bizi ya da insanları umursasaydı, o parlak kıçlarını kaldırıp bu dünyaya iner ve bize destek olurlardı."

"Gabe, yeter," dedi Daniel.

Onu duymazlıktan gelip kürsüye yaklaştım. Jude ve Rafa da beni takip ettiler. Refaim bize yol açmak için kenara çekildi. İlk basamağın dibinde durduk. "Topyekün bir

savaşta Zarael'i karşına almanın meleklerle iblisler arasındaki vaat edilen savaşı tetikleyeceğinden mi endişe ediyorsun?"

"O sıradan bir 'vaat edilen savaş' değil, Gabriella. Hafife aldığın o savaş cennetle cehennem arasındaki nihai savaş. Ve savaş alanındaki yerinizi hak edene kadar da sizin savaşınız değil. Kendinizi iblislere karşı savunma yetkiniz var ve sebebi ne olursa olsun saldırı yetkiniz yok. O sadece konseyin işi."

"Biliyor musun, ne düşünüyorum?" dedi Jude. "Bence sen, Düşmüşler'i bulup kendini affettirme şansını elde edemeden dünyanın sona ermesinden endişe ediyorsun."

"Bu sadece benim derdim değil. Düşmüşler'i bulmak sizin de bağışlanmaya giden yolunuz."

"Kim diyor? Sen mi? Ya yanılıyorsan, Nathaniel? Ya konseyin bizden istediği bu değilse?"

"O zaman hep birlikte cehenneme atılırız."

Toplantı salonundaki hava daha karanlık, daha endişeli bir hal aldı. Sessizlik uzayıp beş saniye oldu, altı...

"Yine de gideceksiniz, değil mi?" dedi Taya.

Jude başıyla onayladı. "Ben, Gaby ve Rafa."

"Ben de," dedi Jones ileri çıkarak.

"Beni de sayın," dedi Seth. Etrafındaki Dışlanmışlar'a işaret etti. "Hepimizi." Hiç görmediğim kadar kararlıydılar. Nathaniel'a bir şey kanıtlamak için olabilirdi. İlk olmazdı bu. Ya da bunun yapılacak en doğru şey olduğunu biliyorlardı. Her iki şekilde de yanımızda olmalarına minnettardım.

"Biz de varız." Ez ana kapıdaydı. Zak bir kolunu ona dolamış, diğeriyle duvardan tutuyordu. Başı sargılı ve kolu askıdaydı.

"Kılıç kullanmadan önce birkaç kez daha yer değiştireyim yeter," dedi Zak.

Taya diliyle cık cıkladı. "Sizi aptallar. Kendinizi öldürteceksiniz."

Ona döndüm. "Bizi durduracak mısın?"

"Hayır Gaby, sizinle geleceğim."

Şaşırdım.

"Beni duydun."

Yutkundum.

"Bensiz olmaz," dedi Malachi.

"Bensiz de." Micah.

İçime bir sıcaklık dolup Nathaniel'ın bakışlarının verdiği soğukluğu def etti. Elimde olmadan etrafta Daisy'yi aradım. Solumdaydı, gözlerini ayaklarına dikmişti. Düz, kızıl saçları yüzüne perde gibi düşüyor, yüz ifadesini görmeme engel oluyordu ama ellerini sıkıca yumruk yapmıştı. Mücadele halindeydi.

Nathaniel hiçbir şey demiyordu. Sanki bunu yapacağımıza pek inanmıyormuş gibi bekliyordu ya da en azından Taya, Malachi ve Micah'nın ona itaatsizlik edeceğine.

"Gidelim," dedi Rafa.

Gözlerim Daniel'a gitti. Bakışlarında bir şey vardı, bir değişiklik. Nathaniel'ın burada verdiği kararla tamamen hemfikir değildi. Birkaç saniye daha oyalandım, ona hislerine göre hareket etmesi için zaman verdim. Ya da Daisy'nin bize katılması için. Diğerlerinin ana kapılara doğru hareket ettiklerini duydum, bir saniye daha bekledim. Ama Daniel ve Daisy sessizliklerini korudular.

Arkamı dönüp gittim. Şaşırmamıştım. Ama biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

PATLAYAN SIRLAR

Dışarıda soğukta toplandık. İtaatsizler: ben, Rafa ve Jude. Dışlanmışlar. Ayrıca Taya, Micah ve Malachi. Şimdi yirmi altı kişiydik.

"Var ya, siz çocuklar sadece pislikken hayat çok daha basitti," dedi Malachi.

Rafa kısa bir kahkaha attı. "Bilmukabele."

"Ne zaman gidiyoruz?"

"On dakika sonra. Kütüphanede buluşalım. Biz gidip Pan Beachli çocukları revirden alacağız."

"Varış noktamız nedir?"

Rafa bana baktı ve saatimi kontrol ettim.

"Evde saat akşam sekiz civarı, o yüzden bu kalabalığı kasabaya nasıl tanıtacağımız konusunda dikkatli olmalıyız. Herkesi senin evinle benimki arasında bölüştürelim, sonrasına bakarız."

"Mya'yı aramamı ister misin?" diye sordu Jones.

Jude başını iki yana sallayıp göz ucuyla Rafa'ya baktı. "Hayır dostum, oraya varınca ararım ben."

*

Butlerlar ve tayfaları, onlara neler olduğunu anlattığımızda hevesle organizasyona giriştiler.

"Kamptan aletleri alırız," dedi Mick kazağını giymeye çabalarken. "Plajın etrafında pozisyon alıp onları havaya uçururuz."

Bu çocukların cephanelerini kordonun civarına getirmelerine imkân yoktu ama taktikleri eve döndüğümüzde tartışabilirdik.

"O ibnelerin elinde Rus RPG-7'ler olduğuna inanamıyorum."

Mick'in bunu nereden bildiğini bilmiyordum ve sormadım da.

"Yangını söndürdüler mi?" diye sordu Rusty. "Kokuya bakılırsa sönmüş sanki."

"Emin değilim," dedim. "Ama mutfaktaki patlamalar durdu."

Simon'ın üzerinde kot pantolon ve ona çok büyük gelen bir yün kazak vardı. Yerde botlarının iplerini bağlıyordu. Ağır koku gitmişti, yani sanırım yara lapası da yoktu artık. "Kasabayı uyarmalıyız," dedi.

"Biliyorum. Bir yolunu bulacağız."

"Gabe'in evine gitmeden önce seni eve bırakmamı ister misin?" Taya başında dikiliyor, ayakkabılarını bağlamasını izliyordu. Pan Beach'i savunmaya istekli olmasının nedenlerinden biri Simon mıydı? O zaman onları kanepede adeta flört ederken bulmuştum.

"İyi olurdu. Eğer istersen senin odan da hâlâ orada." Simon'ın gözleri Taya'nın sargılı eline gitti. "Bir raundu daha kaldırabileceğine emin misin?"

"Bu mu?" Taya elini kaldırdı. "Bu sadece bir parmak Simon, bacak değil. Sen o güzel aklını bunlara takma." Gülümsedi. Hiç Taya'ya uygun değildi bu. Ve kasabasının Refaim ile iblisler arasında hesaplaşma alanına dönmek üze-

re olmasına rağmen Simon kızardı. Rafa da gördü bunu ve sırıttı ama onunla uğraşma isteğine hâkim oldu.

Pan Beachli çocukları kütüphaneye götürürken yürüyen yaralılar geçidi gibiydik. Yarım sakalı ve askılı koluyla Mick, Keşiş Benigmo'dan otlandığı sigarayı tüttürüyordu. Rusty, bir eliyle göğsündeki yarayı tutuyor, diğer eliyle Mick'in roketatarını taşıyordu. Woosha'nın bir başparmağı eksikti ve çıkan omzu sarılmıştı. Yanıkları, kırık burnu ve bacağındaki kesikle hâlâ kötü durumda olan Joffa, bir tarafında sarı aslan yelesi saçlı çocukla diğer yanında kabile dövmeleri olan iri çocuğun desteğiyle yürüyordu. Yara lapası Simon'ın moraran kaburgalarını iyileştirmiş olabilirdi ama hâlâ dikkatli dikkatli yürüyordu.

Bu, çocukların revirden ilk çıkışlarıydı ama görecek pek bir şey de yoktu. Rüzgârda hâlâ yoğun duman ve kül vardı.

"Birinin diğer çocuklara olanları haber vermesi lazım," dedi Rusty.

"Önce kasabayı kurtaralım," dedi Mick ve filtreden sigarasını çekti. Yanan ucu parlayıp bir an için yüzünü aydınlattı. Dumanı ağzının kenarından üfledi. "Kötü haberi sonra veririz."

Herkes kütüphanede bizi bekliyordu. Burası hâlâ küf ve kurumuş kâğıt kokuyordu, şimdi üzerine bir de duman eklenmişti.

"Hassiktir, siz piçlerden çok varmış," diye homurdandı Mick.

"Çok değil bu," dedi Rafa, "ama elimizdeki bu kadar."

Ez ve Zak bizi odanın ortasında karşıladılar. Zak artık ayakta yardımsız durabiliyordu ama yine de kol kolaydılar. Bu beni, bir hafta öncesine kadar aklıma gelmeyecek bir şekilde mutlu ediyordu. Önce Jude'a, sonra Rafa'ya baktım. Güçlü hissediyordum, onlar neredeyse oraya aitmişim gibi.

"Hazır mıyız?" Rafa en yakındaki masanın üzerine iki kâğıt parçasını açtı ve biz de etrafına toplandık. İki sayfada da koordinatlar ve Pan Beach'in kabataslak haritaları vardı: birinde onun kaldığı kulübenin, diğerindeyse Maggie'yle paylaştığım bungalovun. Rafa her birinin yapısını ve düzenini tarif ettikten sonra kimin nereye gideceğine karar verdik. Jude, Simon ve Butler tayfası ben, Micah, Ez ve Zak'le birlikte bungalova gelecekti. Diğer herkes de Rafa'nın yerine.

"Ufak bir yerdir, o yüzden sıkışıklıktan şikâyet etmek yok," dedi Rafa. "Bir plan yapana kadar orada gözden uzak oluruz." Jude'la benim yanıma geldi. "Jude, iyi misin?"

"Evet, dostum." Jude kılıcının ağırlığını test etti. Önce Rafa'ya, sonra bana baktı. O da hissetmişti. Üçümüzün burada birlikte olmasında, karşımıza her ne çıkarsa yüzleşmeye hazır oluşumuzda doğru gelen bir şeyler vardı. Bir enerji dalgası vardı. Gergin, sabırsız bir enerji. Herkes gitmeye hazırdı.

Yüreğim ağzıma gelir gibi oldu ve ayaklarıma soğuk bir hava akımı çarptı.

"Gitmeden önce son bir şey."

Nathaniel birkaç adım ötemizde duruyordu. Daniel, Calista ve Uri de bir düzine silahlı Refaim'le yanındaydı. Daisy de aralarındaydı, bizimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Daniel kayıtsız görünmek için çok uğraşıyordu ama dağılmıştı. Burun deliklerinin hafiften açılması onu ele veriyordu. Nathaniel'ın ne diyeceğini bildiği için mi rahatsızdı, yoksa bilmediği için mi?

"Buyur bakalım," dedi Rafa.

"Vay anasını, melek bu mu?" diye fazla yüksek sesle fısıldadı Rusty.

Nathaniel'ın dikkati benim üzerimdeydi. "Sizin Dışlanmışlar Mya hakkındaki gerçeği biliyor mu?"

Durdum, tepki vermemeye çalıştım. Jude ileri çıktı. "Ne gerçeğiymiş o?"

"Demir tuzağı inşa eden kadınların iş birlikçisi olduğu gerçeği." Düşmüş meleğin bakışları Dışlanmışlar'ın üzerinde dolaştı. "Mya burada değil, çünkü Gabriella ve Judah onun hakkındaki gerçeği biliyor ve o da utancından ortaya çıkamıyor. Bu gerçeği sizden saklamayı tercih ettiler."

"Ne diyor bu?" diye sordu Jones, Rafa'ya.

"Iowa'daki odayı inşa eden kadınlar Mya'yla aynı insanın soyundan geliyorlar," dedi Nathaniel. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, Gabriella?"

Bana yem atıyordu. "Tahmin ettin sadece."

"Beni her birinize konseyin yönlendirdiğini unutuyorsun."

"Yani?"

"Beni Iowa'ya yönlendirdiler. Bana doğumda öldüğü söylenen bir bebeğe. Cesedini görmemiştim ve o hikâyeye asla inanmamıştım. Keşiş Roberto'yu o yüzden buraya getirdim, aileyle bağlantıyı sürdürmek için." O acı tohumun kök salması için durup ara verdi. "Mya on iki yıl önce ortaya çıktığında o çocuk olduğu aşikârdı. Ama ayrılık yaratmadaki rolünü anlamamıştım."

"Mya'nın o çocuk olduğunu düşündün, çünkü haberin olup da bulamadığın tek çocuk oydu. Jason'ı nasıl açıklıyorsun?"

"Kayıp Refaimlinin Iowalı aileyi tanıdığını fark ettiğim zaman belki de yanılmışımdır ve kayıp çocuk odur diye düşündüğüm doğru. Ama sonra Virginia'yı kaçıran Mya oldu, Jason değil."

"Ve bu Mya'nın kişiliğine ters bir şey mi sence?"

"Gabriella, son on beş dakika içerisinde Keşiş Stephen'la daha detaylı konuşma fırsatım oldu." Bana imalı imalı gülümsedi ve içim buz kesti.

"Ona zarar verdin mi?"

"Gerek olmadı. Üzerindeki yükü atmaktan memnundu." Nathaniel bekledi, gerilimin yükselmesine izin verdi. "Mya'nın kendi akrabası olduğunu itiraf etti."

Arkasındaki kitaplara odaklandım. Solmuş siyah ve lacivert sırtlar, altın renkli yazılar. Bir düşünceler fırtınasını gözden geçirdim ve en önemli olanını buldum: Keşiş Stephen, Nathaniel'a Düşmüşler'i yakalandıkları yerden serbest bırakmak için Refaim'in birlik olması gerektiğini söylememişti. Ya da o Nathaniel'a söylemişti ama Düşmüş melek bu bilgiyi paylaşmıyordu.

"Bu doğru mu?" diye sordu Jones.

"Kesin olarak bilmiyoruz," dedi Ez. "Hikâyeyi onun tarafından dinlemedik henüz."

Dışlanmışlar aralarında fısıldaşıyor, şaşkınlık ve şüpheyle mırıldanıyorlardı.

Ez dönüp onlara hitap etti. "Mya bizim için hayatını hatırlayamadığım kadar çok kez tehlikeye attı. O benim arkadaşım ve ona sırtımı dönmeden önce ona bir açıklama şansı tanıyacağım."

"Taya, Malachi, Micah." Nathaniel'ın sesi şimdi daha yumuşak, gönül alıcıydı. "Son on yılı bizi yok etmek isteyen aileden gelen bir kıza uyarak geçiren Refaimlilere hayatlarınızı emanet etmek istediğinizden emin misiniz? Onlara kim olduğu ve ne yaptığı konusunda yalan söyleyen bir kıza?"

Kanım şakaklarımda atıyordu ve yüzümde ateşin yükseldiğini hissediyordum. "Şaka mı yapıyorsun sen? Sırlardan ve yalanlardan mı bahsetmek istiyorsun?"

"Gaby." Jude elini koluma koydu. Göz göze geldik ve niyetimi anlayıp başıyla onayladı. "Bu fırsatı iyi değerlendir."

Nathaniel'la aramda hiçbir şey kalmasın diye aradaki

sandalyeyi kenara ittim. "Refaim'e annelerini senin öldürdüğünü ne zaman söyleyeceksin?"

Suçlama odayı nefessiz bıraktı.

"Gabe, sen çıldırdın mı?" dedi Calista fısıltıdan az yüksek bir sesle. "Bu..." Yeterince güçlü bir kelime bulmakta güçlük çekiyordu. "Bu... *küfür.*"

"Öyle mi?" diye sordum Nathaniel'a. Gözlerimi ondan ayırmıyordum. Hiç kıpırdamadan duruyordu. Gözleri bile tuhaf bir şekilde durağandı.

"Mya mı öyle iddia ediyor?" diye sordu Daniel.

"Hayır," dedim. "Jason."

Rüzgâr kapıyı tekrar gümletti, bu kez daha güçlüydü. Birkaç uzun saniye boyunca kütüphanedeki tek ses buydu. Nathaniel'ın bana bakıp bakmadığından emin değildim ama devam ettim.

"Beni ve Jude'u İtalya'da bulduğun zamanı hatırlıyor musun, Nathaniel? Oradakiler sadece biz değildik. Düşmüş kardeşlerinden ikisi istekli iki kız bulmuşlardı orada: Biri bizim annemiz biri de Jason'ın annesiydi. Kuzendiler."

Gözleri parlayıp ışıldamaya devam etmesine rağmen Nathaniel yanıt vermedi.

"Sen Jude'la beni çalıp Düşmüşler'le yatan bütün kadınları öldürdüğün gibi bizim annemizi de öldürdüğünde Jason'ın annesi Jason'la birlikte evden uzaktaydı."

Nathaniel gözlerini kırpıştırdı. Bir kez, iki kez. Daniel ona baktı, inkâr etmesini bekledi. Etmedi.

"Birkaç yıl sonra Jason'ın annesinin bir bebeği daha oldu. O bebek, melekler ve iblislere, şimdi de Refaim'e dair durugörüler gören kızların ilkiydi."

"Buraya gelen çocuk..." Daniel durdu. "Akrabanız mı? Ne zamandır tanıyordun onu?"

"Ne önemi var? Nathaniel onu anlayacak yaşa geldiğinizden beri hepinize yalan söylüyor."

Jude yanımda duruyordu, sakindi. Soğukkanlı. "Konseyle gerçekten haberleşiyorsan," dedi Nathaniel'a, "onları buraya çağır da bizden ne istediklerini anlatsınlar. Neden seni annelerimizi öldürmeye yönlendirdiklerini ve neden ciğerlerimizdeki havayı hak etmek için onlara kul köle olmak zorunda olduğumuzu anlatsınlar."

"Melekler Konseyi çağrılamaz," dedi Daniel inançtan çok alışkanlık olarak. Sersemlemişti. Sanırım bizim suçlamalarımız kadar Nathaniel'ın sessizliği de afallatmıştı onu.

"Çağır onları, Nathaniel." Jude etrafındaki Refaimlilere işaret etti. "Biz bekleriz. Gelmezlerse tek başımıza olduğumuzu kesin olarak anlarız ve sen de Refaimlilerinin, ne tür bir sonuç doğuracağı endişesi taşımadan, Pan Beach'i kurtarmamıza yardım etmeyi isteyip istemedikleri kararını onlara bırakabilirsin."

"Gabe." Daniel'ın sesinde bir huzursuzluk vardı şimdi. "Tarih tekerrür ediyor ama bu kez sen yanlış taraftasın."

"Öyle miyim? Az önce annelerimiz hakkında söylediklerimi duymadın mı?"

Calista dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırarak Taya'ya gitti. "Bizi yine parçalıyorlar ve bu kez içimizden daha fazla kişiyi götürüyorlar. Gerçekten buna suç ortağı olacak mısın? Mya bir hain!"

Taya başını iki yana salladı. "Burada mesele Mya değil. Ben Pan Beach'e Dışlanmışlar'a katılmak için gitmiyorum, insanları Kapı Bekçileri'nden korumak isteyen Refaimlilerle gidiyorum." Sargılı elini yukarı kaldırdı. "Bana işkence yaptılar, Callie. Onların karşısında savunmasız olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Biz hiçbir şey yapmasak da belki konsey Zarael'i durdurur ama bunu şansa bırakmak istemiyorum. Ve bu iş bittiğinde geri dönmeyi planlıyorum. Tabii hâlâ burada isteniyor olursam. O zaman her şeyi halledebiliriz."

Odayı kontrol ettim. Bir eşikteydik. Refaimliler her zaman inandıkları ile kabul etmeye istekli oldukları şey arasında kalmış, yer ayaklarının altından kayarken umutsuzca tutunacak bir dal arıyorlardı. Butlerlar ve tayfaları bile kendilerini kaptırmışlardı. Tanrı'ya şükür ki Mick ve Rusty'nin ateş hattına girmeyecek kadar beyinleri vardı.

"Bu oyundaki tek oyuncular biz değiliz, Daniel," dedi Jude. "Birisi Jason'ın ailesine durugörü gördürüp vahiy gönderiyor. Belli ki Mya'nınkine de. Birisi bir yıl önce Gaby ile benim hayatımı altüst etti, bize sahte hayatlar verdi ve bizi birbirimizi kaybettiğimize inandırdı. Bizi insan olduğumuza inandırdı. Bilmediğimiz çok fazla şey var. Tüm bunları yapanlar belki Başmelekler'dir, belki de değildir. Her iki şekilde de neler olduğunu biliyorlar ve bizim de öğrenme vaktimiz geldi. Sen öğrenmek istemiyor musun?"

Daniel yine Nathaniel'a baktı. Herkes ona bakıyordu. Her şeyi açıklamasını istiyorlardı. Onlara yalan söylediği anlamına gelecek olsa bile anlam ve kesinlik istiyorlardı.

Nathaniel yavaşça nefes alıp verdi. "Sizin basitçe ifade ettiğiniz şekilde konseyi *çağırmayacağım*." Sesi soğuk ve duygusuzdu. "Kardeşlerimle benim aramda sizi ilgilendirmeyen meseleler var. Benim vesayetime girdiğinizden andan itibaren sizi koruyup kolladım. Her birinizi bulmuş olmamın bir tesadüf olduğunu mu sanıyorsunuz? Bu kaderdi, sizin adınıza verdiğim her karar sizin iyiliğiniz içindi. Size bağışlanma şansı kazandırmak içindi."

"İşlemediğimiz günahlardan bağışlanmak yani," dedi Jude.

"Birlikte babalarınızı bulacağız," diye devam etti Nathaniel. "Onları konseye teslim edeceğiz. Ancak o zaman o çok arzuladığınız özgürlüğe ve bilgiye sahip olabilirsiniz, Judah. Ve ölürseniz bunu başaramazsınız."

"Pan Beach'te ölmek gibi bir planım yok."

"Bu, bunun olmayacağı anlamına gelmez."

"Hiç düşündün mü, belki de babalarımızın günahı insan kadınları baştan çıkarmak değil de onları koruyup kollama görevlerini yerine getirmemeleridir? Kapı Bekçileri insanlarla dolu bir kasabaya saldırmayı planlıyor. Bunun olmasına izin verirsen yeni baştan Düşmüş olmaz mısın?"

"Bana ahkâm kesme." Nathaniel'ın sesi insanın derisini yüzecek kadar kabaydı. "Güneş henüz gençken ve insanlar göremedikleri dünyaların varlığını hatırlarken ben bu gezegeni kolluyordum. Sen daha *çocuksun*."

Oda adeta donmuştu. Kimse hareket etmiyordu. Kimse nefes almıyordu.

"Genç olmam beni haksız kılmaz," dedi Jude.

"Belki de böyle coşkulu demeçleri kız kardeşinle birlikte bir yıl önce yarattığınız hasarın büyüklüğünü anladığın zamana bırakmalısın."

Buna verilecek cevap yoktu.

Dikkatli, kararlı bir şekilde konuştum. "Biz Pan Beach'e gidiyoruz." Nathaniel'ın her iki yanındaki Refaimlilerin yüzlerini taradım. Hepsi karmaşa içindeydi. "İsteyen bize katılabilir. Bu bizimle Tapınak arasında tercih yapmak anlamına gelmiyor ya da en azından öyle olmak zorunda değil. Ve destek gerçekten işimize yarardı."

Bekledik. Kimse kıpırdamıyordu. Tabii ki kıpırdamazlardı. Onlardan çok şey beklemek...

Daisy Refaimlilerin sırasından ayrılıp ileri çıktı.

Göz göze geldik ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona gözlerimle anlattım. Resmi adımlarla yanımıza geldi. Jones memnuniyetini baş sallayarak ifade edip ona yanında yer açtı. Nathaniel tek kelime etmeden izliyordu.

"Mya'yla konuşmamız gerek," dedi Jones, Jude'a.

"Konuşacağız ama burada değil."

Nathaniel'ın ültimatom vermesine hazırdım ama ver-

medi. Bekledi, onunla birlikte diğer Refaimliler de öyle. On yıl önce Dışlanmışlar giderken de mi böyle olmuştu? Daniel başımın üzerindeki bir noktaya odaklanmış, kendiyle mücadelesi içinde kaybolmuştu. Mesele bize katılıp katılmamak değildi. Bu fikrin aklından geçtiğini hiç sanmıyordum ama belki Nathaniel'a dair görüşlerini gözden geçiriyordu ve sadece bu bile deprem gibi bir değişiklikti. Uri'nin dikkati Malachi ve Micah'ya kaymıştı. Calista son bir kez Taya'ya telaşlı bir şekilde baktı. Taya omuz silkti.

Rafa parmağını çıtlattı ve sırtını Nathaniel'a döndü. "Pekâlâ, bu kadar drama yeter. Gidelim buradan. Herkes nereye gittiğimizi biliyor, değil mi? Güzel." Ve sonra bana dönüp daha alçak sesle, "Siz ikiniz bunu paraşütsüz yapmak istediğinize emin misiniz?" dedi.

Başımla onayladım. Yer değiştirebileceğim bir yer varsa o da o bungalovdu, evim olarak gördüğüm tek yer. Ve Jude da Pan Beach'te bulunduğuna göre tek yapması gereken ikimizi mutfağıma götürmek konusunda bana güvenmekti. Riskli olduğunu biliyordum ama yapmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Rafa elini belime koyup eğildi. "Tayfayı yerleştirdikten sonra senin yerinde görüşürüz. Telefonun yanında mı?"

Şimdi sinirlerim biraz gerilmeye başlamıştı. "Evet."

"Önce ikiniz gidin."

Harika. Nathaniel, Daniel, gergin Tapınak askerleri ve sabırsız Dışlanmışlar'dan oluşan bir izleyici kitlesinin karşısında yer değiştirecektim.

"Hadi," dedi Jude. "Yapalım şunu." Her zamanki gibi her şeye hevesliydi. Bana döndü ve bir an için yine onunla birlikte teleferikte, bizi aşağımızdaki nehre çarpmaktan alıkoyacak olan bir bungee halatıyla uçurumdan düşmek üzereydim. El ele tutuştuk ve buruk bir şekilde gülümsedi. "Üç... İki... Bir."

Kendimi hayali bir perdenin arkasından mutfağıma adım atarken hayal ettim. Kırmızı parkelere gün ışığı vuruyordu. Tezgâhta kütüphane kartım. Lavaboda kirli kahve fincanları. Tapınak'ın zemini çabucak ve şiddetli bir şekilde ayağımızın altından kayboluverdi. İçeri soğuk hava doldu. Rüzgâr beni kırıp geçiriyordu. Jude'un ellerini ellerimde hâlâ hissedebiliyordum. Oluyor. Oluyor. Olu...

Her şey durdu. Ve karanlıktaydım.

VE ŞİMDİ GÖRÜYORUM

Hortum donmuştu. Diğer tarafa vardığımız zamanki gibi yok olmamıştı da donmuştu. Gözlerimi açamıyor, Jude'u hissedemiyordum. Konuşamıyordum. Diğer boyutta takılı mı kalmıştık? Nefesim kesiliyordu. Koca bir buz bloğu içinde asılı kalmıştım. Karanlıkta. Tamamen karanlık. Şakaklarım, kafatasım, burnumun direği zonkluyordu.

Neyi yanlış yapmıştım? Perdenin diğer tarafında takılı mı kalmıştık? Şu, Rafa'nın hiç olmadığını söylediği şey? Düşmüşler'le birlikte kapana mı kısılmıştık? Nefes alamıyor, düşünemiyordum.

Ve sonra hissettim. Ensemde, Refaim damgamın olması gereken yerdeki yara izine bir şey dokundu. Bana dokunan şeyin sıcak ya da soğuk mu olduğunu anlayamıyordum. Ya da canlı olup olmadığını. Ya ciğerlerimi mahveden soğuktan ya oksijen eksikliğinden ya da o dokunuş yüzünden uyuşup kalmıştım. Ama yarım saniye kadar yara izim dayanılmaz derecede ısındı.

Ve sonra bitti.

Tekrar girdabın içine dönmüştüm, Jude'un elleri ellerimdeydi. Ve sonra mutfağımdaydık. İnanılmaz derecede nazik bir varış olmuştu.

Güneş ışığı karşısında gözlerimi kırpıştırdım, tezgâha yaslanıp bir saniye kadar dinlendim. Hâlâ uyuşuk olan parmak uçlarımla kırmızı yüzeydeki çiziklere ve şarap lekelerine dokundum.

Her şey öyle tanıdıktı ki.

Ama farklıydı. Hepsi farklıydı. Pencerenin önündeki pelesenk ağacı, bir sokak ötedeki tepenin aşağısından gelen dalga sesleri, öğütülmüş kahve kokusu. Jude'a bakmadan elini bıraktım ve odama gittim. Butlerlar nefeslenirken mutfakta başlayan konuşmaları duydum.

Odam bıraktığım gibiydi. Üzeri giysiler ve kitaplarla dolu pazar malı yıpranmış masa. Rengi solmuş perdeler. Yerdeki kirli kahve fincanları. Ama hiçbir şey aynı gelmiyordu.

"Gaby?" Jude kapıdaydı. Gözlerimiz kenetlendi ve bunu hisseden tek kişi olmadığımı anladım. Uzun uzun, sessizce bakıştık. Kapı sövesinden tutmuş, bekliyordu. Dünyanın değişmek üzere olduğunu biliyordu.

Çünkü her şeyi hatırlıyordum.

Her şeyi.